

Hôn nhân không tình yêu

Contents

Hôn nhân không tình yêu	2
1. Chương 1: Phần Mở Đầu (i)	2
2. Chương 2: Phần Mở Đầu (ii)	5
3. Chương 3: Đám Cưới	8
4. Chương 4: Động Phòng	12
5. Chương 5: Tình Yêu Của Người Cha	12
6. Chương 6: Phòng Trống	12
7. Chương 7: Mê Loạn	12
8. Chương 8: Bắt Gian	12
9. Chương 9: Ghen Tuông	12
10. Chương 10: Người Tình	12
11. Chương 11: Lựa Chọn	12
12. Chương 12: Ngủ Chung	12
13. Chương 13: Tiểu Biệt	12
14. Chương 14: Tô Tình	12
15. Chương 15: Thực Tập	12
16. Chương 16: Gặp Nhau	12
17. Chương 17: Tiệc Rượu	12
18. Chương 18: Động Phòng	12
19. Chương 19: Hoan Ái	12
20. Chương 20: Ngoại Truyện 1: Đêm Bình An	12
21. Chương 21: Hợp Tác	12
22. Chương 22: Nụ Hôn Đầu	12
23. Chương 23: Chương 23 (18+)	12
24. Chương 24	12
25. Chương 25	12
26. Chương 26	12
27. Chương 27	12
28. Chương 28	12
29. Chương 29	12
30. Chương 30: Ngoại Truyện 3 : Action 1 - Đêm Giáng Sinh	12
31. Chương 31	12
32. Chương 32	12
33. Chương 33	12
34. Chương 34	12
35. Chương 35	12
36. Chương 36	12
37. Chương 37	12
38. Chương 38	12
39. Chương 39	12
40. Chương 41	12
41. Chương 42	12

42. Chương 43	12
43. Chương 44	12
44. Chương 45	12
45. Chương 46	12
46. Chương 47	12
47. Chương 48	17
48. Chương 49	24
49. Chương 50	28
50. Chương 51	33
51. Chương 52	40
52. Chương 53	44
53. Chương 54	52
54. Chương 55	60
55. Chương 56	65
56. Chương 57	72
57. Chương 58	76

Hôn nhân không tình yêu

Giới thiệu

Có câu nói, con người trong cả một đời dù sao cũng phải làm vài chuyện khiến bản thân hối hận, như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-khong-tinh-yeu>

1. Chương 1: Phần Mở Đầu (i)

Một ngày đầu mùa đông trời mưa tầm tã, bầu trời phủ màu xanh thẫm hiu quạnh, khiến buổi sáng sớm u ám như lúc chạng vạng.

Tôi cầm một chiếc ô trong suốt đi tới tòa nhà toàn bằng kính ở phía đối diện. Gió thổi hạt mưa bay chéo qua chiếc ô, rơi xuống mặt tôi. Hạt mưa lạnh buốt, giống trái tim người đó.

Tôi vĩnh viễn không thể hiểu trái tim của người đó được làm bằng gì mà có thể cứng rắn, bằng giá đến vậy. Khiến tôi không có cách nào đoạt được, cũng không có cách nào từ bỏ...

Đi đến trước cánh cửa kính, tôi gấp chiếc ô lại, đồng thời thu cả nỗi muộn phiền bị khuấy động bởi thời tiết, đi vào nơi bán đấu giá bất điều hòa ấm áp.

Người bảo vệ đứng ở cửa lịch sự hỏi tôi có lấy thẻ bài đấu giá hay không.

Cởi áo khoác ngoài đã bị ướt nước mưa vắt lên tay, tôi mỉm cười trả lời: “Bạn tôi đang ở trong đó.”

Người bảo vệ đưa mắt nhìn nhãn hiệu thời trang được thêu thủ công trên cổ áo khoác của tôi rồi lùi lại phía sau nhường lối: “Mời vào.”

“Cám ơn anh!”

Buổi bán đấu giá đã bắt đầu, hội trường gần như không còn chỗ trống. Tôi chọn vị trí sát cửa sổ ở hàng ghế gần cuối cùng. Tôi còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, Tề Lâm từ hàng ghế trên đi xuống, mặt dày đuối thẳng cổ anh chàng đẹp trai bên cạnh tôi, rồi ngồi thế vào chỗ đó.

“Anh tưởng em sẽ không đến đây.” Anh ta nheo đôi mắt “hoa đào” điển hình, ghé sát vào tai tôi.

“Núi đất đỏ là tâm huyết nửa đời của ba tôi, tôi không giữ nổi, ít nhất cũng nên biết nó sẽ rơi vào tay ai.” Tôi nhích người, nới rộng khoảng cách với anh ta. Vừa nói, tôi vừa đưa mắt đảo một lượt qua những gương mặt của đám người giàu có ngồi trong hội trường.

Biểu hiện của mỗi người đều không giống nhau. Một số không che giấu sự thèm khát, nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của nhân viên đấu giá như ông chủ Lâm, một nhân vật phất lên nhờ khai thác khoáng sản.

Cũng có người chỉ thuần túy đến xem trò vui như Tề Lâm ngồi bên cạnh tôi.

Còn có người hoàn toàn không có khả năng cạnh tranh, chỉ mở to mắt chứng kiến núi đất đỏ bị bán đấu giá để trả nợ như tôi.

Trong số đó, không có gương mặt tôi muốn gặp nhất, nên tôi không biết biểu hiện của anh trông như thế nào.

Giá tiền ngày một tăng cao, khi ông chủ Lâm đưa ra con số hai trăm ba mươi triệu, hội trường đang ồn ào náo nhiệt bỗng nhiên im ắng hẳn.

Một số người do không đủ tài lực nên đành bỏ cuộc. Một số khác lại lo lắng đĩa thức ăn ngon lành đã bị Cảnh gia xơi gần hết, chỉ còn lại vài khúc xương không xứng với số tiền bỏ ra nên cũng quyết định rút lui.

Khi cuộc đấu giá đạt đến con số hai trăm bốn mươi triệu, mọi người bắt đầu quay sang nhìn nhau. Ông chủ Lâm đây vẻ đắc ý, một đối thủ cạnh tranh trẻ tuổi trán đầm mồ hôi, động tác tác gờ thẻ bài ngày càng do dự.

Tất cả đã ngã ngũ, tôi chống tay vào thành ghế đứng dậy, không buồn xem tiếp kết quả.

“Em không xem nữa à? Chưa đến lúc cao trào mà.” Tề Lâm quay sang nhìn tôi, nụ cười ôn hòa như ngọc của anh ta lúc này trông thật đáng ghét.

“Anh cứ từ từ thưởng thức đi, tôi còn bận việc.”

Mặc chiếc áo khoác ướt lạnh, tôi đi về phía cửa chính. Đột nhiên, tầm nhìn của tôi tối lại trong giây lát, hình như có ai đó chắn trước mặt tôi. Tôi vội ngẩng đầu, nhưng không kịp nhìn rõ gương mặt của người đó. Một hình bóng vừa quen thuộc vừa xa lạ lướt qua người tôi, để lại không khí băng giá của mùa đông Washington...

Không một lời chào hỏi khách sáo, thậm chí chẳng thèm dừng ánh mắt ở chỗ tôi, Cảnh Mạc Vũ cứ thế đi qua người tôi. Bóng lưng của anh vẫn xa vời như ngày nào. Dù anh ở ngay trước mắt tôi, cũng chỉ giống ảo ảnh trong sa mạc hoang vắng.

Tôi gượng cười. Vào lúc này tôi còn chờ mong anh nói với tôi điều gì? Lẽ nào chúng tôi cùng ngồi xuống ôn lại chuyện cũ, kể chuyện gia đình, thể hiện tình anh em thân thiết?

Cảnh Mạc Vũ đi thẳng đến chiếc ghế tôi vừa rời đi. Anh ngồi xuống, tựa người vào thành ghế phía sau, bộ dạng thảnh thơi nhàn nhã.

“Ồ! Anh về rồi à?” Tề Lâm nhướn mày. Tuy anh ta nói chuyện với Cảnh Mạc Vũ nhưng ánh mắt lại hướng về chỗ tôi: “Anh cũng đến đây xem trò náo nhiệt? Hay định thò một chân vào?”

“Tôi không có sở thích như Tề thiếu...” Cảnh Mạc Vũ nhếch mép, tảng băng trong đáy mắt anh tan đi ít nhiều: “Tôi không tranh thì thôi, nếu tranh, tôi không chỉ thò một chân.”

Tề Lâm nghe ra hàm ý trong câu nói của anh, anh ta cười khan hai tiếng, không tiếp tục mở miệng.

Tôi đứng bất động, từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi hình bóng của anh phản chiếu trên cửa kính. Do không khí lạnh, cửa kính mờ mờ hơi nước, tôi không thể nhìn thấy gương mặt điển trai lạnh lùng của anh, cũng không nhìn thấy ánh mắt sắc sảo của anh. Nhưng tôi có thể cảm nhận thấy, sự cô độc, kiêu ngạo và mạnh mẽ tỏa ra từ người anh theo năm tháng càng đậm đặc hơn.

Là anh, Cảnh Mạc Vũ, anh đã trở về.

Bắt gặp Cảnh Mạc Vũ, người đàn ông trẻ tuổi vừa rồi còn chần chừ không biết có nên giơ thẻ bài liền thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy đi đến giao thẻ bài vào tay anh.

Cảnh Mạc Vũ chỉnh lại tư thế, nhẹ nhàng giơ thẻ bài trong tay.

Nhân viên bán đấu giá lập tức nói lớn tiếng: “Hai trăm năm mươi triệu! Số hai mươi chín đưa ra giá hai trăm năm mươi triệu, còn ai...”

“Không phải.” Cảnh Mạc Vũ từ tốn mở miệng, thanh âm của anh lạnh lẽo như hàn ngọc dưới lòng đất: “Tôi ra giá ba trăm triệu.”

Cả hội trường im bật trong giây lát. Ông chủ Lâm kinh ngạc đứng dậy, nhìn anh bằng ánh mắt không thể tin nổi. Cảnh Mạc Vũ nhìn lại ông ta, khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng.

Ông chủ Lâm trầm tư vài giây, cuối cùng buông thẻ bài trong tay: “Nếu Cảnh tổng không nỡ bỏ thứ cậu yêu thích. Vậy thì lần này tôi nhường cho cậu.”

“Cám ơn ý tốt của ông chủ Lâm, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Cả hội trường không nhúc nhích, cho đến khi tiếng búa báo hiệu cuộc đấu giá ngã ngũ vang lên.

Tôi túm chặt vạt áo khoác, cũng không thể che giấu thân hình run lẩy bẩy. Tôi quay người đi ra cửa, một giọt nước mưa chảy trên cửa kính, lặng lẽ rơi xuống đất, tạo thành một vệt dài như giọt nước mắt.

Tôi đi qua cánh cửa tự động ra khỏi tòa nhà, nước mưa lẫn hoa tuyết đầu mùa tạt qua làn da tôi. Tôi không hề cảm thấy lạnh, chỉ thấy những chấm trắng trước mắt giống hoa tuyết bám trên lông mày và lông mi của anh trong một mùa đông nào đó...

Chú Tài thấy tôi ra ngoài liền mở cửa xe giúp tôi, nhưng tôi ngập ngừng không lên xe. Tôi quay lại quan sát cánh cửa tự động của tòa nhà. Ông chủ Lâm đang đi ra ngoài, theo sau ông ta là nhị thiếu gia của nhà họ Lâm miệng còn hôi sữa: “Ba, sao vừa rồi ba không nâng giá cao hơn. Chỉ ba trăm triệu thì anh ta lời quá.”

“Con hiểu gì chứ?” Ông chủ Lâm kéo cổ áo jacket: “Cảnh Mạc Vũ đã tới đây, chắc chắn cậu ta sẽ không để mở khoảng sân của nhà họ Cảnh rơi vào tay người khác. Ba tranh với cậu ta, đồng nghĩa với việc nâng cao giá mua của cậu ta. Đến lúc đó, không những ba không ăn được miếng thịt còn dắc tội với cậu ta. Chi bằng lần này nhường lại cho cậu ta, tương lai còn không ít cơ hội kiếm tiền...”

“Cảnh Mạc Vũ là người thế nào mà ba có vẻ kiêng dè anh ta như vậy?”

“Nói tóm lại là nhân vật không thể dắc tội. Con hãy nhớ mặt Cảnh Mạc Vũ, sau này nếu có gặp thì nhớ khách sáo một chút...” Tình cờ nhìn thấy tôi, ông chủ Lâm lập tức ngậm miệng, ông ta gật đầu, mỉm cười lịch sự với tôi: “Cảnh tiểu thư, cô đang đợi người à?”

Tôi mỉm cười, không trả lời ông ta.

Ông ta cũng không nói gì thêm, lập tức lên chiếc xe sang trọng của ông ta. Tôi vẫn nghe thấy tiếng nhị thiếu gia họ Lâm lải nhải: “Ba, cô ta chẳng phải là Cảnh An Ngôn hay sao? Mấy hôm trước con gặp cô ta đi cùng Bill tại một party...”

Mãi cũng không thấy tôi lên xe, chú Tài liền cầm ô chạy ra đón tôi. Chiếc ô đen ngấn hoa tuyết trắng ở trên đầu: “Tiểu thư, tôi vừa nhìn thấy...”

Tôi xua tay ra hiệu chú đừng nói tiếp: “Núi đất đổ vốn là tài sản ba cháu định để lại cho anh ấy. Bây giờ anh ấy bỏ tiền ra mua, không cần cháu bận tâm lo lắng, cũng là một việc tốt lành.”

Chú Tài không phát biểu ý kiến, khi chú vô tình đưa mắt về cánh cửa tự động, thần sắc chú đột nhiên cứng đờ. Tôi dõi theo ánh mắt chú, quả nhiên chạm phải đồng tử sâu hun hút không thấy đáy của Cảnh Mạc Vũ.

Tôi và anh chỉ cách nhau một bước chân. Nhưng mưa tuyết trắng xóa rơi xuống giữa chúng tôi, làm chúng tôi phẳng phất cách xa ngàn trùng.

Ánh mắt giao nhau chỉ một giây, nhưng có cảm giác lâu hơn bảy trăm hai mươi tư ngày.

Tôi nắm chặt vạt áo khoác, mũi bị đông lạnh đến mức tê liệt, hô hấp không thông thuận. Tôi cố gắng hít sâu hai hơi, nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt ra câu “Anh có khỏe không?”

Cảnh Mạc Vũ thu lại ánh mắt, anh sải bước dài xuống cầu thang đá trước cửa tòa nhà.

“Cảnh Mạc Vũ!”

Khi anh bước đến bậc thang cuối, tôi cuối cùng cũng gọi tên anh.

2. Chương 2: Phần Mở Đầu (ii)

Cảnh Mạc Vũ dừng bước, quay người.

“Anh có thời gian không?” Tôi hơi cắn môi: “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Anh nhíu mày, chậm rãi giơ tay, từ từ nhìn đồng hồ.

“Tôi còn có việc bận...”

Hoa tuyết rơi xuống mặt tôi, cảm giác giá buốt giống như giọng nói của anh, khiến tôi không thể mở miệng.

Cũng may đúng lúc này, điện thoại di động của tôi đổ chuông. Tôi rời tay khỏi vạt áo, rút điện thoại ra nghe.

Đầu kia vọng đến câu tiếng Trung không chuẩn của Bill: “Hi, người đẹp, cô chưa từng trễ hẹn bao giờ đâu đấy.”

“Bill, sorry, sorry...” Tôi quên bém đi mất hôm nay có hẹn với Bill để bàn về việc ký kết hợp đồng dự án mới. Tôi vừa nói lời xin lỗi vừa vội vàng ngồi lên xe.

Khi ô tô lăn bánh, tôi vẫn kịp nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ qua gương chiếu hậu. Anh vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là hình dáng anh ngày càng xa vời, ngày càng mờ hồ.

Tôi vốn tưởng tôi chẳng còn bất cứ mối quan hệ nào với Cảnh Mạc Vũ. Vậy mà tôi đột nhiên nhận được điện thoại của thư ký Cảnh Mạc Vũ khi đang vui vẻ trò chuyện với Bill.

Cô thư ký nói với tôi, Cảnh Mạc Vũ mời tôi ăn cơm ở phòng VIP câu lạc bộ tư nhân Hội Hiên. Trước khi tắt điện thoại, cô ta còn cố ý nhấn mạnh hai lần, cuộc hẹn chỉ có hai người.

Việc cố ý nhắc nhở rất hiển nhiên là do Cảnh Mạc Vũ dặn dò, chắc anh sợ tôi sẽ đi cùng người ngoài đến buổi hẹn không mấy thoải mái này.

Hội Hiên từng là câu lạc bộ tư nhân xa xỉ nhất thành phố A. Bởi vì phí gia nhập quá cao, tiêu pha lại vô cùng đắt đỏ nên chỉ một số ít người có tiền thích khoe mẽ ở thành phố A mới thường đưa bạn bè và người thân tới đây. Trước kia, mỗi lần Cảnh Mạc Vũ dẫn tôi tới Hội Hiên ăn cơm, đi qua hành lang nước lạnh lẽo, tôi thường không nhận được hỏi anh: “Ông chủ câu lạc bộ này mỗi năm phải đổ vào đây bao nhiêu tiền mới giữ mặt tiền không bị đóng cửa?”

Cảnh Mạc Vũ chẳng thèm nhìn tôi, chỉ cầm tay tôi đi về phía trước.

Sau khi Cảnh Mạc Vũ bỏ đi, kiểm kê lại tài sản của Cảnh gia, tôi mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra chủ nhân của Hội Hiên chính là Cảnh gia. Nơi này làm ăn thua lỗ không biết tiêu tốn đi bao nhiêu tiền. Tôi nhất thời xót ruột, quyết định bán quách câu lạc bộ.

Sau đó, mức chi tiêu trong Hội Hiên được hạ thấp, khách đến ngày một đông hơn. Khi đi trên hành lang nước, tôi không còn cảm giác xót ruột như trước kia.

Đến Hội Hiên sớm nửa tiếng đồng hồ, tôi theo cô tiếp tân xinh đẹp đi qua đại sảnh tới hành lang nước.

Hành lang nước như tên gọi của nó, là một hành lang dài được xây bằng thủy tinh trên mặt hồ phẳng lặng. Nền đất cũng được làm bằng thủy tinh, khiến người đi ở trên có cảm giác đang đi trên hồ nước xanh biếc tĩnh mịch.

Tôi thích nhất thiết kế hành lang nước này, bởi vì mỗi lần đi qua, Cảnh Mạc Vũ đều chủ động nắm tay tôi. Lòng bàn tay anh rất ấm áp, ấm đến tận trái tim tôi.

Hành lang nước bây giờ vẫn không thay đổi, nhưng người nắm tay tôi đã không còn là anh năm đó.

Mãi chìm đắm trong suy tư, tôi đã đi hết hành lang nước lúc nào không hay. Cô tiếp tân xinh đẹp đưa tôi đến phòng VIP cuối cùng, gõ cửa hai tiếng rồi giúp tôi đẩy cửa.

“Cảnh tiểu thư, mời!”

“Cám ơn!”

Bên ngoài, trời vẫn mưa tầm tã, gian phòng được trang trí một màu gỗ trầm, Cảnh Mạc Vũ đang đứng trước cửa sổ hé mở. Tay anh đặt trên thành cửa sổ, ngón tay kẹp điều thuốc cháy dở, khói thuốc nhàn nhạt bị khí lạnh thổi tan biến, không lưu lại một chút dấu vết.

Trong ký ức của tôi, anh không bao giờ hút thuốc.

Thấy tôi đi vào, Cảnh Mạc Vũ dập điều thuốc, nhẹ nhàng đóng cửa sổ. Hình như, anh ngày càng biết cách che giấu tâm tình của mình, tôi không hề nắm bắt được một tia vui buồn, hài lòng hay tức giận trên gương mặt anh.

“Ngồi đi!” Cảnh Mạc Vũ chỉ tay xuống chiếc ghế bên bàn ăn. Bàn ăn rất lớn, ít nhất có thể chứa hai mươi người. Nhưng lúc này chỉ có hai chúng tôi, tôi ngồi một đầu, anh ngồi một đầu, giữa chúng tôi như cách cả thế giới.

“Lâu rồi không gặp!” Tôi cho rằng, lời mở đầu này cũng không tồi.

“Sáng nay chúng ta mới gặp nhau.” Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái.

“...”

Anh vẫn không thay đổi, luôn có cách làm tôi cứng họng.

Thức ăn được dọn lên rất nhanh, chớp mắt đã bày đầy bàn. Tôi không có hứng thú với mấy món sơn hào hải vị đó, vội vàng rót rượu để xua đi giá rét.

Trong đồng rượu đủ loại màu sắc, tôi chọn chai brandy, rót đầy hai ly, một ly cầm lên tay, một ly chuyển đến trước mặt Cảnh Mạc Vũ: “Hiếm có dịp chúng ta tái ngộ, anh lại vừa giành được quyền khai thác núi đất đỏ, rất đáng để chúc mừng!”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười, cầm ly rượu cộc nhẹ xuống mặt bàn rồi ngẩng lên uống cạn. Tôi cũng không chịu lép vế, uống một hơi hết sạch. Rượu cay nồng hơn tôi tưởng, vừa vào cổ họng lập tức gợi nhớ đến nhiều kỷ ức đau buồn.

Tôi lại rót một ly brandy, xoay tròn cốc rượu trong tay, ngắm thể lỏng trong suốt sóng sánh. “Nghe nói ở Washington anh sống rất tốt, anh đã kết hôn chưa?”

Tôi vốn có ý uống rượu mừng với anh, nhưng anh lại nâng cốc với tôi trước, đồng thời nói rành rọt từng từ một: “Trong cuộc đời này, tôi chỉ cho phép bản thân sai lầm một lần.”

Nói rất hay! Tôi suýt nữa vỗ tay tán thưởng anh.

Vì câu nói của Cảnh Mạc Vũ, tôi đương nhiên phải uống hết ly rượu. Nhưng tôi quên mất một chuyện, từ lượng của tôi còn lâu mới bằng anh. Vì vậy anh uống hai ly mặt vẫn không biến sắc, còn tôi bắt đầu hoa mắt chóng mặt.

Tôi định đi vào vấn đề chính, nhưng khi nhìn lên, chạm phải ánh mắt thăm thẳm của anh, lời thỉnh cầu của tôi nghẹn lại ở cổ họng. Cuối cùng, tôi chỉ còn cách tiếp tục rót rượu, tiếp tục nói vòng vo. Ví dụ, hệ thống y tế của nước Mỹ thế nào, có tốt hơn Trung Quốc hay không?

Không khí bữa ăn tuy không sôi nổi, mấy câu hàn huyên rất khách sáo, nhưng cũng tạm ổn, có lời qua tiếng lại.

Không nhớ rõ cùng anh nâng cốc mấy lần, mặt tôi nóng như quả cầu lửa, tâm tư và lý trí như một con ngựa hoang thoát khỏi sợi dây trói buộc, phi mỗi lúc một xa.

“Chẳng phải em có chuyện muốn nói với tôi hay sao? Bây giờ có thể nói được chưa?” Cảnh Mạc Vũ không biết ngồi xuống cạnh tôi từ lúc nào. Mùi hương quen thuộc pha trộn mùi rượu brandy xộc vào mũi tôi, đó là mùi hương có sức quyến rũ với tôi nhất. Tôi thật sự say rồi, ngất ngây vì mùi đàn ông của anh.

“Gần đây sức khỏe của ba không tốt lắm. Ông thường nhắc đến anh...”

“VẬY Ạ?” Ngữ khí của Cảnh Mạc Vũ vẫn hết sức lạnh nhạt.

“Ba rất nhớ anh...Dù quá khứ xảy ra chuyện gì, anh vẫn mãi mãi là con trai của ông.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi và ông ấy về mặt pháp luật không còn bất cứ quan hệ gì.”

Hốc mũi tôi chua xót, khóe mắt đau rát. Tôi cắn răng, cố không để nước mắt chảy xuống: “Tôi biết trong lòng anh có mối hận. Nhưng ba đã già rồi, nếu có hận, xin anh hãy chỉ hận một mình tôi.”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặt, cúi đầu nhìn ly rượu.

“Ba luôn coi anh là con trai ruột của ông, ông còn muốn giao cả sản nghiệp của Cảnh gia cho anh...Mấy ngày trước, ông bị đột quỵ. Lúc rời khỏi phòng cấp cứu, tinh thần không tỉnh táo, ông không ngừng gọi tên anh...” Nhớ đến gương mặt trắng bệch và ánh mắt đờ đẫn mất hồn của ba tôi khi rời khỏi phòng cấp cứu, giọng nói của tôi nghẹn ngào: “Anh...hãy về nhà thăm ba đi!”

“Về nhà?” Cảnh Mạc Vũ giơ tay về phía tôi, ngón tay lạnh giá của anh chạm vào giọt nước mắt nóng bỏng trên mặt tôi: “Em đang cầu xin tôi về nhà sao, Ngôn Ngôn?”

Tôi gật đầu: “Vâng, coi như tôi cầu xin anh.”

Anh nhếch môi thành một nụ cười tôi không hiểu nổi. Ngón tay anh lướt qua má tôi, mắt tôi và mái tóc lòa xòa trước mặt tôi: “Được...Vậy em có thể cho tôi thứ tôi cần?”

Ngữ khí và động tác của anh khiến tôi hoảng loạn. Tôi muốn trốn tránh nhưng tay vừa rời khỏi mặt bàn, toàn thân mất thăng bằng ngã về đằng sau. Cảnh Mạc Vũ phản ứng nhanh đỡ lấy thắt lưng tôi, ngón tay giá lạnh của anh dừng trên đầu tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi.

“Em sợ gì chứ?” Thanh âm của anh ản chứa ý cười, nhưng làm tôi sởn gai ốc.

“Tôi...tôi không có.”

Giọng nói run rẩy đã bán đứng tôi.

Ý cười ở khóe miệng anh càng sâu hơn. Anh đột nhiên cúi xuống bế tôi đứng dậy. Cơ thể tôi lơ lửng trên không, tôi như đang trong giấc mộng, không thể phân biệt đâu là thật, đâu là giả.

“Anh, anh bế tôi đi đâu?” Tôi cố dụi cảm chằng lành, muốn vùng vẫy thoát khỏi bàn tay Cảnh Mạc Vũ. Nhưng không hiểu do rượu brandy đã làm thần kinh tôi tê liệt hay mùi vị trên người anh mê hoặc tôi, tôi không có một chút sức lực phản kháng.

Cảnh Mạc Vũ ôm tôi càng chặt hơn. Anh bế tôi đi qua tấm bình phong, hóa ra đằng sau tấm bình phong có một cánh cửa.

Cánh cửa mở ra, bên trong là một phòng ngủ thương vụ. Chiếc giường lớn làm bằng gỗ trắc được phủ tấm ga trải giường màu tím trông rất bắt mắt. Tôi lập tức cảnh giác đẩy người anh. Nhưng anh đột nhiên buông tay, làm cả thân thể tôi rơi xuống giường.

“Cảnh Mạc Vũ, rốt cuộc anh muốn gì hả?”

Cảnh Mạc Vũ cởi từng chiếc cúc áo: “Tôi đã nói rồi, những thứ tôi mất đi, rồi cũng có một ngày tôi sẽ đòi về toàn bộ. Em có nhớ không?”

Tôi đương nhiên nhớ rõ, đó là cảnh tượng suốt đời tôi không thể nào quên.

Trận tuyết đầu tiên của mùa đông phủ đầy trên mặt đất, trước cánh cổng uy nghiêm của tòa án. Bàn tay nóng bỏng của Cảnh Mạc Vũ túm chặt cánh tay tôi. Hoa tuyết đậu trên lông mi và lông mày anh dần dần tan chảy. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nỗi đau khổ và quyến luyến không hề che giấu, đậm đặc trong đôi mắt anh: “Tại sao em không thể tin tôi?”

Tôi không vùng vẫy, chỉ nở nụ cười bình thản: “Vấn đề này anh nên đi hỏi quan tòa. Chính ông ấy không tin anh, chính ông ấy phán xử toàn bộ tài sản của Cảnh gia cho tôi. Nếu anh không phục, anh có thể đi kháng án, với điều kiện anh cho đây là một việc làm vô vọng.”

Bàn tay Cảnh Mạc Vũ từ từ buông lỏng. Anh không tiếp tục sự cứu vãn vô vị. Mặc dù trắng tay, nhưng anh vẫn kiêu ngạo như thường lệ, vẫn không chịu cúi đầu hạ giọng khẩn cầu.

Tôi quay người bỏ đi, không muốn ở lại dù chỉ một giây một phút.

“...Những thứ tôi mất đi, rồi cũng có một ngày tôi sẽ đòi về toàn bộ.” Giọng nói trầm thấp của Cảnh Mạc Vũ vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay đầu, cười lạnh khinh thường: “Cảnh Mạc Vũ! Đợi đến ngày anh có bản lĩnh đòi về, rồi hãy tới nói với tôi câu này.”

Thật ra, tôi sớm biết sẽ có ngày đó. Tôi nói như vậy, chỉ là vì muốn anh càng đau đớn hơn, đau đến cốt tủy, vĩnh viễn không thể phai mờ.

Ngày này cuối cùng cũng đến như tôi định liệu. Tôi chỉ là không ngờ đến nhanh như vậy. Hơn nữa, anh bắt đầu cuộc trả thù bí ối hơn tôi tưởng tượng.

Cảnh Mạc Vũ cởi áo của anh. Sau đó anh dùng sức kéo áo sơ mi dệt kim của tôi, cổ áo bị anh lôi về đằng sau, làm cổ tôi đau rát.

Tôi túm lấy tay anh, cố gắng bình ổn hơi thở: “Để tôi tự làm!”

Cảnh Mạc Vũ hơi sững sờ, anh lập tức dừng động tác.

Mang một tâm trạng oán hận và cam chịu số phận, tôi lần lượt cởi quần áo trên người ngay trước mặt Cảnh Mạc Vũ. Anh nhẫn nại theo dõi và chờ đợi. Đến khi chiếc áo lót rời khỏi bờ vai tôi rơi xuống đất, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên giơ tay kéo tôi vào lòng.

Giống con dã thú lao đến con mồi mà nó đã chờ đợi từ rất lâu...

3. Chương 3: Đám Cưới

Có câu nói, con người trong cả một đời dù sao cũng phải làm vài chuyện khiến bản thân hối hận, như thế cuộc đời mới hoàn chỉnh. Cho đến tận bây giờ, tôi chỉ làm hai việc giúp cuộc đời mình hoàn chỉnh. Việc đầu tiên là yêu anh. Một việc khác, là gả cho anh.

Có hối tiếc quá khứ cũng không thay đổi. Tôi chỉ có thể đóng gói, nén chặt và cất giấu thật sâu trong ký ức. Nhưng vào một thời khắc vô ý nào đó, tôi vẫn nhớ lại tất cả.

Ba năm trước.

Đám cưới của tôi xa hoa cực độ, được tổ chức ở một nơi trời biển xanh biếc nối liền.

Không thể không công nhận, đám cưới này tương đối “có thanh”, “có sắc”. Theo lời quan khách, đám cưới của tôi ấn tượng hơn hẳn đám cưới con gái một ông chủ lớn nào đó cách đây không lâu. Trên thực tế, ba tôi không phải là người cực kỳ giàu có. Chỉ có điều, tính ông thích khoe khoang. Tôi gả cho Cảnh Mạc Vũ là một tin tức gây chấn động, tất nhiên ông phải khoe cho cả thiên hạ đều biết. Điều này phù hợp với tính cách ông chủ Cảnh gia Cảnh Thiên Hạo, tức ba tôi.

Sau khi kết thúc màn tuyên thệ không một chút mề mễ của mục sư, ba tôi và những người anh em thân thiết của ông bắt đầu nâng ly trò chuyện rôm rả.

Tôi đang nhớ tới lời thề trước mục sư lúc nãy: “dù là bệnh tật hay khốn khổ, dù giàu có hay nghèo khó, em sẽ một đời trung thành với anh, ở bên anh cả đời, không bao giờ rời xa nhau”, đột nhiên tôi thấy một bóng dáng cô độc và kiêu ngạo đi xuyên qua đám người, vào khu rừng dừa phía trước mặt.

Rừng dừa rậm rạp ẩn hiện hình bóng một mỹ nhân. Tuy tôi không nhìn rõ dung mạo của cô, nhưng tôi có thể cảm nhận được vẻ đẹp dịu dàng của cô. Hình bóng cô toát ra một vẻ u buồn khiến người khác không thể rời mắt, chắc chắn tôi chưa từng gặp mỹ nhân này. Nếu đã gặp, tôi nhất định sẽ không quên.

Cảnh Mạc Vũ dừng lại bên cô gái, bóng lưng anh thắm thấu một sự bất lực...

Chả trách Cảnh Mạc Vũ kiên quyết không cho bất cứ phóng viên nào bég mắng tới gần khu vực tổ chức đám cưới, anh cũng đề nghị khách mời không tùy tiện chụp ảnh, để tôn trọng chuyện riêng tư. Tôi còn tưởng anh không thích phô trương, cho rằng đám cưới là phạm trù cá nhân. Hóa ra, anh sợ một chuyện riêng tư khác của anh bị phơi bày ra ánh sáng.

Tôi nở nụ cười châm biếm, cầm ly champagne đi tới một gốc dừa xù xì, chọn một góc độ không nhìn thấy bọn họ, cũng không để bọn họ nhìn thấy rồi đứng tựa vào thân cây.

Tôi nâng ly rượu lên cao, quan sát trời biển qua nước rượu champagne màu vàng nhạt. Bầu trời và mặt biển xanh biếc qua ly rượu chỉ còn lại một màu xám mù mịt.

“Ngôn Ngôn, anh chúc em và Cảnh Mạc Vũ ”song hỉ lâm môn“, thân lại càng thân!”

Một giọng đàn ông trầm chọc mang đầy ý cười vọng tới. Tôi không cần quay đầu cũng biết là ai, cảnh vật trước mắt tôi càng mù mịt hơn.

“Anh từ Italy xa xôi về đây xem trò hề của tôi, tôi cũng chẳng bận tâm.” Tôi bắt giác cười khê: “Nhưng xin anh hãy tránh xa tôi một chút, đừng để tôi nhìn thấy gương mặt xúi quẩy của anh trong ngày vui này.”

“Em đừng hiểu lầm, không phải anh về để xem trò hề của em. Anh có một chuyện nghĩ mãi cũng không ra, nên mới đặc biệt về đây thỉnh giáo em.”

Tôi đưa mắt qua Tề Lâm, người đàn ông này hôm nay ăn mặc còn nổi bật hơn chú rể. Anh ta khá đẹp trai, đủ tiêu chuẩn làm bạch mã hoàng tử. Nhưng trong mắt tôi, anh ta vẫn đáng ghét như hồi nhỏ. Đôi mắt “hoa đào” biết phóng điện của anh ta có thể quyến rũ đàn bà con gái ở mọi nơi mọi lúc, nụ cười trên khoe miệng anh ta như chỉ chờ tôi làm chuyện mất mặt để chế giễu tôi bất cứ lúc nào.

Thấy Tề Lâm tiến lên một bước, tôi cảnh giác tựa về đằng sau: “Anh hỏi đi!”

“Em dùng thủ đoạn gì, có thể trối được Mạc Vũ?”

Biết ngay anh ta chẳng hỏi câu gì ra hồn, tôi tùy tiện đáp: “Tôi kẻ dao vào cổ anh ấy, rồi đe dọa anh ấy: một là cưới tôi, hai là xuống âm phủ.”

Tề Lâm lắc đầu: “Anh không tin.”

Tôi lấy một lý do có tính thuyết phục hơn: “Tôi nói với anh ấy, tôi yêu anh ấy đến mức không thể sống thiếu anh ấy. Nếu anh ấy không cưới tôi, tôi sẽ nhảy lầu tự tử.”

“Anh không tin.” Tề Lâm vẫn lắc đầu.

“Ba tôi ra lệnh, nếu Cảnh Mạc Vũ không chịu cưới tôi, ông sẽ đuổi anh ấy ra đường, cho anh ấy trắng tay.”

Tề Lâm tiếp tục lắc đầu: “Đừng lừa anh, mau nói cho anh biết sự thật đi.”

Sự thật ư? Tôi cúi xuống uống một ngụm champagne. Rượu hơi đắng, nhắm nhấp kỹ có vị chua cay.

“Tôi mang thai đứa con của anh ấy.”

Nụ cười trên khóe miệng Tề Lâm cứng đờ, ánh mắt kinh ngạc của anh ta dừng lại ở cái bụng phẳng lì của tôi: “Thật à?”

Tôi hết nói nổi, trừng mắt với anh ta: “Anh học vẽ ở Italy, học đến mức biến thành kẻ ngốc rồi sao? Một lý do ngớ ngẩn mà anh cũng tin.”

“Anh cảm thấy...dùng thủ đoạn này để trói Cảnh Mạc Vũ, tuyệt đối đáng tin cậy.” Tề Lâm sờ cằm, ra chiều suy tư, ánh mắt anh ta bất giác dừng lại ở cái bụng tuyệt đối bằng phẳng của tôi: “Có điều, anh vẫn nghĩ không thông, em làm thế nào để cưỡng bức anh ta vậy?”

“Ờ, ờ!” Tôi cười khan hai tiếng: “Anh không cảm thấy, vấn đề này nên hỏi ngược lại hay sao?”

“Anh ta cưỡng bức em...ờ, ờ!” Tề Lâm bắt chước tôi cười khan: “Anh quen biết Cảnh Mạc Vũ hai mươi năm nay, anh ta mà làm chuyện đó, anh đem đầu của anh cho em làm bô đi đãi đêm.”

“Trong phòng tôi có bồn cầu tự động, cảm ơn anh!”

Tôi cầm ly rượu đi vòng qua Tề Lâm, chuẩn bị rời khỏi chỗ đó. Anh ta đột nhiên nói: “Em có dám đánh cược với anh không?”

Tất nhiên là tôi có hứng thú với trò cá cược của Tề Lâm, một người được coi là vua cờ bạc đánh đâu thắng đó: “Anh muốn cá cược thứ gì?”

“Cá em và Cảnh Mạc Vũ sẽ ly hôn trong vòng hai năm.”

“Nói vớ vẩn.” Nếu không phải đang mặc bộ váy cưới thánh thiện, chắc chắn tôi sẽ tung một cước vào đúng chỗ hiểm của Tề Lâm.

”Nếu hôn nhân của hai người có thể duy trì hai năm trở lên, em bắt anh làm gì anh cũng làm. Nếu chưa đầy hai năm đã ly hôn, đến lúc đó em hãy gả cho anh. Em thấy thế nào?”

“Tề Lâm, nhân lúc còn chưa muộn anh hãy quên ngay ý tưởng đó cho tôi. Tôi và anh ấy tuyệt đối không ly hôn. Chúng tôi sẽ yêu nhau trọn đời, đến lúc đầu bạc răng long.”

“Ồ, hai người yêu nhau như thế đó...” Tề Lâm giơ ngón trỏ, chỉ về phương hướng sau lưng tôi. Tôi quay đầu, liền nhìn thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau.

Tề Lâm nói tiếp: “Đám cưới còn chưa kết thúc, anh ta đã vội vã đi ôm ”tiểu tam” rồi. Ngón Ngón, em xác định hôn nhân của em có thể duy trì hai năm?”

(Tiểu tam: từ quen thuộc trong ngôn tình, chỉ người thứ ba)

Thật ra tôi không hề bận tâm đến chuyện một người đào hoa như Cảnh Mạc Vũ ôm từ biệt hồng nhan tri kỷ trước đó của anh. Thế nhưng...bọn họ ôm nhau ngay trước mặt Tề Lâm, thử hỏi mặt mũi tôi quắc đi đâu?

Thế là tôi nhét ly rượu vào tay Tề Lâm, kéo gấu váy cưới trắng lên cao, kiên quyết đi bảo vệ thể diện của tôi.

“Khụ...” Tôi cố ý hắng giọng. Sau khi xác định Cảnh Mạc Vũ đã phát hiện ra tôi và rời tay khỏi người mỹ nhân, tôi mới mở miệng: “Nếu anh không muốn ba ném cô ta xuống biển nuôi cá, tốt nhất anh nên tìm một nơi không ai nhìn thấy tiếp tục dây dưa với cô ta.”

Cảnh Mạc Vũ chỉnh lại bộ ple hơi nhàu rồi nhướng mắt nhìn tôi.

Bầu trời mùa thu trong vắt, bóng cây rậm rạp đã che khuất gương mặt điển trai với ý cười lạnh lùng của anh, nhưng không thể che giấu sự ngông cuồng không một người nào có thể trói buộc trong đáy mắt anh: “Ồ, kiến nghị của em không tồi, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ!”

Tôi hít một hơi sâu, cố không bận tâm đến ẩn ý trong câu nói của Cảnh Mạc Vũ. Tôi quan sát mỹ nhân trước mặt. Cô ta đúng là nhân vật nữ chính tiêu chuẩn trong ngôn tình, thân hình mảnh mai, gương mặt thanh tao, đẹp mà không tục. Từ người cô ta tỏa ra một vẻ u buồn hút hồn. Cảnh Mạc Vũ đúng là có mắt nhìn người, dù tôi có thua, cũng thua một cách oanh liệt.

“Ngôn Ngôn? Ngôn Ngôn!”

Nghe tiếng ba tôi gọi, tôi khoác tay Cảnh Mạc Vũ, kéo váy cưới màu trắng được may thủ công tinh tế, chậm rãi đi qua mỹ nhân mắt ngấn lệ, đi qua Tề Lâm đang nhếch miệng cười, đi qua đám khách mời vô tư lự.

Những hạt đá quý trên áo cưới lấp lánh dưới ánh mặt trời làm tôi nhức mắt.

Vào giây phút đó, tôi đột nhiên tỉnh ngộ. Nếu đây là tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình, không còn nghi ngờ gì nữa, tôi chính là nữ phụ đáng ghét bị mọi người chửi rủa. Tôi tưởng tôi có chút sắc đẹp là có thể khống chế anh. Quan trọng hơn, tôi tưởng tôi có một người cha lợi hại, chuyện gì cũng có thể giải quyết lại hết mực yêu thương chiều chuộng tôi, là tôi có thể thành công trong việc chiếm hữu nhân vật nam chính, người khiến phái nữ điên đảo. Tôi còn tưởng, có thể chờ đợi một tình yêu mà tôi cho rằng sớm muộn cũng sẽ đến với tôi...

Chỉ có điều, chờ đợi tôi ở phía trước, liệu có phải là tình yêu?

4. Chương 4: Động Phòng
5. Chương 5: Tình Yêu Của Người Cha
6. Chương 6: Phòng Trống
7. Chương 7: Mê Loạn
8. Chương 8: Bắt Gian
9. Chương 9: Ghen Tuông
10. Chương 10: Người Tình
11. Chương 11: Lựa Chọn
12. Chương 12: Ngủ Chung
13. Chương 13: Tiểu Biệt
14. Chương 14: Tổ Tình
15. Chương 15: Thực Tập
16. Chương 16: Gặp Nhau
17. Chương 17: Tiệc Rượu
18. Chương 18: Động Phòng
19. Chương 19: Hoan Ái
20. Chương 20: Ngoại Truyện 1: Đêm Bình An
21. Chương 21: Hợp Tác
22. Chương 22: Nụ Hôn Đầu
23. Chương 23: Chương 23 (18+)
24. Chương 24
25. Chương 25
26. Chương 26
27. Chương 27
28. Chương 28
29. Chương 29
30. Chương 30: Ngoại Truyện 3 : Action 1 - Đêm Giáng Sinh
31. Chương 31

ý dừng lại, giọng trách móc: “Từ nhỏ đến lớn, con muốn làm gì ba cũng chiều con, nhưng ly hôn với Mạc Vũ là chuyện lớn, con dám không hỏi ý kiến ba, rốt cuộc con có còn coi ba là ba của con không hả?”

“Ba biết, Mạc Vũ dây dưa, không chịu cắt đứt quan hệ với con bé đó là nó không đúng, nhưng người đàn ông như nó, dù không bị con bé đó bám lấy thì cũng sẽ có người phụ nữ khác... Vì chuyện nhỏ như vậy mà đòi ly hôn, con đúng là càn quấy quá! Con mau về nhà, xin lỗi Mạc Vũ... Chắc con không biết, nó bận rộn đi tìm con, bị sốt cao suốt nửa tháng cũng chẳng bận tâm. Con còn muốn nó thế nào nữa?”

Tôi gơ tay, nhẹ nhàng vén rèm cửa, ô tô của Cảnh Mạc Vũ trước cửa khách sạn bị phủ một lớp tuyết mỏng. Thảo nào lúc nắm tay tôi, lòng bàn tay anh lại nóng như vậy, hóa ra anh đang bị sốt.

Chiếc xe bên dưới khởi động nhưng mới đi được nửa mét lại dừng lại. Tôi hỏi: “Ba! Con bảo ba nói với anh ấy chuyện đó, ba đã nói chưa?”

“Ba... Chúng ta đừng nói cho nó biết thì hơn.”

“Con đã liên hệ với Ngô gia rồi, ba mẹ anh ấy sẽ nhanh chóng tới thành phố A. Ba, ngày này sớm muộn cũng đến.”

“Được thôi... Ngôn Ngôn! Nếu Mạc Vũ thật sự muốn quay về với ba mẹ ruột, con hãy đi cùng nó. Người làm sai là ba, nếu nó có hận cũng chỉ hận một mình ba, không liên quan đến con... Mạc Vũ là người thấu tình đạt lý.”

“Ba, con không đi...”

“Con bé ngốc này, con gái xuất giá như bát nước đổ sang chỗ khác, không lấy lại được. Ba không hy vọng con ngày ngày ở bên cạnh ba. Thỉnh thoảng có thời gian rảnh rỗi, con về thăm ba là được rồi... Nghe lời ba, con hãy đi tìm Mạc Vũ, đưa nó về nhà, gia đình chúng ta cùng ăn bữa cơm. Sau bữa cơm đoàn viên, con hãy cùng nó đi Mỹ nhận người thân, cùng nó hưởng vinh hoa phú quý, sống cuộc sống hạnh phúc...”

Tôi lặng lẽ lắc đầu, từng giọt nước mắt chảy xuống bệ đá cửa sổ lạnh lẽo. Ba tôi đã không còn con trai, nếu con gái cũng bỏ ông mà đi, ngày tháng sau này ông sẽ sống thế nào? Ngôi nhà lớn như vậy, một mình ông sống thế nào?

“Ba, bỏ người chồng này, con có thể tìm người tốt hơn. Nhưng con chỉ có một người ba, con không thể sống thiếu ba...”

Đầu máy bên kia trầm mặc một lúc lâu. “Ngôn Ngôn, ba già rồi, có thể sống được bao nhiêu năm nữa? Con mới hai mươi tuổi, con phải có dự tính cho riêng mình. Người đàn ông như Mạc Vũ, nếu con không giữ lấy, sau này con nhất định sẽ hối hận.”

“Con không hối hận.”

Tình yêu quan trọng đến mấy cũng không thể sánh với cốt nhục tình thân. Đối với tôi, lựa chọn không khó, khó ở chỗ sau khi lựa chọn, tôi phải làm thế nào để cắt bỏ tình cảm hai mươi năm.

Tôi không kìm được lại vén rèm cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy chiếc ô tô dưới lầu mở cửa, Cảnh Mạc Vũ xuống xe. Hoa tuyết đậu trên gương mặt trắng bệch của anh, không kịp rơi xuống đã tan chảy. Tôi vội vàng cúp điện thoại, vừa lau nước mắt vừa lục tìm hộp son phấn, trang điểm lại. Văn Triết Lỗi ngồi bên giường quan sát tôi, không biết anh ta đã nhìn tôi bao lâu, tôi lơ mơ nhớ hai mươi phút trước, anh ta cũng ngồi trong tư thế này.

“Anh có thể giúp tôi một việc không?” Tôi hỏi.

“Đóng vai tình nhân của cô?”

Tôi cảm thán tự đáy lòng. “Bác sĩ Văn, anh nên đổi nghề làm bác sĩ tâm lý được rồi đấy.”

“Ý kiến không tồi.” Văn Triết Lỗi hỏi: “Chồng cũ của cô có khuynh hướng bạo lực không?”

“Anh yên tâm, anh ấy đi đường còn không nỡ giẫm chết một con kiến.”

“Ồ, thế thì tôi yên tâm rồi.”

Tiếng chuông cửa vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch. Tôi giật mình, bắt giác tô đậm son màu tím nhạt. Tôi đang định dùng giấy ăn lau đi thì Văn Triết Lỗi không biết đứng sau lưng tôi từ lúc nào, đột ngột nắm cổ tay tôi. Tôi nghiêng đầu, định hỏi anh ta muốn làm gì thì bàn tay còn lại của anh ta đã đỡ gáy tôi. Trong một giây tôi thất thần, Văn Triết Lỗi đã cúi xuống, hôn lên môi tôi.

Khi cánh môi tiếp xúc, ngoài sự kinh ngạc tôi không có bất cứ cảm giác nào.

Văn Triết Lỗi dám hôn tôi? Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, tôi lập tức đẩy người anh ta, không nể tình vung một cái tát vào mặt anh ta nhưng cổ tay tôi bị anh ta kịp thời bắt lấy. Gương mặt tôi đầy vẻ phẫn nộ và hoảng loạn, giọng tôi cũng trở nên sắc bén: “Anh... anh muốn làm gì hả?”

Văn Triết Lỗi liếm khoé miệng còn dính son môi, nở nụ cười thích thú. “Mùi vị không tồi, đáng để tôi làm tình nhân của cô một lần. Có điều, chỉ lần này thôi!”

Nói xong, không đợi tôi kịp phản ứng, anh ta đi thẳng ra cửa.

Cửa phòng khách sập vừa mở ra, Cảnh Mạc Vũ xuất hiện ngay trước cửa. Ánh mắt anh lướt qua vết son trên miệng Văn Triết Lỗi rồi lập tức chuyển qua tôi, dừng lại trên bờ môi tôi. Hai bàn tay buông thong của anh nắm chặt thành nắm đấm...

Tôi gần như không kịp nhìn động tác của anh, chỉ nghe thấy một tiếng “bụp” rất mạnh. Văn Triết Lỗi lao lùi lại, khoé miệng rớm máu, má phải sưng tấy. Nói thật lòng, cú đấm của Cảnh Mạc Vũ khiến tôi vô cùng hả dạ, thậm chí tôi còn muốn bồi thêm cho anh ta một cú nhưng chợt nghĩ tới người bị đánh là ân nhân cứu mạng của mình, tôi lại thấy áy náy.

Thấy Cảnh Mạc Vũ lại nắm chặt bàn tay, tôi vội vàng chạy đến, đứng chắn trước Văn Triết Lỗi. “Cảnh Mạc Vũ, một tiếng đồng hồ trước chúng ta đã kết thúc quan hệ vợ chồng. Tôi ở cùng ai là tự do của tôi. Anh dựa vào điều gì mà đánh anh ấy?”

Cảnh Mạc Vũ túm tay tôi, kéo đến bên cạnh anh. Mọi sự bình tĩnh, chín chắn, lạnh lùng thường thấy ở anh đều biến mất. Đáy mắt luôn sáng suốt bấy giờ chỉ còn lại ngọn lửa giận dữ. “Hai người ở bên nhau từ lúc nào?”

Thấy tôi không trả lời, Cảnh Mạc Vũ lên tiếng thay tôi: “Em nói có người đàn ông giữ em ở trên giường, bắt em bỏ đứa con trong bụng. Em nói, hấn bảo em suy nghĩ tới việc ly hôn với tôi rồi lấy hấn... Chuyện này là thật sao?”

Tôi không ngờ trí nhớ của Cảnh Mạc Vũ tốt đến thế, không ngờ câu nói nửa đùa nửa thật lại có sức mạnh ghê gớm như vậy. Tôi đột nhiên rất muốn cười, cười thật lớn để mĩa mai sự đảo ngược tình thế thú vị này. “Những lời tôi nói đều là sự thật, là do anh không tin. Anh còn thách tôi xem một mình tôi có thể ly hôn không? Tôi đã thử rồi, tôi làm được rồi đấy!”

“Em đang giận tôi sao?”

“Lần này không phải giận. Tôi mệt mỏi rồi, tôi yêu anh năm năm, theo đuổi anh năm năm, tôi đã yêu anh bằng tất cả tình cảm của mình, vậy mà anh đến một câu “anh yêu em” cũng không chịu nói. Tôi không muốn tiếp tục yêu đương hèn mọn như vậy. Tôi muốn tìm một người đàn ông, không cần tôi suốt ngày truy vấn, anh ấy cũng sẽ ôm tôi, nói với tôi câu “anh yêu em” lúc tôi yếu đuối nhất.”

“Vì vậy... Hứa Tiểu Nặc chỉ là cái cớ. Em vốn không cần tôi giải thích...”

“Đúng thế.”

Cảnh Mạc Vũ gạt đầu, buông bàn tay nóng bỏng của anh. “Tôi hiểu rồi.”

Nói xong, anh liền quay người bỏ đi. Mặc dù đang bị sốt cao, mặc dù bị tôi làm tổn thương sâu sắc, đáng về của anh vẫn kiêu ngạo và cương quyết. Anh không hề quay đầu, cũng không mở miệng cầu xin. Nếu anh quay đầu một lần, anh có thể nhìn thấy tôi đang khóc nức nở. Nhưng anh không làm vậy.

Sau này, tôi thường nghĩ, tại sao lúc đó Cảnh Mạc Vũ không quay đầu? Có phải anh không muốn để tôi nhìn thấy bộ dạng đau khổ của anh?

Lúc tôi về nhà, tuyết đã ngừng rơi, chỉ còn ngọn gió đông lạnh giá. Ba tôi ngồi bên bàn ăn, uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Cả một bàn đầy đồ ăn ngon vẫn còn nguyên. Tôi vội đi tới, giăng ly rượu trong tay ông. “Ba, bác sĩ nói ba bị cao huyết áp, không thể uống rượu.”

Ba nhìn tôi, khỏe mắt lơ lơ hơi ươn ướt: “Ngôn Ngôn, nó đi rồi, Mạc Vũ đi rồi!”

Tôi lặng lẽ gật đầu.

“Mạc Vũ nói, thà nó là trẻ mồ côi không cha không mẹ cũng không muốn tin ba đã lừa nó suốt hai mươi tư năm. Nó nói, thà ba tiếp tục lừa dối nó, để nó nghĩ năm đó ba không hề nhìn thấy tờ quảng cáo tìm người dân khắp nơi, không biết gì về thân thể của nó, nó cũng không muốn tin ba là người ích kỷ như vậy...”

Mạc Vũ nói, hai mươi mấy năm qua, nó vì Cảnh gia mà làm tất cả mọi chuyện, đó là vì nó coi ba là ba ruột, coi con là em gái ruột của nó. Nó cho rằng bảo vệ Cảnh gia là trách nhiệm của nó... Nó không biết làm thế nào để đối diện với ba mẹ ruột đã chịu nỗi đau mất con suốt hai mươi tư năm qua...”

Tôi ngồi bên cạnh ba, nhẹ nhàng vuốt những nếp nhăn trên trán ông. “Ba, ba đừng buồn nữa! Anh ấy chỉ là nhất thời không thể chấp nhận. Ba hãy cho anh ấy thời gian, anh ấy sẽ nghĩ thông suốt, một ngày nào đó anh ấy sẽ tha thứ cho ba.”

“Không! Nó sẽ không tha thứ cho ba đâu.” Ba tôi nói. “Con không nhìn thấy ánh mắt nó, rất đáng sợ. Nó hận ba, chắc chắn sẽ không tha thứ cho ba.”

Đột nhiên ba nắm tay tôi: “Ngô gia đã biết chuyện ba làm, nhất định họ sẽ không bỏ qua cho ba. Bọn họ nhất định sẽ hận ba, không biết chừng sẽ khiến ba khuynh gia bại sản. Ngôn Ngôn, ngày mai con hãy chuyển nhượng hết cổ phần của Cảnh Thiên rồi cầm tiền đi tìm Mạc Vũ, đừng để ba làm liên lụy đến con.”

“Ba! Dù ba có lỗi với anh ấy, có lỗi với Ngô gia nhưng ba cũng đã nuôi dưỡng anh ấy hai mươi tư năm, Ngô gia sẽ không làm vậy đâu!”

“Con không hiểu đâu! Đợi khi nào có con, rồi con sẽ hiểu.”

Ngày hôm sau, ba tôi tỉnh rượu, ông kiên quyết bắt tôi bán cổ phần của Cảnh Thiên rồi chuyển tiền vào tài khoản của tôi nhưng tôi không đồng ý.

Ngày hôm sau nữa, thành phố A bị chấn động bởi tin tức: Cảnh Mạc Vũ của Cảnh Thiên là con trai mất tích hai mươi tư năm trước của Ngô Cẩm Mân. Hầu như tất cả người trong gia tộc Ngô thị đều đến thành phố A. Họ đích thân chứng kiến quá trình Ngô Cẩm Mân và Cảnh Mạc Vũ xét nghiệm ADN, hơn nữa còn có cơ quan công chứng giám sát. Động thái này đủ thấy người của Ngô gia lo lắng đến vấn đề huyết thống như thế nào.

Hôm đó, điện thoại di động của ba tôi không ngừng đổ chuông, đều là những người anh em trước đây của ông gọi điện hỏi thăm. Mỗi cuộc điện thoại gọi đến, ông đều xem số rồi thất vọng tắt đi. Tôi biết, ông đang đợi điện thoại của Cảnh Mạc Vũ. Ông muốn biết phản ứng của Cảnh Mạc Vũ về sự thật này.

Tin tức nóng hổi cuối cùng cũng qua đi, thành phố A dần trở lại yên tĩnh, tôi và ba tôi trở về với cuộc sống yên ổn. Nhưng chỉ mấy ngày sau, điều ba tôi lo lắng đã trở thành hiện thực. Ở Cảnh gia xuất hiện nhiều nhân viên công vụ mặc thường phục, đều là những gương mặt xa lạ, họ nói giọng Bắc Kinh chuẩn. Bọn họ cho biết, núi đất đỏ bị nghi ngờ chuyển nhượng quyền khai thác khoáng sản bất hợp pháp. Bọn họ dẫn ba tôi đi để hợp tác điều tra, sau đó không đợi chúng tôi phản trần, họ liền đưa người đi mất.

Ngay sau khi ba tôi bị dẫn đi, tôi lập tức bảo chú Tài tìm hiểu tình hình. Đến chiều tối, chú Tài mới quay về. Chú cho tôi biết, có người đem chứng cứ phạm tội của ba tôi trực tiếp nộp lên Bắc Kinh, bên trên cử người điều tra triệt để. Hiện tại, công ty Cảnh Thiên bị niêm phong để tiến hành thẩm tra. Người ở khu mỏ cũng bị đưa đi để hợp tác điều tra.

Xem ra, có kẻ muốn nhắm vào Cảnh gia.

Cảnh Mạc Vũ rời khỏi Cảnh gia đi nhận người thân, ba tôi bị bắt, tin tức tôi và Cảnh Mạc Vũ ly hôn cũng lan truyền nhanh chóng. Cảnh gia lấy lòng ở thành phố A giống một tòa nhà cao tầng sắp sụp đổ, người ở trong chạy tan tác để bảo vệ bản thân, bọn họ nếu không đóng cửa miễn tiếp khách cũng ra nước ngoài

lánh nạn. Người ở bên ngoài càng sợ bị tai bay vạ gió, trốn càng xa càng tốt, tránh có bất cứ mối quan hệ nào với Cảnh gia...

Còn tôi, một cô gái vừa qua tuổi hai mươi, chưa tốt nghiệp đại học, việc duy nhất có thể làm là ngồi vào vị trí tổng giám đốc nhận hết lời chỉ trích này đến cuộc thẩm tra khác.

Về tin đồn Cảnh gia cùng đường mặt lộ, ở thành phố A xuất hiện nhiều phiên bản khác nhau. Có người nói ông trời trừng phạt Cảnh gia làm nhiều chuyện thất đức, trời đất khó dung tha nên mới bị báo ứng. Có người nói Ngô Cảnh Mân điều tra ra vụ mất tích của con trai ông ta năm đó là hành vi ác ý của Cảnh Thiên Hạo. Cốt nhục phân ly hai mươi mấy năm, bọn họ không lật đổ Cảnh gia thì làm sao có thể giải mối hận trong lòng? Cũng có người nói, ba năm trước, cựu Cục trưởng Cục Khoáng sản Phó Hạ Dương chết một cách không minh bạch, con trai ông ta luôn cho rằng cái chết của cha liên quan đến Cảnh gia. Người con trai lạnh lẽo điều tra suốt ba năm, cuối cùng cũng tìm ra chứng cứ xác thực, nộp lên trên để hạ bệ Cảnh Thiên Hạo...

Ngoài ra còn nhiều tin đồn khác. Bất kể là tin đồn nào cũng đều dồn Cảnh gia vào chỗ chết.

Tôi không thể phân biệt trong những tin đồn này, tin nào là thật, tin nào là giả nhưng tôi không tin chuyện này do Cảnh Mạc Vũ làm. Dù ba tôi làm sai điều gì, ông cũng coi anh như con trai suốt hai mươi tư năm, anh sẽ không tuyệt tình đến mức đó. Tuy nhiên có một ngày, chú Tài kể với tôi một bí mật mà tôi chưa từng được nghe.

Chú Tài nói, cựu Cục trưởng Cục Khoáng sản Phó Hạ Dương là đối tác của ba tôi trước kia. Ông ta nhận được không ít lợi lộc từ Cảnh gia nhưng vẫn tham lam vô độ, tìm mọi cách để moi tiền của ba tôi. Ba tôi biết trong tay ông ta có một tập tài liệu đủ để ông sống nửa đời còn lại trong tù, vì vậy ông buộc phải nhẫn nhịn. Sau này Cảnh Mạc Vũ về nước, anh tình cờ nghe ba tôi nhắc đến tập tài liệu trong tay Phó Hạ Dương, biết ba tôi vì tập tài liệu này mà mất ăn mất ngủ, anh đã lợi dụng người đàn bà Phó Hạ Dương thích nhất để trừ khử ông ta. Cô gái đó chính là Hứa Tiểu Nặc.

Tuy Hứa Tiểu Nặc giúp Cảnh Mạc Vũ hại chết Phó Hạ Dương nhưng cô ta không nói ra nơi cất giấu tập tài liệu. Tập tài liệu đó giống như quả bom hẹn giờ chôn bên cạnh Cảnh gia, có thể phát nổ bất cứ lúc nào, vì vậy Cảnh Mạc Vũ tương đối kiêng dè Hứa Tiểu Nặc.

Chú Tài còn cho biết, thật ra Cảnh Mạc Vũ không hoàn toàn tin tưởng Hứa Tiểu Nặc. Hai năm gần đây, anh tìm mọi cách để tạo dựng quan hệ với các cơ quan pháp luật với mục đích dù tập tài liệu này có bị gửi đến Viện Kiểm sát của thành phố A thì sẽ có người giúp anh giải quyết. Nhưng lần này, tài liệu không được gửi đến Viện Kiểm sát mà trực tiếp đưa đến một quan chức cao cấp ở Bắc Kinh. Một cô gái như Hứa Tiểu Nặc không thể nào có mối quan hệ sâu rộng đến mức đó.

Kể nắm rõ tính quan trọng của tập tài liệu và có năng lực hủy hoại Cảnh gia bằng một hành động chỉ có một người.

Chú Tài nói: "... Có lẽ cậu ấy đã biết tập tài liệu ở đâu, chỉ là không chịu lấy ra mà thôi."

Tôi biết người chú Tài ám chỉ là ai nhưng tôi vẫn không tin Cảnh Mạc Vũ làm chuyện đó.

Nhắc đến Hứa Tiểu Nặc, tôi chợt nhớ ra kể từ sau vụ ở phòng tắm, tôi không còn nghe thấy tin tức của cô ta. Tôi tiện miệng hỏi: "Bây giờ Hứa Tiểu Nặc đang ở đâu?"

Chú Tài nói hôm đó ở Hội Hiền, sau khi tôi bỏ đi, Cảnh Mạc Vũ vội vàng đuổi theo tôi, dặn chú canh chừng Hứa Tiểu Nặc đợi anh về xử lý. Sau đó, chú Mã đến đòi người, nói Cảnh Mạc Vũ ra lệnh cho chú giải quyết hậu sự. Chú Tài xin chỉ thị của ba tôi rồi để chú Mã đưa người đi. Sau này nghe nói, chú Mã lại đưa Hứa Tiểu Nặc sang Mỹ, đưa cô ta vào một bệnh viện nào đó. Ba tôi tuy không hài lòng về cách xử lý của Cảnh Mạc Vũ trong vụ này nhưng bởi tôi gây chuyện âm ỉ nên ông không còn lòng dạ nào mà bận tâm đến người và việc không liên quan.

Vài ngày sau đó, tôi đi tìm những người quen cũ của ba tôi. Câu trả lời của bọn họ đều như nhau, không phải bọn họ không muốn giúp mà không có khả năng giúp đỡ. Sau hai mươi mấy ngày liên tục chạy đôn chạy đáo, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, người tôi không muốn cầu khẩn nhất lại là tia hy vọng cuối cùng của ba tôi.

Tuy nhiên, về việc anh có đồng ý cứu ba tôi hay không, có khả năng cứu ba tôi hay không, tôi không thể biết được.

Tôi bấm số điện thoại cá nhân của Cảnh Mạc Vũ. Điện thoại đổ chuông một lúc lâu anh mới bắt máy. Trong điện thoại, hơi thở của anh rất khê, đến mức tôi gần như không nghe thấy.

Nỗi lo lắng, bất an trong lòng khiến tôi chẳng có tâm tư mà suy tính đến ân oán giữa chúng tôi. Tôi hỏi thẳng: “Tôi... Chúng ta có thể gặp nhau không?”

Cảnh Mạc Vũ im lặng một, hai giây. “Bao giờ?”

“Bây giờ.”

“Tôi đang ở Bắc Kinh.”

Tôi không do dự, trả lời: “Tôi đi Bắc Kinh tìm anh.”

“Ồ. Tôi ở phòng XXX, khách sạn Quốc tế.”

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 49

47. Chương 48

Hơn bảy giờ tối, máy bay đáp xuống sân bay Bắc Kinh. Tôi ra khỏi nhà chờ, chuẩn bị bắt taxi đến khách sạn Quốc tế thì chợt nhìn thấy hai người đến đón tôi. Tôi lập tức nhận ra đó là hai nhân viên của Cảnh Thiên trước kia.

“Cảnh tiểu thư, Cảnh Tổng hiện có một cuộc gặp quan trọng không thể vắng mặt. Cậu ấy bảo chúng tôi đưa cô tới khách sạn đợi cậu ấy.”

“Được.”

Khách sạn Quốc tế nằm ở trung tâm Bắc Kinh, kế bên Đại lễ đường Nhân nhân. Khách sạn trực thuộc chính quyền thành phố Bắc Kinh nổi bật không phải ở tài lực mà là quyền lực.

Cũng không biết né tránh hay sợ hãi điều gì, tôi không lên phòng Cảnh Mạc Vũ mà ngồi ở đại sảnh khách sạn chờ anh. Trong mấy tiếng đồng hồ chờ đợi, tôi nghĩ hết cách này đến cách khác để mở miệng cầu xin anh, vì vậy cảm thấy thời gian trôi qua cũng không quá chậm.

Một chiếc xe thương vụ sang trọng dừng lại dưới ánh đèn lộng lẫy của khách sạn, Cảnh Mạc Vũ bước xuống. Hai chiếc ô tô biển trắng đi cùng anh cũng dừng bên lề đường. Trác Nhị thiếu và một người đàn ông giống hệt anh bước xuống từ một chiếc ô tô. Một người lính bước xuống từ chiếc xe còn lại, anh ta nhanh chóng đi ra phía sau mở cửa xe ột người đàn ông mặc dân phục. Vì anh ta nghiêng mặt nên tôi không nhìn rõ mặt nhưng động tác, cử chỉ của anh ta toát ra khí thế của một quân nhân, nhìn cũng biết cấp bậc không thấp.

Tuy Cảnh Mạc Vũ và mấy người đàn ông chỉ trò chuyện vài câu rồi đường ai người nấy đi nhưng qua thái độ thoải mái của bọn họ, có thể thấy bọn họ là bạn bè thân thiết.

Hóa ra chuyện quan trọng khiến anh bắt tôi đợi bốn tiếng đồng hồ là tụ tập cùng bạn bè.

Tôi dầm bóp cái lưng nhức mỏi do ngồi quá lâu, đứng dậy đón anh. Dưới ánh đèn pha lê nhức mắt, tôi và Cảnh Mạc Vũ đứng đối diện nhau, chỉ cách mấy mét mà không thể vượt qua.

Không tìm ra câu nào để hàn huyên, tôi đi thẳng vào vấn đề: “Ba... Ý tôi là, chuyện xảy ra với ba tôi, chắc anh cũng đã nghe nói?”

“Lên phòng đi!” Bất gặp vẻ do dự của tôi, Cảnh Mạc Vũ tiếp lời. “Nơi này không tiện nói chuyện.”

Tôi đi theo anh vào thang máy. Trong không gian khép kín, mùi rượu và thuốc lá nồng nặc trên người anh xộc vào mũi tôi. Tôi lén liếc anh một cái, anh gầy đi nhiều, đường nét trên gương mặt càng trở nên góc cạnh, đôi mắt nhuộm chất cồn càng u ám khiến tôi không khỏi bất an.

Tôi đi theo anh vào căn phòng trang trí theo phong cách cổ xưa trang nhã. Anh chỉ tay xuống chiếc ghế gỗ ở bên cạnh, rót cho tôi cốc nước ấm, đặt lên bàn. “Em uống nước đi đã!”

Tôi ngồi xuống ghế, liếm đôi môi nứt nẻ, sau đó thản nhiên nhìn chiếc cốc pha lê trong suốt. “Cảm ơn anh! Không cần đâu, tôi nói vài câu rồi đi ngay.”

Cảnh Mạc Vũ ngồi xuống chiếc ghế dài ở phía đối diện, lặng lẽ nhìn tôi. Không đợi tôi mở miệng, anh lên tiếng trước: “Nếu em đến đây để nhờ tôi giúp đỡ vụ Cảnh Thiên, tôi nghĩ, tôi thật sự không thể giúp em.”

Cảnh Mạc Vũ tỏ thái độ từ chối vô cùng kiên quyết nhưng tôi không muốn từ bỏ tia hy vọng cuối cùng, cố gắng cất giọng mềm mỏng: “Tôi biết, tôi và ba đã làm nhiều chuyện sai lầm. Nhưng dù sao ba cũng coi anh như con trai ruột nuôi anh khôn lớn, anh thật sự hận ba như vậy sao?”

“Tôi không nên hận ông ấy à? Tôi vì Cảnh gia nhà em mà hy sinh tất cả. Ông ấy bảo tôi làm gì tôi cũng làm theo, bảo tôi cưới ai tôi liền cưới người đó, không một lời oán trách... Còn các người đối xử với tôi thế nào? Đuổi tôi khỏi Cảnh Thiên, đuổi tôi ra khỏi nhà khiến tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, đến nhà cũng không có mà về...”

Cảnh Mạc Vũ đứng dậy, tiến lại gần tôi, đặt hai tay lên hai thành ghế tôi ngồi, nhếch mép cười lạnh lùng. “Phải rồi, ông ấy nuôi tôi hai mươi tư năm, ông ấy đối xử với tôi thế nào, ép tôi ra sao, tôi có thể không so đo, tính toán. Nhưng mẹ ruột tôi bị nhốt trong viện điều dưỡng tám năm, không thấy ánh mặt trời, ba ruột tôi chịu nỗi đau mất con suốt hai mươi tư năm. Những chuyện này, ông ấy đều biết cả, vậy mà còn ngăn cản tôi đi tìm họ hết lần này đến lần khác...”

“Cảnh... An... Ngôn!” Anh cúi người, áp sát tôi thêm một chút, hơi thở của anh đầy mùi rượu. “Đổi lại là em, có thể không hận sao?”

Tôi khó nhọc gạt đầu. “Hận! Có điều người anh nên hận là tôi mới đúng. Là tôi ép anh cưới tôi, là tôi đòi ly hôn, cũng chính tôi bảo ba đuổi anh ra khỏi Cảnh Thiên, đuổi anh rời khỏi Cảnh gia, khiến anh trắng tay...” Tôi nuốt nước miếng, ngoảnh đầu né tránh ánh mắt anh. “Tôi cũng là người cầu xin ba đừng cho anh biết sự thật. Tôi sợ sau khi biết ba mẹ ruột còn sống, anh sẽ rời khỏi chúng tôi, tôi sợ mất anh...”

Cảnh Mạc Vũ bóp cằm tôi, ép tôi đối diện đôi mắt đã tê dại bởi chất cồn. “Em nói gì? Em nhắc lại lần nữa xem nào!”

“Người lừa dối anh là tôi.” Tôi cắn răng, nhìn thẳng vào mắt anh. “Nhiều năm trước, ba đã muốn cho anh biết sự thật nhưng tôi cầu xin ba đừng nói với anh. Là tôi ích kỷ muốn giữ anh bên mình! Bây giờ, cũng chính tôi gọi điện cho ba mẹ ruột của anh, bảo họ đưa anh đi bởi tôi không muốn gặp anh nữa.”

“Em!” Ngón tay anh như muốn bóp nát cằm tôi, đau đến mức tôi rên một tiếng.

Cảnh Mạc Vũ buông thông tay, nới rộng khoảng cách. “Em đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy em...”

Tôi làm sao có thể bỏ đi, tôi đã chà đạp tình cảm đến mức này, không đạt được mục đích, tôi sẽ không bỏ cuộc. Tôi kéo tay áo Cảnh Mạc Vũ, để nước mắt tự do rơi xuống. “Tôi biết tôi sai rồi, tôi biết tôi đã sai, anh muốn đối xử với tôi thế nào tôi đều chấp nhận... Tôi xin anh hãy cứu ba, ông đã sáu mươi tuổi rồi, tôi không muốn ông chết trong tù...”

Cảnh Mạc Vũ cúi thấp đầu, nhìn nước mắt trên mặt tôi. “Tôi đối xử với em thế nào, em cũng chấp nhận?”

“Đúng vậy.”

Yêu đến cực điểm, đau đến cực điểm, hận đến cực điểm, thất vọng cũng đến cực điểm. Tâm trạng kìm nén trong lòng Cảnh Mạc Vũ dường như bùng phát trong nháy mắt, ngọn lửa cháy bùng bùng phá hủy tất cả. Tôi nghĩ, nhất định anh đã uống say bởi nếu anh không say, anh sẽ không làm như vậy.

Anh sẽ không ôm cơ thể cứng đờ của tôi, vừa xé áo tôi vừa hôn lên làn da tôi. Anh sẽ không cắn mạnh vào vai tôi, nghe tiếng rên nhẹ mà tôi đang cố kìm nén rồi mới nhả ra nhưng môi anh vẫn tiếp tục lướt trên da

thịt tôi.

Ở một thành phố xa lạ, dưới ánh đèn xa lạ, trước mắt vẫn là gương mặt tuần tú, phi phàm quen thuộc. Tôi bất giác nhớ đến cuộc hoan ái triền miên, dịu dàng ở thành phố T. Ném qua vị đắng, tôi mới nhận ra đêm đó ngọt ngào biết bao. Cảnh Mạc Vũ ôm tôi rất chặt, hơi thở gấp gấp của anh phả vào làn môi tôi. Tôi nghiêng mặt né tránh, anh cũng không cưỡng ép mà quay người lôi tôi vào phòng ngủ, đẩy tôi nằm xuống giường.

Thân hình anh đè xuống người tôi. Tay anh ôm trọn bầu ngực của tôi rồi cúi xuống ngoạm lấy như loài dã thú... Nụ hoa nhạy cảm bị anh kéo mút đến ửng đỏ. Tôi không phản kháng cũng không ngênh hợ, nằm trên giường như khúc gỗ. Tôi cố gắng nén đau đớn nhìn quần áo bị vò nát trong tay anh, nhìn từng tác da xuất hiện vết bầm tím do anh để lại. Cảnh Mạc Vũ dường như không cần tôi phối hợp, anh chỉ muốn phát tiết.

Tôi hiểu, anh thật sự cần phát tiết. Bao nhiêu tâm trạng phức tạp đã dồn nén trong lòng anh những ngày qua, anh lại là người không giỏi biểu lộ ra ngoài. Có lẽ chỉ phương thức này mới giúp anh bộc lộ nỗi oán hận trong lòng. Trên thực tế tôi cũng cần sự đau đớn này để có cảm giác mình vẫn sống, vẫn có tri giác...

Hai chân tôi bị Cảnh Mạc Vũ tách ra, gập lại trước mặt anh. Ngón tay anh thâm nhập vào trong, tận tình trêu đùa bất chấp sự run rẩy của tôi, cho đến khi ngón tay anh ướt ướt. Nhìn người đàn ông hoàn toàn bị dục vọng khống chế trước mắt, tôi bất giác nhớ đến những chuyện trước kia. Nhớ đến chuyện tôi nằm gối đầu lên chân anh để anh sấy tóc, để cảm nhận sự dịu dàng của ngón tay anh trong mái tóc tôi. Nhớ đến cảnh anh tiễn tôi lên máy bay, nhẹ nhàng nắm tay tôi, hỏi tôi bao giờ mới trở về. Tôi còn nhớ lúc ngủ say, anh ôm tôi từ phía sau, vòng tay ấm áp và an lành như vậy... Nước mắt chảy dài khỏi bờ mi của tôi.

Cảnh Mạc Vũ hôn lên giọt nước mắt của tôi, giọng nói say rượu của anh bộc lộ cảm tính hiếm thấy: “Chẳng phải em rất yêu tôi? Chẳng phải em thích nhất tôi đối xử với em như vậy? Tại sao em còn khóc?”

“Có câu nói, con người một đời phải làm mấy việc khiến bản thân hối hận, cuộc đời mới hoàn chỉnh. Cả đời này tôi chỉ làm hai chuyện khiến cuộc đời tôi hoàn chỉnh, thứ nhất là yêu anh, thứ hai là lấy anh...”

Cảnh Mạc Vũ nghiêng rằng, cởi quần áo, hai tay kéo hai chân tôi, một cú nhấn người đâm mạnh vào. Không đợi tôi thích ứng với cảm giác đau đớn đến bất ngờ, anh đã bắt đầu vận động điên cuồng. Hai chân tôi gác lên người anh, thân hình lắc lư điên đảo. Cảm giác đau đớn tột cùng khiến tôi có cảm giác như bay lượn bên vách vực thẳm. Sau khi nổi choáng váng, quay cuồng trôi qua, tôi không biết đang rơi xuống vực sâu vô tận hay bay lên đỉnh cao hoan lạc...

Sau vài cú nhấn người, Cảnh Mạc Vũ lật người tôi, một tay anh đỡ lưng tôi, tiến vào cơ thể tôi từ phía sau, một tay anh đỡ gáy tôi, ép tôi quay lại để anh hôn đến nghẹt thở. Tôi đẩy người anh, không những anh chẳng nhúc nhích mà càng thêm hung hãn khiến bụng dưới của tôi co rút kịch liệt. Khoái cảm đến như thác lũ, đợt này cao hơn đợt trước, thậm chí như trút xuống, nhấn chìm mọi đau đớn, nhấn chìm mọi bi thương...

Cuối cùng, tôi cũng không phân biệt rõ là đau khổ hay sung sướng, tôi chỉ biết chúng tôi cởi bỏ hết quần áo, hai cơ thể lỏa lồ quấn chặt lấy nhau, phóng túng giao hợp đến nơi sâu thẳm nhất trong đêm tối.

Cũng không biết bao lâu sau, khi anh hoàn toàn giải phóng dục vọng trong cơ thể tôi, hai đùi tôi đã tê cứng đến không thể khép lại, thân dưới tôi sưng tấy khó chịu vô cùng, vẻ say rượu trong mắt anh đã vơi đi nhiều, anh lặng lẽ ngắm những vết bầm tím trên cơ thể tôi. Tôi chống tay xuống giường, ngồi dậy, nhặt quần áo vứt bừa bãi mặc vào người. Một điều may mắn là áo khoác ngoài của tôi vẫn còn nguyên vẹn.

“Bây giờ anh có thể tha thứ cho ba chưa?” Tôi hỏi.

“Em... em nghĩ tôi sẽ làm thế nào?”

“Bất kể là ai, tôi tin anh sẽ có cách cứu ba.”

Cảnh Mạc Vũ ngáp ngừng một lát rồi mở miệng: “Có người nộp chứng cứ xác thực lên trung ương. Bên trên rất xem trọng vụ này, trực tiếp cử tổ chuyên án đi điều tra. Đến mức độ này, không ai dám làm bừa.”

“Chỉ cần chưa định tội thì kiểu gì cũng có cách. Anh có thể tiếp xúc với người của tổ chuyên án, tìm người khác gánh tội thay.”

Cảnh Mạc Vũ lắc đầu. “Vô dụng thôi, kẻ tố cáo không chịu buông tha, việc này rất khó giải quyết.”

“Vậy anh hãy nói cho tôi biết người tố cáo là ai để tôi đi cầu xin người đó. Bất kể người đó muốn gì tôi cũng có thể cho, chỉ cần người đó tha cho ba tôi...”

“Em còn gì có thể cho hắn? Thân thể của em sao?” Ý cười trên khóe miệng Cảnh Mạc Vũ càng trở nên lạnh lẽo. “Em tưởng Văn Triết Lỗi còn muốn sao?”

Tôi nghĩ mình nghe nhầm, hỏi lại: “Anh nói gì cơ?”

“Hắn là con trai người vợ đầu tiên của Phó Hạ Dương. Sau khi ba mẹ ly hôn, hắn theo mẹ sang Anh, đổi sang họ mẹ. Ba năm trước, Phó Hạ Dương qua đời, hắn về nước, đích thân giám định tử thi. Hắn cho rằng ba hắn bị người khác hại chết. Em có biết người hại chết ba hắn là ai không?”

Tôi ra sức lắc đầu, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tôi không hiểu anh đang nói gì, càng không hiểu người đàn ông mặc áo blouse trắng dịu dàng, nho nhã Văn Triết Lỗi, người đàn ông ôm tôi nói: “Anh yêu em” lúc tôi cần nhất... rốt cuộc có phải người đàn ông trong lòng đầy thù hận mà Cảnh Mạc Vũ nhắc tới.

“Là tôi và Hứa Tiểu Nặc. Bởi ba không muốn Phó Hạ Dương tiết lộ những điều không nên nói...”

Tim tôi lại bắt đầu nhói đau.

“Lúc em cần, hắn sẽ nói: ‘Anh yêu em’, hắn khuyên em bỏ đứa con trong bụng, khuyên em ly hôn rồi lấy hắn. Em tưởng hắn thật sự yêu em? Từ đầu đến cuối, hắn chỉ lợi dụng em mà thôi. Hắn từng tìm đến Hứa Tiểu Nặc, hy vọng cô ta nói cho hắn biết chứng cứ giấu ở đâu nhưng Hứa Tiểu Nặc luôn ngậm miệng. Hứa Tiểu Nặc một tháng nay không có tin tức, cho đến mấy ngày trước, nhân viên quản lý kết bảo hiểm của ngân hàng giao chìa khóa cho Văn Triết Lỗi theo lời dặn dò của cô ta...”

“Không, đây không phải là sự thật!” Tôi cầm điện thoại định gọi cho Văn Triết Lỗi, hỏi xem có phải từ trước đến nay anh ta đều lợi dụng tôi, hãm hại ba tôi, hỏi xem anh ta muốn thế nào mới chịu buông tha cho Cảnh gia?

Cảnh Mạc Vũ lập tức giăng điện thoại trong tay tôi, ném xuống đất. “Đến nước này rồi em vẫn còn tin hắn mà không chịu tin tôi?”

Tin ư? Bây giờ tôi không thể tin bất cứ người nào. Đến bản thân tôi còn lừa dối anh, tôi có thể trông mong ai nói những lời chân thật với mình?

“Em tưởng Hứa Tiểu Nặc có thể nghĩ ra trò tặng hoa bách hợp cho em, thêm xạ hương và đinh hương vào hương liệu gây kích thích hay sao? Đều là Văn Triết Lỗi bày trò. Hắn cố ý làm những chuyện này nhằm chia rẽ vợ chồng chúng ta, khiến Hứa Tiểu Nặc hết hy vọng với tôi... Sau đó, hắn sẽ đưa người của Cảnh gia vào tù.”

...

Phố Trường An đèn điện lộng lẫy, sáng choang, chiếu cả bề dẫu của thành phố có lịch sử mấy nghìn năm này. Nơi đây là trung tâm văn hóa, chính trị nhưng tôi không nhìn thấy sự phồn vinh và hưng thịnh mà chỉ thấy thói rửa và bẩn thỉu, xây dựng trên một cái lồng của quyền lực và dục vọng.

Ánh đèn trước mắt trở nên mơ hồ, từng giọt nước mắt rơi xuống bàn tay của Cảnh Mạc Vũ đang định chạm vào mặt tôi. Nước mắt của tôi chắc rất lạnh, nếu không, bàn tay anh sao lại run rẩy...

Cảnh Mạc Vũ thu tay về, giọng ôn hòa hơn: “Ngôn Ngôn, ba đã phạm phải nhiều lỗi lầm, có kết cục ngày hôm nay, cũng là bị quả báo...”

“Nhưng dù sao ông cũng là ba tôi, dù chỉ còn một tia hy vọng, tôi cũng không thể chống mắt nhìn ông ngồi tù.”

Làm sao tôi không hiểu, cho đến ngày hôm nay, rốt cuộc ai đúng ai sai, ai có lỗi với ai? Xét cho cùng, tất cả đều là lỗi của ba tôi. Bốn mươi năm tung hoành hắc đạo, ông đã có quá nhiều món nợ. Ông nợ Cảnh

Mạc Vũ, nợ cả Văn Triết Lỗi nhưng ông cũng là ba tôi, bất kể làm sai chuyện gì, ông vẫn là người cha tốt nhất trên đời này.

“Anh thật sự không có cách nào cứu ba?” Tôi nhìn Cảnh Mạc Vũ bằng ánh mắt khẩn cầu, mong chờ anh cho tôi một tia hy vọng.

Cảnh Mạc Vũ quay mặt đi chỗ khác nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh.

“Tôi hiểu rồi.”

Tôi mặc áo khoác, ngồi xổm xuống đất nhặt mảnh vỡ của chiếc điện thoại, chuẩn bị rời đi.

Cảnh Mạc Vũ nắm cổ tay tôi, rất chặt. “Muộn như vậy rồi em còn đi đâu? Đợi đến khi trời sáng rồi hãy đi.”

“Tôi đã đặt phòng ở bên dưới rồi.” Tôi chậm rãi kéo từng ngón tay đang siết chặt của anh. “Tôi nay, tôi không làm phiền anh nữa.”

Biết giữ tôi lại cũng chẳng có ý nghĩa gì, Cảnh Mạc Vũ không ép tôi. Trước khi tôi rời khỏi phòng, anh hỏi tôi câu cuối cùng: “Em đến đây chỉ với mục đích cầu xin tôi cứu ba?”

“Đúng vậy, nếu có cách khác, tôi đã không đến tìm anh!”

“Có phải chỉ cần cứu ba, cho dù phải mất thứ gì, em đều chấp nhận...?”

“Đúng vậy!”

Những thứ không muốn đánh mất, tôi đều mất cả rồi, tôi còn sợ mất điều gì nữa chứ?

Trong phòng tắm xa lạ, tôi ngâm mình trong làn nước nóng. Nước nóng chạm vào những vết thương trên người tôi, để lại cảm giác đau đớn mãi không tan biến.

Tôi thích cảm giác đau đớn này, nó khiến tôi tỉnh táo, khiến tôi không còn sức để yêu, để nhung nhớ, để lưu luyến.

Tôi ngồi trên giường đến khi trời sáng tóc mới khô, tôi thay bộ quần áo mới mua ở cửa hàng thời trang trong khách sạn. Sau đó, tôi lên chuyến bay sớm nhất về thành phố T.

Đến cổng bệnh viện của thành phố T, tôi gọi điện cho Văn Triết Lỗi. “Tôi đang ở quán cà phê Thượng Đảo đối diện bệnh viện các anh, rảnh thì qua đây đi!”

“Được.”

Tôi gọi một chai rượu vang, vừa nhấm nháp vừa chờ đợi.

Uống hết nửa chai, bóng một người mặc áo blouse trắng đứng trước mặt tôi. Tôi không ngẩng đầu nhưng ngửi thấy mùi thuốc khử trùng phảng phất, tôi biết anh ta đã tới.

“Anh ngồi đi!”

“Cám ơn!” Văn Triết Lỗi ngồi đối diện tôi. Nhìn thấy ly rượu trong tay tôi, anh ta nói khẽ: “Cô không nên uống rượu.”

Anh ta vẫn lịch sự, nho nhã, quan tâm tới tôi như thường lệ, chiếc áo blouse của anh ta vẫn sạch sẽ không nhuộm chút bụi trần. Tôi không hề nhìn thấy bóng dáng của tội ác trên người anh ta.

Tôi nở nụ cười miễn cưỡng với Văn Triết Lỗi. “Anh muốn trả thù Cảnh gia, tại sao không để tôi phát bệnh tim chết đi, như vậy càng đơn giản hơn, có thể khiến ba tôi và Cảnh Mạc Vũ sống còn đau khổ hơn là cái chết?”

Văn Triết Lỗi nhìn tôi, đáy mắt anh ta vụt qua vô số tâm trạng phức tạp, kinh ngạc, áy náy và cả chút do dự, nhưng anh ta nhanh chóng che giấu tất cả: “Cô là bệnh nhân của tôi, cứu cô là trách nhiệm của tôi.”

“Vậy à? Thế con tôi thì sao? Hãm hại một thai nhi chưa thành hình cũng là trách nhiệm của anh?”

Văn Triết Lỗi trầm mặc trong giây lát. “Tôi đã nói với cô rồi, đứa bé không giữ được... Tôi vì cô nên mới làm vậy.”

Tôi không biết nói gì nữa. Thù hận có thể khiến một người tàn nhẫn đến mức này? Tôi không thể lý giải, cũng không có cách nào tha thứ.

“Văn Triết Lỗi, Cảnh Mặc Vũ hại chết ba anh, anh cũng hại anh ấy mất con. Anh có thể bỏ qua cho ba tôi không?”

“Bỏ qua cho ông ta?” Văn Triết Lỗi lắc đầu. “Cô có biết ông ta từng làm những chuyện gì không? Giao dịch bất chính, khai thác khoáng sản trái phép, rửa tiền... Còn nữa, ông ta đã hại bao nhiêu người tan cửa nát nhà...”

Cơ thể tôi lạnh toát, tôi không thể nghe tiếp, liền ngắt lời anh ta: “Ba anh cũng có sạch sẽ đâu. Nếu ông ta còn sống, liệu anh có tống ông ta vào tù hay không?”

Văn Triết Lỗi nhất thời á khẩu.

Tôi cầm ly rượu lên, uống một ngụm. Vị chua ngọt chảy vào cổ họng làm tê liệt sự e dè không nên có. “Tôi không ngại nói cho anh biết, chúng tôi đã làm việc với người ở trên, chỉ cần anh không truy cứu, ba tôi có thể bình an vô sự. Anh nói đi, anh muốn thế nào mới chịu bỏ qua cho ba tôi? Bất kể anh đưa ra yêu cầu gì, tôi cũng sẽ đáp ứng. Dù anh muốn lấy mạng tôi, tôi cũng có thể cho anh.”

“Tôi chẳng cần gì cả.”

Tôi nở nụ cười lạnh lùng. “Văn Triết Lỗi, anh đừng tưởng chúng tôi không thể làm gì anh. Chúng tôi có vô số cách ngăn cản anh truy cứu. Hôm nay tôi đến đây cầu xin anh là vì nể tình anh từng cứu mạng tôi. Tôi không muốn tuyệt tình quá...”

Văn Triết Lỗi bật cười. “Cô biết không? Hôm nhìn thấy cô và Cảnh Mặc Vũ cùng đi vào khu chung cư gần công ty Cảnh Thiên, tôi còn tưởng mình nhận nhầm người. Tôi thật sự không thể tin cô là con gái của Cảnh Thiên Hạo... Bây giờ mới thấy, cô thực sự là con gái ruột của Cảnh Thiên Hạo.”

“Tôi cũng giống anh thôi, vì người thân mà chuyện gì cũng dám làm...” Tôi nói bằng giọng lạnh lùng mà tôi phải tập luyện không biết bao nhiêu lần. “Tôi cho anh một ngày để suy nghĩ... Anh không nghĩ cho bản thân thì cũng nên nghĩ ẹ anh, đúng không?”

Văn Triết Lỗi bình tĩnh lắc đầu. “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Anh ta nhìn đồng hồ. “Xin lỗi, bệnh nhân của tôi đang đợi tôi. Có cơ hội chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

“Một khi anh bước ra khỏi cửa, chúng ta sẽ không bao giờ còn cơ hội nói chuyện.” Tôi cố ý uy hiếp anh ta.

Văn Triết Lỗi đi đến cửa, do dự một lát rồi quay đầu nhìn tôi. “Nếu đã không còn cơ hội, vậy thì tôi muốn nói cho cô biết, Cảnh An Ngôn, tôi thật sự hy vọng cô chỉ là con gái ông ta nhặt được giống Cảnh Mặc Vũ...”

Đây là lời nói cuối cùng của Văn Triết Lỗi ngày hôm đó. Tôi không ngờ, đó cũng là câu cuối cùng anh ta nói với tôi.

Hai ngày sau, tôi ở khách sạn của thành phố T nghiên cứu tài liệu, nghĩ cách thuyết phục Văn Triết Lỗi. Chú Tài đi vào, đóng chặt cửa phòng. “Tôi vừa nghe nói...”

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Văn Triết Lỗi gặp tai nạn.”

Máu trong người tôi lập tức đông cứng, tập tài liệu trên tay rơi xuống đất. “Là ai làm?”

“Tai nạn bất ngờ. Một chiếc xe tải đang di chuyển bình thường. Cậu ta đột nhiên vượt xe sang phía bên phải, đúng lúc tài xế rẽ sang bên phải nên đâm trúng cậu ta... Cậu ta đã hôn mê bảy tiếng đồng hồ. Bác sĩ nói não bộ cậu ta bị tổn thương, rất khó tỉnh lại.”

Tai nạn bất ngờ? Nếu đây là tai nạn bất ngờ thì vụ đâm xe này quá trùng hợp.

Sự việc diễn ra sau đó trở nên rất logic. Do chứng cứ không đủ nên tổ chuyên án phải thả ba tôi. Bọn họ chỉ tiến hành xử phạt hành chính công ty Cảnh Thiên về việc sổ sách không hợp lệ, yêu cầu Cảnh Thiên nhanh chóng nộp khoản tiền phạt rất lớn.

Tôi không hỏi han nhiều, lập tức gom tiền nộp phạt và dứt lốt những người có liên quan.

Sau khi tiến tổ chuyên án và giải quyết mọi chuyện êm đẹp, tôi mới tập trung vào một chuyện muốn làm nhưng trước đó không dám manh động, đó là điều tra vụ tai nạn của Văn Triết Lỗi.

Cầm tập tài liệu trên tay, tôi không thể không thừa nhận, công tác điều tra của phòng cảnh sát giao thông và Cục Công An thành phố T rất tỉ mỉ, từ điều tra thực địa, lấy lời khai của nhân chứng, điều tra lai lịch tài xế gây tai nạn, đến xử lý vụ việc, tất cả đều hợp lý, không thể bắt bẻ.

Tôi cho người điều tra tài xế, ông ta là lái xe có kinh nghiệm mười lăm năm, thường chở hàng từ thành phố T tới các thành phố lân cận và vận chuyển đường dài. Lý lịch của ông ta hoàn toàn trong sạch, cũng không có bất cứ mối quan hệ nào với Văn Triết Lỗi... Vì vậy phòng cảnh sát giao thông và bên công an cuối cùng kết luận đây là một vụ tai nạn ngoài ý muốn, hơn nữa Văn Triết Lỗi là người chịu trách nhiệm chủ yếu.

Sau khi tìm hiểu ngọn nguồn, tôi đến bệnh viện thành phố T.

Hành lang quen thuộc, mùi thuốc khử trùng quen thuộc, tôi nhìn người nằm trên giường bệnh qua tấm kính của phòng giám sát đặc biệt. Anh ta bị thương nặng hơn tôi tưởng, băng bó từ trên xuống dưới. Gương mặt trắng bệch, cũng không còn vẻ tươi cười với tôi mỗi khi tôi tuyệt vọng.

Mẹ anh ta mặc bộ đồ khử trùng, ngồi bên giường bệnh, nắm chặt tay anh ta, lặng lẽ rơi lệ.

Tôi hỏi bác sĩ, lúc nào Văn Triết Lỗi mới có thể tỉnh lại.

Bác sĩ nói, anh ta giữ được mạng sống đã là may mắn lắm rồi.

Tôi bất lực ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện. Tôi ngồi rất lâu, đến mức ngoài trời tuyết rơi rồi lại ngừng, tôi vẫn chưa đứng dậy. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thất vọng về hiện thực xã hội tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé như lúc này. Tôi thất vọng về ba tôi, về Cảnh Mạc Vũ và về chính mình, đó là nỗi thất vọng lớn nhất...

Tuy nhiên, tôi vẫn phải kiên cường sống tiếp, phải học cách sinh tồn trong xã hội tàn khốc này.

Không biết bao lâu sau tôi mới lê đôi chân tê cứng rời khỏi bệnh viện. Tia nắng ban mai đã nhuộm một màu sáng trắng ở phía đông.

Điện thoại di động đổ chuông, số điện thoại quen thuộc nhấp nháy trên màn hình. Trước đây, tôi luôn chờ đợi số điện thoại này gọi đến nhưng bây giờ, tôi không muốn bắt máy.

Điện thoại tắt một lúc rồi lại rung, màn hình hiển thị tin nhắn gửi đến.

Do dự vài giây rồi tôi mở tin nhắn. Sẽ có một ngày, tôi quay về đòi lại những thứ tôi đã mất.

Tôi quay đầu, trên nền tuyết mỏng in đầy dấu chân. Bên cạnh những dấu chân là chiếc xe thương vụ màu đen quen thuộc. Trên nóc xe phủ một lớp tuyết, có lẽ nó đã đỗ ở đó suốt đêm qua.

Tôi thật sự hy vọng đời người có thể giống con đường dưới chân, có thể quay đầu, có thể trở về bất cứ lúc nào nhưng đáng tiếc, cuộc đời trôi đi không bao giờ trở lại.

Vì vậy tôi không quay đầu mà tiếp tục tiến về phía trước.

Ra đi rất dễ dàng, bạn chỉ cần nghiêng rằng, không để bản thân quay đầu là có thể bước ra khỏi thế giới của anh. Tuy nhiên, ép bản thân không nhớ đến một người đã trưởng thành cùng bạn, không phải cứ nghiêng rằng là có thể làm được. Chuyện đó cần ép khô tất cả thời gian của bạn, không cho bản thân một giây rảnh rỗi, bởi chỉ một giây không chú ý, nhớ nhưng sẽ chui vào cơ thể bạn, găm nhăm mỗi sợi dây thần kinh khiến bạn đau đớn vô cùng...

Tôi chỉ có thể không ngừng nhắc nhở mình, tất cả sẽ qua đi, tôi sẽ quên hết mọi chuyện, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng đau đớn vẫn không bị thời gian xóa nhòa, ngược lại mỗi ngày một tăng thêm...

Hôm nước Mỹ bị lốc xoáy tấn công, tôi thậm chí còn đặt vé máy bay đi Washington. Tôi không định cứu vãn điều gì chỉ muốn gặp anh một lần, muốn biết anh sống có tốt không, đã quen sống ở Ngô gia hay chưa, có quen ăn món Tây, có thích ứng với cái giá lạnh ở Washington...

Nhưng sau đó, tôi hủy vé máy bay. Tôi sợ sau khi gặp anh, tôi không nỡ quay về.

May mà lúc tôi sắp không thể kiên trì, Tề Lâm trở về.

Câu đầu tiên anh nói khi nhìn thấy tôi là: “Anh về để cưới em.”

Không hiểu tại sao, bắt gặp nụ cười rạng rỡ của Tề Lâm, nỗi buồn dồn nén trong hơn một tháng đột nhiên bùng phát, không thể kìm lại. Tôi ôm lấy anh, khóc nức nở, khóc đến mức trời đất quay cuồng, khóc đến mức người giàu kinh nghiệm như Tề Lâm cũng chân tay luống cuống, khóc đến mức anh buông hết áo giáp, vũ khí đầu hàng. “Lấy anh khiến em ảm ức như vậy sao? Được rồi, được rồi, anh không cưới em, không cưới em nữa...”

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 50

48. Chương 49

Tôi vẫn khóc, dường như chỉ có nước mắt mới giảm bớt nỗi đau trong lồng ngực.

Tề Lâm nói: “Anh xin em đấy, đừng khóc nữa... Rốt cuộc em muốn anh làm thế nào em mới ngừng khóc?”

Tôi nấc nghẹn, ngẩng đầu nhìn anh. “Hay là anh cho em mượn ít tiền, Cảnh Thiên tháng này không còn tiền phát lương cho nhân viên.”

Tề Lâm nghiêng rằng, giúp tôi lau nước mắt. “Sao em không nói sớm?”

Khoảng thời gian đó đúng là những ngày tháng khó khăn nhất của Cảnh Thiên. Sự việc của ba tôi tuy được giải quyết nhưng vì vấn đề sổ sách, Cảnh Thiên bị phạt một số tiền rất lớn, danh tiếng xuống dốc không phanh, chính quyền thành phố không tích cực ủng hộ như trước, ngân hàng thắt chặt khoản vay. Thêm vào đó, việc Cảnh Mạc Vũ đột ngột bỏ đi khiến kế hoạch thành lập công ty con bị gác lại. Một số nhân viên lâu năm không nhìn thấy tương lai, lần lượt từ chức. Mấy dự án đang đàm phán lần lượt chấm dứt, công ty đối mặt với khó khăn chưa từng có.

Vì trải qua kiếp nạn lớn và sự ra đi của Cảnh Mạc Vũ, ba tôi mất hết ý chí. Ông muốn bán hết cổ phần của Cảnh Thiên, cùng tôi đến thành phố khác để sống một cuộc đời yên ổn.

Tôi không muốn buông tay dễ dàng như vậy. Tôi từng nói với anh, không có anh, tôi vẫn có thể chống đỡ Cảnh Thiên.

Nhưng có nhiều việc quyết định rất dễ dàng, khi thực hiện lại vô cùng khó khăn, giống như việc tôi rời khỏi Cảnh Mạc Vũ. May mà ở thời điểm then chốt nhất, Tề Lâm nhận lời giúp tôi sau đó lập tức về nhà tìm ba anh xin tiền.

Tôi vốn lo lắng ba Tề Lâm sẽ không giúp Cảnh Thiên. Ai ngờ vài ngày sau, Tề Lâm gửi vào tài khoản của tôi một số tiền lớn khiến tôi vô cùng mừng rỡ và cảm kích, chỉ hận đến mức không thể lấy thân báo đáp.

Rất lâu sau tôi mới biết, sở dĩ Tề Lâm thuyết phục được ba anh cho Cảnh Thiên vay tiền là bởi anh chấp nhận từ bỏ giấc mơ theo đuổi nghệ thuật, về nước giúp ba anh quản lý công ty...

Tôi lập tức mang tiền trả lại anh, bảo anh nhanh chóng chuộc lại sự tự do.

Tề Lâm cười, nói: “Bây giờ anh mới biết, vào thời điểm quyết định, nghệ thuật không giúp nổi con người, đồng tiền mới hữu dụng.”

Chương 26: Gặp lại

Nhiều khi bạn tưởng thời gian trôi rất chậm nhưng lúc nhàn rỗi không có việc làm, lật giở quyển lịch, bạn mới đột nhiên phát hiện, thời gian hai năm cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Hai năm sau, lại là một ngày đầu đông, thời tiết vô cùng u ám.

Tôi ngồi bên giường bệnh, nhẹ nhàng dùng khăn ẩm lau tay Văn Triết Lỗi. Anh ta gầy đi nhiều, khung xương nổi rõ. Do phải truyền chất dinh dưỡng vào cơ thể trong một thời gian dài, mạch máu ngày càng nổi rõ, hai cánh tay giống cành củi khô.

“Rốt cuộc anh còn muốn ngủ bao lâu nữa?” Dù không biết anh ta có thể nghe thấy không nhưng tôi vẫn không ngừng nói chuyện với anh ta. Bác sĩ bảo, thường xuyên kể chuyện vui cho anh ta nghe, mới có thể đánh thức anh ta.

Vì vậy, hôm nay tôi đặc biệt đến đây báo cho Văn Triết Lỗi một “tin vui”: “Tôi cho anh biết một tin vui...”

Đôi mắt chưa xót đến đau buốt, tôi đưa mu bàn tay lên day day, thở đều mấy nhịp mới nói tiếp: “Ba tôi bị bệnh nặng, ung thư xương giai đoạn cuối, tế bào ung thư đã lan đến gan. Bác sĩ nói, nhiều nhất ông cũng chỉ sống được nửa năm nữa, dù làm phẫu thuật cũng chẳng có ý nghĩa gì...”

Ngừng một lúc lâu, tôi mới tiếp tục: “Tôi không cho ba tôi biết sự thật. Tôi hy vọng trong nửa năm cuối của cuộc đời, ông có thể sống vui vẻ.

Lần này, tôi không thể cứu ba tôi, cũng không ai cứu nổi ông. Anh thử nói xem, thế giới này đúng là có công lý, nhân quả báo ứng? Con người làm chuyện gì đều không qua nổi mắt ông trời...”

Năm nay, Cảnh Thiên lại lỗ vài chục triệu... Ngân hàng thúc giục, các cổ đông kiến nghị tôi ngừng dự án năng lượng mới... Đến Tề Lâm cũng khuyên tôi bỏ dự án đó đi... Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc, vì đây là hy vọng duy nhất...

Tôi đã hợp tác với Bill, nguồn vốn đầu tư không thành vấn đề... Có điều, tôi vẫn quyết định bán mỏ niken ở núi đất đỏ...”

Tất cả cổ đông đều phản đối. Bọn họ nói, bán núi đất đỏ, đồng nghĩa với việc bán đi tâm huyết cả đời của ba tôi, bán đi nền tảng của Cảnh Thiên. Nhưng tôi vẫn kiên quyết giữ quyết định của mình, không phải vì Cảnh Thiên thực sự gặp nguy khốn, cũng không phải vì núi đất đỏ đã chôn vùi bao nhiêu tội nghiệt, mà là quãng ở núi đất đỏ ngày càng khó khai thác, hàm lượng kim loại cũng ngày càng thấp.

Bán núi đất đỏ để cứu Cảnh Thiên, đây là quyết định cuối cùng của ba tôi. Do tôi sợ đám cổ đông quấy nhiễu ba tôi trong lúc ông dưỡng bệnh nên tôi mới gánh hết “tội danh”.

Hôm bán đấu giá núi đất đỏ, trời mưa tầm tã, bầu trời phủ màu xanh thẫm hiu quạnh khiến buổi sáng sớm trở nên u ám.

Một điều tôi không ngờ là Cảnh Mạc Vũ lại trở về. Anh đã thay đổi nhiều, càng lạnh lùng, trầm tĩnh hơn xưa.

Gặp lại sau hai năm xa cách, lẽ ra đây là thời khắc cảm động nhất. Tôi và anh chỉ cách nhau một bước chân, giọt mưa mang theo những bông tuyết đầu mùa rơi xuống giữa chúng tôi, vậy mà tôi và anh dường như cách trăm sông nghìn núi, không thể tiến lại gần.

Ánh mắt giao nhau, chỉ một giây mà thôi, nhưng còn lâu hơn bảy trăm hai mươi tư ngày.

Tôi và Cảnh Mạc Vũ lướt qua vai nhau, chúng tôi không ai nói một lời. Có lẽ trong quá khứ tôi đã nói quá nhiều, đến mức giây phút này đối mặt với anh, tôi không biết có thể thốt ra câu gì.

Cuối cùng chúng tôi quyết định đường ai nấy đi.

Ô tô lặng lẽ chuyển bánh, bánh xe khiến bùn đất lẫn tuyết trắng trên đường bắn tung tóe. Tôi liếc nhìn Cảnh Mạc Vũ qua gương chiếu hậu lần cuối. Anh vẫn đứng nguyên một chỗ, chỉ là cách tôi mỗi lúc một xa, hình bóng ngày càng mờ hồ.

Điện thoại di động đổ chuông, lần này là ba tôi gọi tới, hỏi tôi kết quả cuộc bán đấu giá núi đất đỏ. Tôi thở phào, cố gắng để giọng nói trở nên vui vẻ: “Ba trăm triệu, giá cao hơn dự kiến của chúng ta. Sau khi trả nợ và lãi suất ngân hàng, chúng ta có đủ vốn để khởi động dự án mới.”

“Ai mua vậy?”

“Cảnh Mạc Vũ ạ!” Tôi vốn không định nói cho ba tôi biết, bởi tôi sợ sự xuất hiện của Cảnh Mạc Vũ khiến ông buồn bã, không có lợi cho bệnh tình. Nhưng cuộc bán đấu giá núi đất đỏ là tin tức nóng hổi nhất thành phố A hiện nay, dù tôi không tiết lộ, ông cũng nhanh chóng biết tin.

“Nó về rồi à? Con đã gặp nó chưa?” Ba tôi cất giọng vẻ sốt ruột.

“Vâng, con gặp rồi. Anh ấy rất khỏe, phong độ lắm.”

“... Con hãy bảo nó rảnh thì về nhà chơi...” Đầu máy bên kia trầm mặc vài giây. “Nếu nó muốn...”

“Vâng ạ!” Tôi còn có thể nói gì hơn. Đây là mong mỏi duy nhất của người cha với con trai, dù mong mỏi này gần như hèn mọn.

Ngày tháng của ba tôi không còn nhiều, ông không còn nhiều thời gian chờ đợi. Vì vậy, bất kể dùng cách gì, tôi nhất định không để ông tiếc nuối.

Tôi và người đàn ông không dễ đối phó là Bill thảo luận hợp đồng cả buổi chiều. Hai bên miễn cưỡng đạt thỏa thuận ban đầu về việc hợp tác nhưng các điều khoản cụ thể vẫn cần tiếp tục tiến hành thảo luận.

Sau khi bàn bạc tương đối, tôi thu tài liệu. “Bill, hai ngày tới tôi sẽ bảo thư ký thảo hợp đồng cho anh xem, nếu không có vấn đề gì, tôi hy vọng chúng ta nhanh chóng ký kết để dự án sớm được khởi động.”

“Được.” Bill nhận lời ngay, nhìn đồng hồ. “Buổi tối cô có rảnh không? Hay là chúng ta cùng ăn cơm, nhân thể thảo luận vấn đề chi tiết.”

Về lý mà nói, cùng ăn cơm, trò chuyện với đối tác sẽ khiến việc hợp tác càng vui vẻ và thuận lợi hơn nhưng ánh mắt Bill nhìn tôi luôn có vẻ vượt quá quan hệ làm ăn. Điều này khiến mỗi khi tiếp xúc riêng với anh ta, tôi luôn hết sức cảnh giác, đặc biệt là buổi tối.

“Rất xin lỗi, tối nay tôi có hẹn với bạn rồi. Để hôm khác đi, hôm khác tôi mời anh.”

“Bạn? Tề thiếu phải không?” Bill nói bằng thứ tiếng Trung ngọt ngào.

“... Ừ.”

“Được thôi, chúc hai người vui vẻ!” Bill rất phong độ tạm biệt tôi, một người từ nhỏ chịu sự giáo dục truyền thống của Trung Quốc như tôi không cho rằng đàn ông thơm lên má phụ nữ là phép lịch sự.

Vừa đuổi khéo Bill, Tề Lâm lại đến quấy rầy. Anh bảo tôi cùng tới một buổi tụ họp của người bạn. Tề Lâm luôn miệng than vãn không tìm được cô gái nào đi cùng.

“Anh Tề đẹp trai của chúng ta cũng có lúc không kiếm được mỹ nhân đi cùng? Anh nói đùa kiểu gì vậy?”

Tề Lâm thản nhiên trả lời: “Xảy ra sự cố bất ngờ, người đẹp anh hẹn cho anh “leo cây”, thế nên anh mới nhờ em giúp đỡ. Không phải em không có nghĩa khí, việc con này cũng chẳng chịu giúp đỡ chứ?”

“Em có thể giúp anh nhưng vẫn là quy tắc cũ, em không uống rượu, về nhà trước mười giờ đêm.”

“Không thành vấn đề.” Tề Lâm liếc qua bộ đồ công sở trên người tôi. “Có điều, em phải nghe anh trong chuyện trang phục. Đi thôi, anh đưa em đi mua quần áo trước.”

Vốn tưởng bây giờ đã là mùa đông, Tề Lâm sẽ không chọn loại váy hở ngực, hở lưng cho tôi nên tôi mới đồng ý để anh dẫn đi mua đồ. Nào ngờ, thẩm mỹ của anh ta vẫn tầm thường như vậy, mùa đông cũng có kiểu váy tiết kiệm vải, bó sát...

Trước ngực có hai chiếc cúc, căng chặt đến mức có thể bung ra bất cứ lúc nào. Tôi thật sự nghi ngờ, không hiểu Tề Lâm học ngành nghệ thuật gì ở Ý, không phải nghệ thuật về hành vi nào đó đấy chứ?

“Có số to hơn không?” Tôi hỏi nhân viên bán hàng.

“Rất vừa, tôi lấy bộ váy này.” Không đợi tôi phản đối, Tề Lâm đã cà thẻ thanh toán tiền. “Ngôn Ngôn, hãy tin tưởng con mắt của anh, em sẽ nhanh chóng cảm kích vì anh giúp em chọn bộ váy này.”

Cảm kích ư?

Tôi nhất thời không có phản ứng, cho đến khi cùng Tề Lâm đi vào phòng VIP, nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ đã ngồi ở đó, tôi mới hiểu tại sao hôm nay Tề Lâm bắt tôi đi cùng anh, còn tích cực chọn váy cho tôi. Thì ra, quân tử báo thù ba năm không muộn.

Nếu tôi không nhầm, buổi tụ họp này là để chào đón Cảnh Mạc Vũ, vì vậy phần lớn đám người có mặt ở đây đều là bạn bè của anh, tất nhiên họ cũng biết tôi. Nhìn thấy tôi và Tề Lâm sánh đôi đi vào cửa, biểu cảm của họ ở giây phút đó phong phú vô cùng. Có mấy người liếc qua Cảnh Mạc Vũ nhưng anh chẳng thèm nhướng mắt, tựa hồ anh và tôi chỉ là người xa lạ. Mà thật ra tôi và anh bây giờ vốn chẳng có quan hệ gì.

Tề Lâm chẳng kiêng nể, kéo tôi tới chỗ trống đối diện Cảnh Mạc Vũ, nhiệt tình giúp tôi cởi áo khoác ngoài, sau đó đặt hai tay lên vai tôi, ấn tôi ngồi xuống. Tôi vô tình đưa mắt về phía Cảnh Mạc Vũ, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh.

Chưa kịp nắm bắt bất cứ tâm trạng nào trong đáy mắt anh, anh đã cúi đầu xem quyền thực đơn.

Cảnh Mạc Vũ giở quyển thực đơn từ trang đầu đến trang cuối, lại lật từ trang cuối về trang đầu nhưng vẫn không gọi được món. Nhân viên phục vụ nhẫn nại đứng bên cạnh, chẳng dám nói một lời. Tề Lâm mất hết kiên nhẫn, cướp quyển thực đơn từ tay anh.

“Xem lâu như vậy vẫn chẳng gọi nổi món gì, có phải anh ăn cơm Tây quen rồi nên quên mất mùi vị món ăn Trung Quốc? Để tôi gọi cho.” Nói xong, Tề Lâm giở đến một trang, giở quyển thực đơn hỏi tôi: “Món này... canh gà nấu măng tươi, rau cuộn phở thúy, không tỏi, chắc chắn hợp khẩu vị của em.”

Tôi ngồi thẳng người, cố tình nói rộng khoảng cách với Tề Lâm. “Anh muốn gọi gì thì gọi đi, em đều thích hết.”

“Những món anh gọi em đều thích ăn...” Tề Lâm lặp lại câu nói của tôi, nhưng ý tứ khác hoàn toàn. Tôi cúi đầu uống trà, không lên tiếng.

Tề Lâm gọi một bàn toàn rau cho tôi.

Cảnh Mạc Vũ nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười vẫn làm người khác điên đảo như ngày nào. “Hai năm không gặp, khẩu vị của Tề thiếu nhạt đi không ít.”

“Con người ai cũng sẽ thay đổi.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, không nói thêm câu gì.

Câu nói “rượu gặp tri kỷ ngàn chén còn ít” quả nhiên không sai. Những người đàn ông có tửu lượng không tôi lâu ngày gặp nhau, uống rượu như nước lã, cạn hết ly này đến ly khác. Mấy chai rượu mạnh nhìn thấy đáy lúc nào không hay.

Khói thuốc lá trong phòng VIP ngày càng nồng nặc, thêm vào đó là bộ váy bó sát khiến tôi cảm thấy thở cũng khó khăn. Tôi viện cớ đi nhà vệ sinh, chuồn ra ngoài cho thoáng.

Tôi nhắm mắt, tựa vào thành sofa ở khu vực nghỉ ngơi, không khí lạnh thấm vào da thịt tôi. Không chịu nổi cảm giác giá lạnh, tôi đứng dậy, chuẩn bị về phòng ăn. Vừa quay người, tôi bất ngờ nhìn thấy Cảnh Mạc Vũ đứng ngay sau lưng tôi.

Tôi ngây người kinh ngạc, nhất thời quên phải mở miệng.

Cảnh Mạc Vũ nhếch mép, cất giọng chế giễu: “Sao thế? Không quen tôi à?”

Không quen ư? Dù anh ta hóa thành tro bụi tôi cũng nhận ra.

Cười khan hai tiếng, tôi tìm câu mở đầu mà tôi cho rằng không tồi: “Lâu rồi không gặp!”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi. “Chúng ta mới gặp nhau sáng nay.”

“...” Anh vẫn không thay đổi, lúc nào cũng có thể khiến tôi cứng họng.

“Chúc mừng anh đã giành được quyền khai thác núi đất đỏ. À, đúng rồi...” Cuối cùng tôi cũng nghĩ ra đề tài nói chuyện. “Cần phải làm thủ tục sang tên, anh tìm trợ lý Kim là được. Ba đã ủy thác anh ta toàn quyền xử lý.”

“Tôi biết rồi, chiều nay anh ta đã tìm tôi và giao hợp đồng chuyển nhượng.”

“...Vậy thì tốt!”

Lại là một sự im lặng ngưng ngập, Cảnh Mạc Vũ không có ý rời đi, tôi cũng đứng nguyên một chỗ. Những lời muốn nói cứ tắc nghẹn nơi cổ họng, tôi không biết nên mở miệng như thế nào. Cảnh Mạc Vũ dường như nhìn ra tâm tư của tôi. “Có chuyện gì, em cứ nói thẳng ra đi!”

Không rõ có phải là ảo giác, giọng nói của anh như có vẻ chờ mong.

“Bao giờ rảnh, anh có thể về thăm ba hay không? Hai năm nay, ba luôn nhớ anh...”

Nhắc đến ba tôi, ánh mắt anh trở nên u tối. “Đợi khi nào có thời gian, tôi sẽ về.”

Đương nhiên tôi nhận ra đây là câu trả lời lấy lệ, tôi biết nói nhiều cũng vô ích. “Ừm, được thôi!”

Cảnh Mạc Vũ vừa định mở miệng liền bị Tề Lâm cắt ngang: “Ngôn Ngôn... Hai anh em đang nói chuyện à? Vậy anh không làm phiền, hai người cứ tiếp tục đi!”

“Tề Lâm, em hơi mệt, anh đưa em về nhà được không?”

“Bây giờ? ... Ừ, được thôi!”

Trên đường về nhà, tôi hỏi Tề Lâm: “Tại sao anh không nói sớm cho em biết tối nay có cả Cảnh Mạc Vũ?”

“Nếu nói với em, liệu em có đi không?”

“...”

“Sao thế? Em vẫn không thể tha thứ cho anh ta à?”

Tôi lắc đầu. “Có gì mà tha thứ với không tha thứ, em chưa bao giờ trách anh ấy. Tề Lâm, anh biết không, từ trái nghĩa với “yêu” không phải là “hận” mà là “dừng dừng”, bởi còn hận có nghĩa vẫn còn yêu. Em và Cảnh Mạc Vũ đã là chuyện của quá khứ, không còn tình yêu, làm sao có thể nói là hận...”

Tề Lâm liếc xéo tôi, cười cười. “Nếu như em không còn chút tình cảm với anh ta, chi bằng em hãy nghĩ đến chuyện bao năm qua anh khổ sở giữ gìn, nhận lời lấy anh đi!”

“Khổ sở giữ gìn? Mấy ngày trước em còn nhìn thấy anh và một mỹ nhân ôm nhau thắm thiết. Nếu đây chính là “khổ sở giữ gìn”, em nghĩ chắc anh chỉ mong khổ sở cả đời.”

“Ngôn Ngôn, vẫn là em hiểu anh nhất!”

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 51

49. Chương 50

Hai ngày sau đó, vì thủ tục chuyển nhượng núi đất đỏ tương đối phức tạp, nhiều lúc cần sự có mặt của tôi nên tôi thường xuyên gặp Cảnh Mạc Vũ. Nhưng tôi không nói với anh một câu thừa thừa, hoàn tất nhưng việc cần làm, tôi lập tức rời khỏi đó.

Có lúc, tôi cũng cảm thấy bản thân hơi quá đáng. Dù đã ly hôn nhưng dù sao chúng tôi cũng từng là anh em, không đến nỗi như người dưng, có điều tôi thật sự sợ hãi, sợ thường xuyên gặp anh, thường xuyên nói chuyện với anh, tôi sẽ nhớ đến những chuyện trước kia, nhớ đến mỗi giây phút tôi trải qua trong nhớ nhung và đau khổ khi anh ra đi.

Tôi chỉ còn cách trốn tránh, cách ly anh ở bên ngoài thế giới của tôi.

Tôi tưởng một khi lánh mặt Cảnh Mạc Vũ, anh sẽ nhận ra ý đồ của tôi, không cưỡng ép tôi. Nào ngờ, chuyện không nên xảy ra vẫn cứ xảy ra.

Hôm đó, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của thư ký của Cảnh Mạc Vũ khi đang vui vẻ trò chuyện với Bill. Cô thư ký nói, Cảnh Mạc Vũ mời tôi ăn cơm ở phòng VIP của câu lạc bộ tư nhân Hội Hiền. Trước khi tắt điện thoại, cô ta còn cố ý nhấn mạnh Cảnh Mạc Vũ chỉ đặt hai chỗ ngồi, hình như sợ tôi dẫn người khác đi cùng để xem trò vui.

Tôi đi một vòng quanh trung tâm thương mại, chọn một bộ đồ phù hợp với gu thẩm mỹ của anh, sau đó làm tóc và trang điểm nhẹ nhàng. Tôi đứng trước gương quan sát mình thật kỹ, xác định dấu vết của việc đêm qua mất ngủ đã được che giấu hoàn toàn, tôi mới xuất phát tới Hội Hiền.

Tôi theo cô lễ tân xinh đẹp đi qua đại sảnh tới hành lang nước. Cô lễ tân đưa tôi đến phòng VIP cuối cùng, gõ cửa hai tiếng rồi giúp tôi đẩy cửa.

“Cảnh tiểu thư, mời!”

“Cảm ơn!”

Bên ngoài, trời vẫn mưa tầm tã, gian phòng được trang trí một màu gỗ trầm, Cảnh Mạc Vũ đang đứng trước khung cửa sổ hé mở. Anh đặt tay lên thành cửa sổ, trên tay là điều thuốc cháy dở, khói thuốc nhàn nhạt bị khí lạnh thổi tan, không lưu lại chút dấu vết.

Trong ký ức của tôi, anh không bao giờ hút thuốc.

Thấy tôi đi vào, Cảnh Mạc Vũ dập điều thuốc, nhẹ nhàng đóng cửa sổ. Hình như anh ngày càng biết cách che giấu tâm tư của mình, tôi không nắm bắt được một tia vui buồn, hài lòng hay tức giận trên gương mặt anh. Vì vậy tôi không thể ngờ anh hẹn tôi đến nơi này với ý đồ khác, càng không ngờ anh lại ôm tôi lên giường lúc tôi uống say. Tôi còn có ý định nhân cơ hội này khuyên anh về nhà thăm ba, vì vậy tôi mới chủ động nâng cốc với anh, uống hết ly này đến ly khác.

Sau đó, tôi say khướt, đầu óc hỗn loạn. Không biết Cảnh Mạc Vũ tới ngồi bên cạnh tôi từ lúc nào. Mùi hương quen thuộc pha lẫn mùi rượu brandy xộc vào mũi tôi, đó là mùi hương có sức quyến rũ tôi nhất. Tôi thật sự say rồi, ngất ngây vì mùi đàn ông của anh.

“Gần đây sức khỏe của ba không tốt lắm. Ông thường nhắc đến anh...” Tôi thành khẩn nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ muốn khuyên anh về nhà mà quên mất ở khoảng cách này, dùng ánh mắt như vậy có sức quyến rũ đối với người đàn ông thế nào.

“Vậy à?” Giọng anh vẫn lạnh nhạt như ngày nào, tôi không nhận ra tâm tình của anh.

“Ba rất nhớ anh... Dù trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì, anh mãi mãi vẫn là con trai ông.”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc, cúi đầu nhìn ly rượu.

“Ba luôn coi anh là con trai ruột, ông còn muốn giao cả sản nghiệp của Cảnh gia cho anh... Mấy ngày trước, ông bị đột quỵ. Lúc rời khỏi phòng cấp cứu, tinh thần không tỉnh táo, ông không ngừng gọi tên anh...” Nhớ đến gương mặt trắng bệch và ánh mắt đờ đẫn, mất hồn của ba khi rời khỏi phòng cấp cứu, giọng tôi nghẹn ngào. “Anh... hãy về nhà thăm ba đi!”

“Về nhà?” Cảnh Mạc Vũ giơ tay về phía tôi, ngón tay lạnh giá của anh chạm vào giọt nước mắt nóng hổi trên mặt tôi. “Em đang cầu xin tôi về nhà sao, Ngôn Ngôn?”

Tôi gật đầu. “Vâng, coi như tôi cầu xin anh.”

Anh nhếch môi cười khó hiểu. Ngón tay anh lướt qua má, mắt và mái tóc lòa xòa trước mặt tôi. “Được... Vậy em có thể cho tôi thứ tôi muốn?”

Tôi nhất thời ngây người. Đến khi anh bế tôi lên giường, tôi mới ý thức được rằng tình thế không ổn. Tôi lê tấm thân mềm nhũn lùi về phía sau, Cảnh Mạc Vũ túm hai chân tôi, kéo tôi trở lại, ấn người tôi xuống giường.

“Cảnh Mạc Vũ, rốt cuộc anh muốn gì hả?” Tôi hoảng hốt hét lên.

Cảnh Mạc Vũ cởi từng chiếc cúc áo. “Tôi đã nói rồi, những thứ tôi đã mất, rồi cũng có ngày tôi sẽ đòi về toàn bộ. Em còn nhớ không?”

Tất nhiên tôi nhớ. Trong hai năm qua, câu nói lạnh lùng này luôn là cơn ác mộng của tôi. Trong giấc mơ, anh không ngừng tiến lại gần tôi, buộc tôi phải lùi. Nhưng khi giật mình tỉnh giấc, một mình ngồi trong bóng tối, tôi không cảm thấy vui mừng vì thoát khỏi cơn ác mộng mà chỉ có một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

Có lẽ vì thường xuyên nghe câu này trong cơn ác mộng hoặc giả chất cồn làm tê liệt sự sợ hãi của tôi, tôi vô cùng bình tĩnh. “Tôi nhớ, tôi nhớ rất nhiều chuyện...”

Tôi nhớ đến chuyện anh bảo chú Mã đưa Hứa Tiểu Nặc đi.

Tôi còn nhớ bác sĩ điều trị bảo tôi cố gắng đừng để tâm trạng xúc động, đối với tôi mà nói, yêu và hận đều là đòn trí mạng...

Tôi vẫn nhớ trong bảy trăm hai mươi tư ngày qua, tôi làm thế nào để ép bản thân đối diện với cuộc sống không có anh.

Nhưng anh dường như đã quên rất nhiều chuyện.

Cảnh Mạc Vũ cởi áo, sau đó anh dùng sức kéo áo sơ mi dệt kim của tôi, cổ áo bị anh lôi về đằng sau, làm cổ tôi đau điếng.

Biết hôm nay khó tránh khỏi kiếp nạn, tôi quyết định không phản kháng vô ích. Tôi túm lấy anh, cố gắng giữ nhịp thở ổn định. “Để tôi tự làm!”

Cảnh Mạc Vũ hơi sững sờ, lập tức dừng động tác.

Mang tâm trạng oán hận và cam chịu số phận, tôi lần lượt cởi quần áo trên người ngay trước mặt Cảnh Mạc Vũ. Anh nhẫn nại theo dõi và chờ đợi. Đến khi chiếc áo lót rời khỏi bờ vai tôi rơi xuống đất, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên giờ tay kéo tôi vào lòng.

Như con dã thú lao đến con mồi mà nó đã chờ đợi từ lâu...

Tôi yên lặng để mặc anh ôm, từ tốn mở miệng: “Tôi sẽ cho anh tất cả những thứ anh muốn... Chỉ cần anh nhận lời quay về Cảnh gia.”

Cảnh Mạc Vũ lập tức buông tay khỏi người tôi. “Tại sao em đột nhiên muốn tôi quay về Cảnh gia?”

“Đây là việc của tôi, không liên quan gì đến anh.” Tôi thản nhiên đón ánh mắt dò xét của anh, nói chậm rãi từng từ một để anh nghe rõ. “Nếu anh nhận lời, ngày mai tôi sẽ nhường ngay chức tổng giám đốc Cảnh Thiên cho anh... Nếu anh không nhận lời, dù có phải hủy hoại Cảnh gia, tôi cũng không để anh đạt được mục đích.”

“Em tưởng bây giờ tôi vẫn còn bận tâm đến công ty Cảnh Thiên hay sao?”

Tôi cười nhạt. “Anh không bận tâm? Vậy thì tại sao anh bỏ ra ba trăm triệu để mua lại núi đất đỏ? Chắc anh cũng biết nó không đáng giá đến mức đó. Anh đừng nói với tôi, Ngô gia nhà anh lắm tiền, không có chỗ để tiêu? Hay là anh muốn ủng hộ ngành khoáng sản trong nước...”

Sống với nhau hai mươi năm, tôi thừa hiểu tính Cảnh Mạc Vũ. Anh nói sẽ đòi về những thứ anh mất đi, anh nhất định sẽ làm được. Bất luận có muốn hay không, một khi nói ra, chắc chắn anh sẽ thực hiện.

“Nếu tôi nói, tôi vì em mới làm vậy, em có tin không?” Cảnh Mạc Vũ từ từ tiến lại gần tôi, nắm bàn tay đang che ngực của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay tôi.

Còn chưa kịp suy nghĩ vấn đề tin hay không, cảm giác tê tê từ đầu ngón tay tôi truyền vào lồng ngực. Tim tôi nhói đau từng cơn, hơi thở của tôi không ổn định, giống như điềm báo phát bệnh tim, cũng giống như điềm báo tình cảm bị kìm nén quá lâu đột nhiên bùng nổ.

Bất kể là điềm báo nào, kết quả đều là tôi không thể chịu đựng nổi.

Tôi vội vàng rút tay về, cơ thể lùi lại theo phản xạ nhưng Cảnh Mạc Vũ đã nhanh chóng áp sát, bờ môi mềm mại của anh dừng lại ở vành tai tôi. Tôi liền ngoảnh mặt, né tránh sự khiêu khích của anh.

Nhận ra sự phản kháng của tôi, Cảnh Mạc Vũ giơ một tay túm hai cổ tay tôi, giữ trên đỉnh đầu.

“Em sợ gì chứ? Chúng ta đâu phải là lần đầu tiên.” Bàn tay còn lại vuốt ve bụng tôi khiến tôi run rẩy.

“Anh nói tôi còn có thể sợ điều gì?” Tôi thốt ra những lời tự đáy lòng. “Lần nào anh chẳng làm tôi sống không bằng chết.”

“Em đang oán trách tôi không dịu dàng?”

“Tôi...”

Cảnh Mạc Vũ cúi đầu, ngậm nụ hoa mềm mại trên ngực tôi. Cơ thể đã lâu không có sự đụng chạm làm sao chịu nổi sự kích thích trực tiếp đó, toàn thân tôi như có dòng điện chạy qua, những lời mỉa mai, châm biếm bay biến hết, cổ họng tôi phát ra tiếng rên khẽ.

Đầu lưỡi ướt át và hàm răng của anh không ngừng kích thích điểm nhạy cảm trên ngực tôi. Khoái cảm lan tỏa khắp cơ thể kéo theo một cảm giác trống rỗng cần được lấp đầy. Tôi đấu tranh tư tưởng, cự tuyệt nhưng cũng ngênghen hợp...

Nhận ra sự hưởng ứng của tôi, Cảnh Mạc Vũ tháo thắt lưng da, cởi quần, sau đó, anh từ tốn lột sạch đồ còn lại trên người tôi, giống như bóc gói quà tặng.

Thật ra, nếu Cảnh Mạc Vũ muốn tôi vào lúc này, tôi cũng không có sức lực phản kháng nhưng anh dường như không vội chiếm hữu cơ thể tôi mà chỉ đảo mắt một lượt, ngón tay thuận theo ánh mắt lướt từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại giữa hai đùi tôi. Đầu ngón tay thâm nhập vào nơi bí ẩn của tôi, khẽ vuốt ve.

Khi ngón tay anh đi vào nơi ướt át, tôi vô thức kháng cự, đáng tiếc hai tay bị anh khóa chặt, hai chân cũng bị đùi anh đè lên. Sự phản kháng yếu ớt không những vô tác dụng mà ngược lại giống như thay đổi tư thế, hòa theo động tác của anh.

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười buông tay phải đang cố định hai tay tôi. Tôi muốn đẩy anh, đầu ngón tay dừng lại trên làn da trơn láng và nóng bỏng của anh. Hỗn hợp cồn và máu dồn vào tim khiến bàn tay tôi cứng đờ trên ngực anh.

“Ngôn Ngôn, em vẫn phong tình như ngày nào...”

Tôi trừng mắt với Cảnh Mạc Vũ. “Thảo nào vừa gặp mặt, anh đã muốn kéo tôi lên giường. Thì ra người tình bé nhỏ, mềm mại như nước của anh kém quá, khiến anh thêm thương mùi vị phong tình.”

“Em...” Không còn gì để nói, Cảnh Mạc Vũ chọn cách im lặng, dùng nụ hôn chặn miệng tôi. Môi lưỡi hòa quyện đến đau rát. Hơi thở quen thuộc từ khoang miệng tràn ngập mọi giác quan của tôi. Tuy trong đó có vị brandy mát lạnh nhưng đó vẫn là hơi thở quen thuộc nhất, khiến tôi yên lòng và cũng mê đắm nhất.

Tôi gần như chìm trong cảm giác tiêu hồn đó, bất giác duỗi thẳng người, đón hơi thở gấp gáp của anh, để anh ôm tôi chặt hơn. Nhưng khi đầu lưỡi của anh tìm đến nơi sâu nhất, lồng ngực bỗng đau nhói khiến tôi tỉnh táo. Tôi dùng hết sức đẩy Cảnh Mạc Vũ nhưng anh rất khỏe, hai cánh tay khóa cứng người tôi trong lòng. Tôi nhắm mắt cắn mạnh.

Kích tình lập tức biến thành dã tính và máu tanh...

Cảnh Mạc Vũ lau vết máu bên khóe miệng, ánh mắt anh trở nên u tối. “Tại sao?”

Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại kháng cự nụ hôn của anh, trong đầu chợt xuất hiện một câu thoại trong phim, thế là tôi thốt ra miệng: “Nụ hôn của người phụ nữ chỉ để dành cho người đàn ông cô ấy thích và tự nguyện trao gửi...”

Khóe miệng còn đang rỉ máu của Cảnh Mạc Vũ nhếch lên thành nụ cười lạnh lùng. “Em định dành nụ hôn cho ai? Là Văn Triết Lỗi hôn mê trên giường bệnh hai năm nay hay là Bill, người dốc hết sức giúp em cứu Cảnh Thiên?”

“Là ai cũng không liên quan đến anh.”

Một chút kiểm chế còn sót lại đã bị tôi quét sạch, Cảnh Mạc Vũ bất chấp sự phản kháng của tôi, giữ chặt hai đầu gối, tách đùi tôi.

Sau đó, anh giữ eo tôi, vật đàn ông đã sớm nóng bỏng sau màn dạo đầu đam thẳng vào nơi sâu trong người tôi.

Mọi sự lạnh nhạt đều tan biến khi hai cơ thể hợp nhất, khoái cảm đến như vũ bão khiến tôi không thể chịu đựng...

Tôi cần môi, không muốn để anh nghe thấy tiếng rên rỉ hưng phấn, nhưng cảm giác được lấp đầy vừa quen thuộc vừa xa lạ đó khiến từ nơi sâu trong cổ họng tôi bật ra tiếng rên, nghe mềm mại như có thể hóa thành nước. Anh cũng thở mạnh đầy khoan khoái. Theo động tác ra vào của cơ thể, hơi thở của anh càng lúc càng nặng nề, rối loạn.

Cuộc hoan ái bị kìm nén từ rất lâu khiến Cảnh Mạc Vũ không thể nào bình tĩnh. Anh ngậm vành tai tôi, trong cơn mê loạn thì thầm: “Ngôn Ngôn, anh rất nhớ mùi hương của em, đêm đêm đều nhớ...”

Tôi ngoảnh mặt, nhìn đi chỗ khác.

Rèm cửa sổ dày màu gỗ tử đàn đóng kín. Tôi không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, chỉ thấy ánh sáng đỏ rực chiếu vào khung cửa, có lẽ là ánh hoàng hôn nhuộm màu khắp không gian.

Mặc dù không nhìn rõ sắc trời bên ngoài nhưng tôi biết vẫn còn sớm. Đêm nay sẽ kéo dài vô tận...

Đúng là đêm nay rất dài.

Sau khi kết thúc ở trên giường, Cảnh Mạc Vũ bế tôi vào phòng tắm. Nước nóng chảy qua nơi bí ẩn đã sưng tấy và đau rát, vậy mà anh vẫn không chịu buông tha cho tôi. Anh ấn tôi vào tường nhà tắm, tiếp tục đòi hỏi vô độ, như muốn hành hạ tôi, khiến tôi sống không bằng chết...

Cũng không biết đến mấy giờ, tôi mơ màng thiếp đi, Cảnh Mạc Vũ mới dừng lại, nói nhỏ bên tai tôi: “Ngôn Ngôn, anh rất nhớ em!”

Tôi nhìn lên trần nhà trong bóng tối, cất giọng vô cùng lạnh lùng: “Cảnh Mạc Vũ, tôi đã cho anh thứ anh muốn. Thứ tôi cần thì sao?”

Cảnh Mạc Vũ chạm vào hõm vai tôi, thở nặng nề. “Bệnh của ba nặng lắm à?”

“Ung thư xương giai đoạn cuối, chỉ có thể sống vài tháng... Ba vẫn chưa biết sự thật.”

Cảnh Mạc Vũ chợt ngừng đầu. Do trời tối nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy anh siết chặt tay tôi.

“Tôi chỉ muốn ba yên lòng nhắm mắt...”

Cảnh Mạc Vũ im lặng, mặc quần áo rời khỏi phòng ngủ.

Tôi quá mệt mỏi, từ từ chìm vào giấc ngủ. Tỉnh dậy lúc sáng sớm, tôi đẩy cửa phòng ngủ, thấy Cảnh Mạc Vũ đứng bên cửa sổ hút thuốc. Cơn gió từ bên ngoài thổi qua cánh cửa hé mở, mang theo hơi lạnh khiến người đông cứng.

Tôi đi đến, đóng chặt cửa sổ, cất giọng lạnh nhạt: “Tôi không bị bệnh phổi, chịu được mùi thuốc lá.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, dập tắt điếu thuốc trong tay. “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

Ô tô của Cảnh Mạc Vũ đi đến cổng ngôi biệt thự. Nhìn thấy anh, người bảo vệ lập tức vui mừng mở cổng. “Cảnh thiếu gia, cậu về rồi à?”

Cảnh Mạc Vũ gạt đầu, bảo lái xe chạy thẳng vào trong.

Ô tô dừng lại trước cửa nhà, Cảnh Mạc Vũ vừa định xuống xe, tôi vội kéo anh lại. “Sức khỏe của ba không chịu nổi sự kích thích, anh đừng khiến ba kích động.”

“Em yên tâm đi, anh bảo đảm khiến em hài lòng. Có điều...” Cảnh Mạc Vũ quay người, ôm eo tôi, ép tôi nép vào lòng anh và ngẩng mặt đón ánh mắt anh. “Không biết liệu em có thể khiến anh hài lòng?”

“Anh yên tâm. Anh cứ đóng tốt vai của anh, tôi sẽ diễn tốt vai của mình.”

“Được! Anh sẽ chờ xem sao!”

Lúc tôi khoác tay Cảnh Mạc Vũ đi vào nhà, ba tôi đang uống nước. Ông vừa ngẩng đầu, cốc nước tuột khỏi tay, rơi xuống nền gạch đá hoa vỡ tan tành.

“Mạc Vũ...”

Ba tôi chống tay xuống thành sofa định đứng dậy nhưng lão đảo rồi ngã xuống.

“Ba!”

Tôi còn chưa kịp lao tới, Cảnh Mạc Vũ đã nhanh hơn một bước, chạy lại đỡ lấy thân hình không còn cao lớn, trắng kiện như ngày nào của ông. “Ba...”

Một tiếng gọi khiến người cha cả đời mạnh mẽ của tôi giàn giụa nước mắt, ông giờ ngón tay run run sờ mặt Cảnh Mạc Vũ. “Mạc Vũ, là anh thật sao? Anh về rồi à?”

“Ba, con xin lỗi, con trở về quá muộn.”

Ba tôi gật đầu. “Đúng vậy, anh nên trở về sớm hơn, Ngôn Ngôn vẫn luôn đợi anh...”

Ba quay đầu nhìn tôi. Tôi không thể kiềm chế nụ cười giấu cợt. Ba tôi luôn tưởng tôi đang đợi Cảnh Mạc Vũ. Kỳ thực, kể từ khi quyết định buông tay, tôi đã để anh đi khỏi cuộc đời tôi.

Tôi không nói một câu, nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, nhặt mảnh thủy tinh vỡ. Có một số chuyện, một số thứ giống như cốc nước, một khi đã vỡ tan tành thì không có cách nào bù đắp, cũng không thể hàn gắn như cũ.

Ba tôi nhìn Cảnh Mạc Vũ, khóe mắt ngân ngấn nước.

Đây chính là con trai của ông, người con trai ông nuôi hai mươi lăm năm và đối xử như con trai ruột.

Đến bây giờ, tôi thật sự không biết, tình cha con giữa họ có bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu căm hận, bao nhiêu hối hận, bao nhiêu oán trách...

Nhưng tôi có thể nhận ra, trong khóe mắt già nua của ba tôi, nỗi nhớ nhung càng lúc càng da diết. Bất kể quá khứ đã xảy ra chuyện gì, tình yêu của người cha dành cho con trai cũng không thay đổi.

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 52

50. Chương 51

Cảnh Mạc Vũ ngồi xổm xuống cạnh tôi, kéo tay tôi, ngón tay anh dịu dàng, giọng nói của anh còn dịu dàng hơn: “Để anh, cẩn thận kéo tay em bị thương đây...”

“Không cần...” Tôi vô thức rút tay về. Vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt vui mừng của ba, tôi đành nuốt nửa câu nói sau cùng, nở nụ cười dịu dàng với Cảnh Mạc Vũ. “Ồ, anh cũng cẩn thận đấy!”

Nhặt xong mảnh thủy tinh vỡ, Cảnh Mạc Vũ lại rót một cốc nước đặt vào tay ba tôi, đỡ bàn tay run run của ông để ông uống vài ngụm, thể hiện tốt vai diễn “một người con trai hiếu thảo”. Tôi thậm chí có ảo giác, những chuyện xảy ra trong quá khứ chỉ là một giấc mơ. Chúng tôi chưa từng kết hôn, Hứa Tiểu Nặc

và Văn Triết Lỗi chưa từng xuất hiện, cũng không có Ngô gia. Anh vẫn là Cảnh Mạc Vũ, cậu con trai ngoan của ba tôi và là người anh trai yêu thương tôi nhất.

“Mạc Vũ.” Giọng ba tôi rất nhẹ nhưng chứa chan tình cảm. “Hai năm qua anh sống ở Ngô gia có tốt không?”

“Tốt ạ!” Cảnh Mạc Vũ đến bên tôi, một bàn tay anh đan vào năm đầu ngón tay của tôi. “Chỉ là gặp hoàn cảnh mới nên có nhiều thứ con cần phải thích ứng.”

“Ba nghe nói, nhân sự của Ngô gia hai năm nay có biến động rất lớn...” Ba tôi hỏi dò.

Việc biến động nhân sự ở tổng công ty Ngô thị được coi là một cuộc “tẩy bài” về quyền lực kinh thiên động địa. Nhiều người biết rõ nội tình nói, Ngô Cẩm Mân muốn đưa con trai ruột vào Ngô thị nhưng bị không ít nguyên lão phản đối, dẫn đến nội bộ bất hòa. Cũng có người tiết lộ, lần này Ngô Cẩm Mân bằng mọi giá thay đổi nhân sự, nhằm mục đích xóa bỏ thế lực của em trai ở Ngô thị, củng cố địa vị của con trai ruột.

Chân tướng sự việc thế nào, chỉ có người của Ngô gia biết rõ.

“Chỉ là điều chỉnh nhân sự cho hợp lý hơn, bây giờ tình hình đã ổn định. Mấy dự án quan trọng của Ngô thị đều giao cho con phụ trách.”

“Thế thì tốt quá!” Ba tôi vui vẻ gật đầu. Nhận ra Cảnh Mạc Vũ không muốn nhắc tới chuyện này, ông cũng không hỏi nhiều mà chuyển sang đề tài khác: “Lần này anh về thành phố A là để bàn công chuyện à?”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười. Dưới cái nhìn chăm chú của ba tôi, anh cố ý ôm bờ vai cứng ngắc của tôi, quay sang tôi, ánh mắt nhu tình như nước khiến lòng bàn tay tôi đổ mồ hôi lạnh.

Sợ anh nói ra câu gì đó chấn động lòng người, tôi vội vàng trả lời thay anh: “Nghe nói ba bị ốm nên anh ấy về đây thăm ba.”

“Thăm ba?”

“Vâng ạ!” Bất gặp ánh mắt ra hiệu của tôi, Cảnh Mạc Vũ tiếp lời. “Vài ngày trước đọc tin tức Cảnh Thiên bán đấu giá núi đất đỏ trên báo chí, con mới biết ba bị bệnh, Cảnh Thiên cũng gặp khó khăn về tài chính... Dù thế nào, ba và Ngôn Ngôn cũng là người thân của con, làm sao con có thể khoanh tay đứng nhìn!”

Vừa nói, Cảnh Mạc Vũ vừa rút từ túi một tập tài liệu liên quan đến quyền khai thác núi đất đỏ, đặt vào tay ba tôi. “Con đã mua lại quyền khai thác núi đất đỏ. Đây là tài sản của Cảnh gia chúng ta, con tuyệt đối không để nó rơi vào tay người khác.”

“Mạc Vũ.” Nhìn tập tài liệu trong tay, mắt ba tôi lại ươn ướt. “Ba thật không ngờ, ba đã gây ra nhiều chuyện như vậy mà anh còn...”

Cảnh Mạc Vũ im lặng một lát mới mở miệng: “Ba, ba không làm sai điều gì. Con đã âm thầm điều tra kẻ đứng sau chỉ đạo vụ bắt cóc con năm đó, là chú hai của con. Người ra lệnh cho kẻ bắt cóc giết con tin cũng là chú ấy. Nếu năm đó ba trả lại con cho Ngô gia, chắc con cũng không thể sống đến ngày hôm nay.”

“...” Ba tôi kinh ngạc nhìn gương mặt bình tĩnh của Cảnh Mạc Vũ như không tin lời anh nói.

Nếu hai năm trước nghe sự thật này, có lẽ tôi cũng không thể tin tiền bạc và quyền lực có thể hủy hoại nhân tính đến mức đó. Nhưng bây giờ tôi đã gặp quá nhiều điều vô tình vô nghĩa trong giới làm ăn, đối với chuyện tranh quyền đoạt thế, kẻ thắng làm vua như vậy, tôi chỉ cảm thấy tê tái cõi lòng, cũng linh hội một cách sâu sắc tại sao Cảnh Mạc Vũ của hiện tại còn lạnh lùng, thâm hiểm hơn hai năm trước.

Cảnh Mạc Vũ nói tiếp: “Con xin lỗi! Con không nên trách ba, càng không nên rời xa ba và Ngôn Ngôn. Ba, con muốn quay về Cảnh gia.”

Một dự cảm chẳng lành dội vào lòng tôi, toàn thân tôi run rẩy. Tôi muốn nhích ra xa người Cảnh Mạc Vũ nhưng anh ôm tôi chặt hơn. “Con muốn tái hôn với Ngôn Ngôn.”

Tái hôn? Tôi hoàn toàn sững sốt.

Tại sao Cảnh Mạc Vũ muốn tái hôn?

Là vì anh muốn đoạt lại quyền thừa kế Cảnh Thiên, đoạt lại những thứ anh đã mất? Hay vì muốn diễn tốt vai người con trai hiếu thảo? Hoặc giả... anh muốn trả thù vì tôi đã phản bội anh, đến với Văn Triết Lỗi?

Anh có thể dùng thủ đoạn tốt hơn để đạt mục đích, tại sao anh lại lựa chọn tái hôn với tôi?

Trong đầu tôi vụt qua hình ảnh xảy ra tối ngày hôm qua. Cảnh Mạc Vũ ôm tôi từ phía sau, hôn lên cổ tôi, nói nhỏ: “Anh rất nhớ em...”

Lẽ nào anh vẫn còn quyến luyến tôi...

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, đầu ngón tay tôi lạnh buốt. Mọi dòng máu trong người dồn về tim, để bảo vệ quả tim đã bị anh làm tổn thương đến mức chức năng không còn hoàn chỉnh.

Tôi nhớ một chuyên gia tim mạch nào đó đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh từng nói, con người trong lúc sợ hãi sẽ có phản ứng sinh lý này. Mà loại phản ứng này sẽ trở thành áp lực lớn đối với quả tim.

Tôi thật sự sợ hãi, sợ tất cả chỉ là lừa dối, giả tạo, sợ tôi đánh mất bản thân, lại một lần nữa rơi vào bước đường cùng khi yêu anh...

“Hai đứa muốn tái hôn?” Ba mừng rỡ nhìn tôi, chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi vừa định phản đối, Cảnh Mạc Vũ đã cướp lời: “Vâng ạ, Ngôn Ngôn đã đồng ý tái hôn với con.”

Nghe câu nói này, gương mặt ba tôi không che giấu nổi niềm vui, nhưng trong niềm vui vẫn bộc lộ sự lo lắng, bất an. Làm sao Cảnh Mạc Vũ không nhận ra nỗi lo lắng của ba tôi, anh lập tức mở miệng: “Ba, trước đây con không hiểu rõ tình cảm của mình, khiến Ngôn Ngôn bị tổn thương... Hai năm nay, con đã nghĩ thông suốt nhiều điều... Ngôn Ngôn nói đúng, cuộc hôn nhân của chúng con quá vội vàng. Con không nhận rõ tình cảm của mình, chỉ vì trách nhiệm mới quyết tâm sống cùng cô ấy cả đời. Con cố gắng làm một người chồng tốt, con cho rằng những chuyện nên làm, con đều làm cả rồi, nhưng con không biết Ngôn Ngôn thật sự cần điều gì, để cô ấy ngày càng hiểu lầm con... Ba, con thật lòng yêu Ngôn Ngôn, con không muốn mất cô ấy.”

Tôi biết rõ lời nói này chỉ là giả dối nhưng nhìn giọt nước mắt cảm động trong khóe mắt ba tôi, bàn tay già nua của ông run run khi cầm cổ tay tôi, tôi thật sự không muốn vạch trần lời nói dối của anh.

Chỉ cần ba tôi yên lòng, bất kể mục đích thật sự của Cảnh Mạc Vũ là gì, bất kể kết quả như thế nào, tôi cũng bằng lòng cùng anh diễn tiếp màn kịch này.

Trò chuyện với Cảnh Mạc Vũ một lúc, ba tôi hơi mệt nên anh đỡ ông về phòng đi ngủ. Gương mặt ông trong giấc ngủ đã có vẻ an lòng.

Tôi đắp chăn cho ba rồi rời khỏi phòng.

Không có mặt ba, tôi liền thu lại nụ cười giả tạo, lôi điện thoại gọi về công ty, hỏi trợ lý xem Bill có ý kiến gì về hợp đồng mới.

Người trợ lý nói, Bill vẫn còn lẩn tránh một điều khoản, muốn hẹn gặp tôi bàn kỹ.

“Ồ, tôi biết rồi.” Nghĩ đến chuyện phải chơi trò vòng vo với Bill, người rõ ràng có ý đồ khác, tôi bực bội cau mày. “Đã định thời gian và địa điểm chưa?”

“Tối nay.” Người trợ lý ngập ngừng một lát mới nói địa điểm. “Anh ta nhất định đòi gặp Giám đốc ở Passion Pub.”

“Passion?”

Tuy không ít đàn ông thích bàn chuyện làm ăn ở những nơi như thế này nhưng hành vi của Cảnh Mạc Vũ trong quá khứ khiến tôi có thành kiến muộn đời với Passion Pub. Tôi luôn cảm thấy, đàn ông đưa phụ nữ đến nơi đó đều không có ý đồ tốt.

Nhận ra sự lưỡng lự của tôi, người trợ lý vội nói: “Tôi sẽ từ chối giúp Giám đốc.”

“Khỏi cần. Tôi sẽ đến Passion lúc sáu giờ tối như đã hẹn.”

Cảnh Mạc Vũ đang đi xuống tầng một. Nghe tôi nói vậy, anh lập tức dừng bước, quay người nhìn tôi, vẻ mặt rất không vui. “Hắn hẹn em đi Passion?”

Tôi cúp điện thoại, thản nhiên đi qua anh. “Có liên quan đến anh sao? Anh đừng quên, chúng ta đã ly hôn, anh trai!”

“Anh nhớ, em đã nhận lời tái hôn với anh trước mặt ba.”

“Tái hôn? Đừng nói anh không nhận ra tôi đang đóng kịch đấy nhé!” Tôi nhếch miệng cười mỉa mai. “Nói thật lòng, diễn xuất của anh không phải tốt bình thường. Anh đóng vai một người con trai hiếu thảo rất xuất sắc, có thể đi tranh giải Ảnh đế Kim Mã^[1] được rồi.”

[1] Kim Mã là tên giải thưởng điện ảnh lớn nhất của Đài Loan.

“Nếu anh nói... anh không phải đóng kịch?”

Nếu tôi qua anh không ép tôi lên giường cùng anh, có lẽ tôi sẽ tin lời anh nói. Nhưng bây giờ, tôi chỉ nhướn mày, nở nụ cười rạng rỡ. “Anh trai, anh đừng đóng kịch trước mặt tôi nữa. Anh có thể lừa ba chứ không lừa nổi tôi đâu...”

“Vậy sao?” Cảnh Mạc Vũ đột nhiên mỉm cười. Anh giơ tay vuốt sợi tóc lòa xòa trước trán tôi, đặt lên đó một nụ hôn ngay trước mặt vú Ngọc và chú Tài. Sau đó, anh kéo tôi về căn phòng của chúng tôi trước kia, đề tôi vào bức tường lạnh ngắt.

Tôi không có đường trốn chạy, giống một con cừu non chờ bị ăn thịt, để mặc anh thò tay vào trong áo, đầu ngón tay chạm vào nơi nhạy cảm khiến tôi rùng mình. Tôi nghiêng rằng, không tiếp tục né tránh.

Có vẻ rất hài lòng về thái độ ngoan ngoãn của tôi, Cảnh Mạc Vũ cúi đầu, điên cuồng chiếm hữu cổ tôi như con dã thú gặm nhấm con mồi.

Hôn một lúc, thấy tôi không phản kháng cũng không hưởng ứng, Cảnh Mạc Vũ liền dừng lại, giơ tay nâng cằm tôi. “Sao thế? Em không bằng lòng à?”

Khóe miệng anh nở nụ cười thích thú, dường như tôi chỉ là món đồ chơi của anh. Trong mắt anh, mọi tâm trạng vui buồn của tôi chỉ là một trò đùa thú vị.

Tôi quay đi chỗ khác, không muốn nhìn mặt anh.

“Diễn xuất của em đúng là chẳng ra sao!”

Nhận ra ý tứ châm chọc của anh, tôi cười nhạt. “Rất xin lỗi, luận về diễn xuất, tất nhiên tôi không thể sánh bằng người tình xuất thân từ Học viện Điện ảnh của anh. Nếu cảm thấy tôi vô vị, anh có thể đi tìm cô ta.”

Cảnh Mạc Vũ bóp mạnh cằm tôi, tôi tưởng anh định nghiền nát nó. Nhưng vài giây sau, anh bật cười. “Diễn xuất tệ cũng chẳng sao. Thời buổi này, chỉ cần cởi hết đồ, phim vẫn hay như thường.”

“Anh...”

“Em định tự mình cởi đồ hay là để anh giúp em?”

Tôi cúi đầu, hít vài hơi thật sâu, sau đó mới ngẩng mặt tươi cười, cất giọng hồn nhiên: “Từ tối qua đến giờ tôi chưa ăn gì cả. Bây giờ tôi đói đến mức chẳng còn sức lực. Hay là chúng ta ra ngoài ăn chút gì trước đã.”

Ý cười trên khóe mắt Cảnh Mạc Vũ càng sâu hơn. Anh véo má tôi, động tác yêu chiều giống trong ký ức lúc tôi còn nhỏ. “Em thích hợp theo trường phái diễn xuất thực lực hơn.”

“Tôi theo trường phái có bản sắc riêng.” Tôi thực sự đói cồn cào. “Chúng ta đi ăn gì bây giờ?”

“Canh xương Hình Ký được không?”

Đối với động vật ăn thịt là tôi, canh xương ở quán Hình Ký luôn là món tôi yêu thích nhất. Cảnh Mạc Vũ không thích đồ ăn nhiều dầu mỡ nên mỗi lần đến đó, anh chỉ gọi mấy món rau nhấm nháp, phần lớn thời gian cầm khăn ướt giúp tôi lau miệng và hai bàn tay bóng loáng. Một lần, tôi phát huy tinh thần một mình vui chi bằng kéo thiên hạ vui cùng, cố nhét miếng tủy vào miệng Cảnh Mạc Vũ, bắt anh nếm thử. Kết quả, anh chết mê chết mệt món đó, thỉnh thoảng kéo tôi đi ăn, tôi ăn thịt, còn anh ăn tủy...

Lâu rồi không thưởng thức, tôi lại nhớ mùi vị thơm phức đó.

“Được!”

Anh mỉm cười, giúp tôi chỉnh lại áo khoác ngoài xộc xệch.

Khi đi khỏi nhà, tôi mới lĩnh hội một cách sâu sắc, thời buổi này, đối với phụ nữ mà nói, diễn xuất giỏi là điều quan trọng biết bao.

Chương 29: U mê

Lâu rồi không đến Hình Ký, quán ăn lâu đời không chút thay đổi, vẫn là mặt tiền xập xệ, những bộ bàn ghế cũ kỹ, vẫn là mùi thịt thơm khiến thực khách thèm chảy nước miếng... Bà chủ quán vẫn nhiệt tình như ngày nào, thấy tôi và Cảnh Mạc Vũ đi vào, bà liền mời hai vị khách đang chuẩn bị ngồi vào bàn đi chỗ khác, nhường vị trí bên cửa sổ cho chúng tôi, bởi đối diện cửa sổ là trường tiểu học tôi và Cảnh Mạc Vũ từng theo học. Vì thế mỗi lần đến đây ăn cơm, chúng tôi đều chọn vị trí này, vừa nhăm nháp vừa hồi tưởng lại quãng thời gian trong sáng nhất.

Giờ lên lớp, trên sân trường rộng rãi chỉ có mấy thân cây lẻ loi.

Sau trận mưa tuyết, mây mù tan biến, bầu trời trong xanh hiếm thấy. Tôi dường như nhìn thấy một bé gái non nớt đứng thẩn thờ dưới gốc cây, đôi mắt đen láy dõi theo bóng một người mẹ và cô con gái đi vào quán ăn, bóng lưng của người mẹ ấy vô cùng đẹp đẽ.

Một cậu thiếu niên mặc đồng phục giống cô bé đứng lúc đó đi ngang qua, đứng bên bé gái hồi lâu vẫn không khiến cô chú ý. Cậu thiếu niên ra sức lắc cành cây khô, những bông tuyết trên cành cây rơi xuống người bé gái.

Tuyết trắng tan chảy trên mặt buốt đến tận xương tủy khiến cô bé bưng tỉnh. Cô bé tức giận, quay đầu định mắng người nghịch ngợm, nhưng vừa nhìn thấy ý cười rạng rỡ trên gương mặt cậu thiếu niên, đôi mắt tức giận của bé gái lập tức cong lên, cô chạy đến bên cậu. “Anh, anh lại bắt nạt người ta rồi!”

Cậu thiếu niên chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng phủi bông tuyết trên tóc bé gái rồi lại lau đi giọt nước trên mặt cô. Có nhiều bạn nhỏ đi qua, nhìn họ bằng ánh mắt với vô vàn tâm trạng khác nhau, nhưng cô bé không hề bận tâm, trong mắt chỉ có hình ảnh cậu thiếu niên trong ánh nắng vàng lấp lánh.

“Em nghĩ gì mà thất thần vậy?” Cậu thiếu niên hỏi.

Bé gái chớp mắt, chỉ tay về quán canh xương Hình Ký ở phía đối diện. “Đồ ăn ở đó có vẻ rất ngon.”

Tôi ra sức chớp chớp đôi mắt khô mỗi mới phát hiện hàng cây nhỏ trong sân trường đã trở thành hàng cây đại thụ. Dưới bóng cây cũng không có cậu thiếu niên tắm trong ánh nắng vàng mà chỉ có sân trường vắng lặng.

Nếu có thể vượt qua không gian và thời gian, tôi rất muốn quay về quá khứ, nói với tôi lúc đó: “Hạnh phúc thật sự là cả cuộc đời này làm người em gái anh nâng niu trong tay. Kiên trì tình cảm thuộc về mình gọi là cố chấp, kiên trì tình cảm vốn không thuộc về mình gọi là u mê. Cuối cùng sẽ khiến bản thân bị tổn thương và làm đối phương tổn thương hơn...”

Cũng không biết tôi thất thần bao lâu, lúc bưng tỉnh, trước mặt đã bày đĩa, bao tay nylon... Cốc trà nóng bốc khói, là loại trà Thiết Quan Âm có tác dụng giảm béo mà tôi thích nhất.

Tôi cầm cốc trà lắc lắc, mùi hương dịu dịu bay vào mũi. Trái tim tôi đã bị kích thích đến co thắt, nếu uống cốc trà này, không biết nhịp tim còn đập loạn đến mức nào.

Đúng lúc nhân viên phục vụ đi qua, tôi gọi anh ta: “Phiền anh đổi cho tôi cốc nước lọc.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, có lẽ anh tưởng tôi cố tình chà đạp tâm ý của anh nhưng anh không hỏi, tôi cũng không giải thích.

Một đĩa xương thơm lừng được đưa lên. Vì đói đến mức sắp tắt thở, tôi lập tức chọn miếng to nhất, nhét đầy miệng. Mùi vị của món ăn rõ ràng không thay đổi nhưng miếng thịt thơm và béo ngậy không kích thích

cảm giác thèm ăn của tôi. Tôi miễn cưỡng ăn vài miếng, cảm giác hơi buồn nôn, cố ăn thêm vài miếng nữa, tôi thật sự nuốt không trôi...

Hóa ra, thời gian có thể thay đổi nhiều thứ, bao gồm cả sở thích.

Thấy tôi bỏ miếng xương mới gặm một nửa, chuyển sang ăn rau, Cảnh Mạc Vũ không kìm được, hỏi tôi: “Em sao thế? Canh xương hôm nay không ngon à?”

“Không phải, là sở thích của tôi đã thay đổi...” Có những lời nói, biết rõ sẽ làm tổn thương người khác nhưng tôi vẫn muốn nói với anh. Tôi không muốn thấy phản ứng của anh, quay mặt về sân trường phía đối diện. “Bây giờ tôi chỉ thích ăn đồ nhạt, thích nước lọc không mùi không vị, thích mùi thuốc khử trùng trong phòng bệnh...”

Chiếc cốc thủy tinh trong tay Cảnh Mạc Vũ vỡ vụn, máu tươi trào ra từ lòng bàn tay anh, nhuộm đỏ cả mảnh vỡ thủy tinh.

“Anh...”

Thấy tôi vô cùng hoảng sợ, Cảnh Mạc Vũ lập tức cuộn bàn tay, để mặc những mảnh thủy tinh nhỏ găm sâu vào da thịt.

“Anh!” Tôi hốt hoảng gỡ những ngón tay đang nắm chặt của anh. “Anh đang làm gì vậy?”

Cảnh Mạc Vũ nhếch mép, cười lạnh lùng. “Chẳng phải em thích mùi thuốc khử trùng hay sao?”

Đau quá hóa hận, tôi hét lên với anh: “Nếu tôi thích mùi của nhà xác, có phải anh sẽ lập tức đi chết?”

“Anh sẽ đưa tên Văn Triết Lỗi vào đó trước.”

“...” Tôi há miệng nhưng không thể thốt ra bất cứ lời nào.

Đứng ở một góc phòng khám bệnh, tôi tựa lưng vào tường, lặng lẽ theo dõi bác sĩ gấp từng mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay nhựa máu của Cảnh Mạc Vũ. Mỗi lần cái nhíp thọc sâu vào da thịt anh lại giống như đâm vào trái tim tôi vậy.

Tôi không thể nhìn tiếp, ôm ngực rời khỏi phòng khám. Chống tay lên tường, tôi hít một hơi thật sâu. Xộc vào mũi tôi đều là mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Nếu mục đích của Cảnh Mạc Vũ là khiến tôi ghét mùi thuốc khử trùng, vậy thì anh đã rất thành công.

Điện thoại di động đổ chuông vài lần tôi mới nghe thấy. Tôi bực bội rút máy ra xem, là bác sĩ chủ trị của Văn Triết Lỗi. “Cảnh tiểu thư, người nhà của Văn Triết Lỗi đã đến bệnh viện làm thủ tục xuất viện...”

“Xuất viện? Anh ấy tỉnh rồi à?”

“Chưa tỉnh. Người nhà cậu ấy nói chuyển sang bệnh viện khác chữa trị.”

Đó là bệnh viện tốt nhất thành phố, hơn nữa Văn Triết Lỗi còn nằm ở đó hai năm, tình trạng của anh ta cũng có chuyển biến rõ rệt. “Tại sao lại chuyển viện?”

“Điều này tôi cũng không rõ. Tôi gọi điện thoại cho cô chỉ muốn thông báo cho cô biết, khi nào có thời gian, cô hãy tới bệnh viện quyết toán, nhận lại tiền đặt cọc còn thừa.”

“Được, cảm ơn ông, bác sĩ Lưu.”

Cúp điện thoại, tôi lập tức gọi cho dì Văn, nhưng bà tắt máy...

Hai năm qua, tuy dì Văn vẫn lạnh nhạt với tôi nhưng do không trả nổi khoản tiền chữa trị cao ngất, bà bắt đầu chấp nhận để tôi thanh toán chi phí điều trị cho Văn Triết Lỗi. Bây giờ bệnh tình của Văn Triết Lỗi có chuyển biến tốt, tại sao đột nhiên bà lại chuyển viện, hơn nữa còn vội vàng, không báo cho tôi biết?

Lẽ nào... có người ép bà? Người ép dì Văn vào lúc này hình như chỉ có một mà thôi.

“Thế nào? Mùi thuốc khử trùng có dễ ngủ không?” Giọng của Cảnh Mạc Vũ đột nhiên vang lên sau lưng tôi.

Tôi lại hít vài hơi thật sâu để tâm trạng ổn định, quay lại, nói: “Văn Triết Lỗi chuyển viện rồi, anh có biết không?”

Sự trầm mặc của anh chứng thực suy đoán của tôi.

“Là anh ép dì Văn làm vậy?”

“Anh không ép bà ta, anh chỉ sai người đưa cho bà ta một khoản tiền lớn để Văn Triết Lỗi có thể đến một bệnh viện tốt hơn.” Hóa ra Cảnh Mạc Vũ đã hoàn toàn thay đổi, giọng nói của anh cũng thay đổi, đến ánh mắt cũng trở nên nham hiểm... Tôi gần như không thể liên tưởng người đàn ông trước mặt tôi với ba từ “Cảnh Mạc Vũ”.

“Tại sao? Anh ấy đã hôn mê bất tỉnh, tại sao anh còn không tha cho anh ấy?” Rốt cuộc thù hận sâu sắc đến mức nào mới khiến anh trở nên lạnh lùng như vậy?

“Bởi vì...” Cảnh Mạc Vũ tiến lại gần tôi, cúi xuống gần mặt tôi, ánh mắt toát ra vẻ chiếm hữu không giấu giếm. “Anh không muốn em lại bị lợi dụng.”

“Tôi còn giá trị lợi dụng sao? Ba bị bệnh nặng, Cảnh Thiên thì nợ nần chồng chất, tôi chỉ có hai bàn tay trắng, còn có gì đáng để người khác lợi dụng?”

“Em còn có anh...”

Em còn có anh, bốn từ này làm rối loạn lý trí của tôi, khiến tôi có cảm giác bất lực khi rơi vào cơn ác mộng, tôi vô thức lùi lại.

Trước phản ứng của tôi, khóe miệng Cảnh Mạc Vũ nhếch lên thành nụ cười chua xót.

Trên đường về, đầu óc tôi từ đầu đến cuối là một mớ hỗn loạn, bên tai quanh quẩn câu nói của anh: “Em còn có anh...” Tôi tưởng lần này trở về, anh chỉ muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về anh nhưng bây giờ xem ra tình hình không đơn giản như vậy.

Tôi nghĩ mãi cũng không đoán ra ý đồ của anh, thậm chí đến lúc Cảnh Mạc Vũ dừng xe, xuống xe mở cửa cho tôi, tôi vẫn chưa định thần lại được.

“Xuống xe đi!” Anh nhắc nhở.

Tôi đưa mắt nhìn, phát hiện phía trước là bãi đỗ xe của Cảnh Thiên, càng cảm thấy hoang mang. “Đây là...”

Nhận ra sự nghi hoặc của tôi, Cảnh Mạc Vũ cất giọng lãnh đạm: “Chẳng phải em nói hôm nay nhường lại chức tổng giám đốc cho anh?”

Tôi ngây người nhìn anh. Tôi thật sự ngày càng không thể hiểu nổi người đàn ông đã cùng tôi trưởng thành. “Chẳng phải... anh nói anh không quan tâm sao?”

“Nhưng anh cũng không nói anh không nhận.”

“Ồ...” Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ. “Bây giờ đã là hai giờ chiều, chỉ e không kịp mở cuộc họp hội đồng quản trị.”

“Vậy anh tới văn phòng em trước. Em hãy giới thiệu sơ qua với anh tình hình hiện tại của Cảnh Thiên.”

Đối diện với bộ dạng hùng hổ dọa người của anh, tôi không còn cách nào phản bác, đành gật đầu. “Được thôi!”

Cùng Cảnh Mạc Vũ sóng đôi đi vào công ty, không cần nghĩ tôi cũng biết cảnh tượng này gây chấn động đến mức nào.

Nhân viên có thâm niên hai năm trở lên đều dừng công việc đang làm, kinh ngạc nhìn Cảnh Mạc Vũ đi bên cạnh tôi.

Tôi cố ý nện mạnh gót giày cao gót xuống nền nhà, bọn họ lập tức biết ý, quay trở lại với công việc.

Tất nhiên, khi tôi và Cảnh Mạc Vũ đi qua, bọn họ lập tức chum đầu bàn tán nguyên nhân khiến tôi và Cảnh Mạc Vũ cùng xuất hiện. Vô tình lọt vào tai tôi chỉ là những lời suy đoán, phần lớn đám nhân viên ủng hộ tôi và Cảnh Mạc Vũ “nổi lại tình xưa”.

Cũng khó trách bọn họ hiểu nhầm, mối “thù mới hận cũ” giữa tôi và Cảnh Mạc Vũ đến ba tôi còn không rõ, huống hồ là người ngoài.

Hành lang dài dằng dặc cuối cùng cũng đến điểm dừng. Lúc chúng tôi đi qua văn phòng của trợ lý Kim, đúng lúc anh ta đẩy cửa đi ra ngoài. Là người trưởng thành, tính cách điềm đạm, trợ lý Kim rõ ràng bình tĩnh hơn những người khác. Thấy Cảnh Mạc Vũ, anh ta chỉ hơi kinh ngạc, sau đó cúi đầu thay lời chào. Tiếp theo, anh ta ngập ngừng hỏi tôi: “Giám đốc, cuộc hẹn tối nay...”

“Không sao, tôi sẽ đến đúng hẹn.” Tôi nói. “Anh hãy sắp xếp lại tài liệu dự án thời gian gần đây rồi mang tới văn phòng tôi.”

“Được ạ! Nửa tiếng sau tôi sẽ đưa đến văn phòng Giám đốc.”

“Được.”

Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không, lúc đi qua trợ lý Kim, tôi như nhìn thấy anh ta chăm chú quan sát sắc mặt của Cảnh Mạc Vũ.

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 53

51. Chương 52

Cả buổi chiều, Cảnh Mạc Vũ độc chiếm vị trí của tôi, nghiên cứu hồ sơ dự án của công ty Cảnh Thiên thời gian gần đây. Đặc biệt là hợp đồng vụ đầu tư của Bill, anh xem rất tỉ mỉ, gần như nghiền ngẫm từng câu từng chữ, lòng mày nhíu chặt.

Vốn có thái độ nghiêm túc với dự án này, tôi lặng lẽ rót đầy ly cà phê của anh, nhân tiện liếc trang tài liệu anh đang tập trung nghiên cứu. Đó chính là vấn đề mạng lưới tiêu thụ và thiết bị khai thác dầu thô loại hình mới mà tôi và Bill mãi vẫn không thể đi đến thống nhất. Bill hy vọng công ty DMS của anh ta toàn quyền tiêu thụ, đồng thời sẽ nhượng mức lợi nhuận hợp lý cho Cảnh Thiên. Còn tôi kiên quyết giữ ý định để Cảnh Thiên phụ trách thị trường.

Cảnh Mạc Vũ theo thói quen cầm tách cà phê nhấp một ngụm. Anh hơi ngậy người, ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi thừa dịp hỏi ý kiến anh: “Anh xem tôi có nên nhượng bộ? Thật ra, trong hơn một năm qua, tôi đã cố gắng mở rộng thị trường, đầu tư không ít tiền nhưng vẫn không nhận được đơn đặt hàng... Anh cũng biết đấy, thị trường ngành dầu khí có hạn, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, mà toàn là cạnh tranh không lành mạnh.”

Nói trắng ra, chẳng ai xem mặt hàng của bạn có tốt không, mà chỉ xem quan hệ của bạn có cứng không.

“Vậy tại sao em lại từ chối để DMS làm đại lý tiêu thụ?”

“Tôi không muốn Cảnh Thiên trở thành công xưởng làm thuê của doanh nghiệp nước ngoài.” Tôi không nói với Cảnh Mạc Vũ, nguyên nhân chủ yếu nhất là vì dự án này do anh khởi xướng hai năm trước. Đối với tôi, từ đầu đến cuối anh mới là chủ nhân của nó. “Nếu là anh, anh có nhường quyền tiêu thụ?”

“Anh sẽ nhường. Cảnh Thiên không có thực lực phát triển thị trường tiêu thụ loại sản phẩm này. Có điều, anh sẽ không ký hợp đồng hợp tác.” Cảnh Mạc Vũ tiện tay ném tập tài liệu vào thùng rác. “Bởi vì DMS không có thành ý hợp tác với Cảnh Thiên, bọn họ một lòng muốn độc chiếm thị trường.”

Làm sao tôi không biết ý đồ của bọn họ nhưng ngoài DMS, không còn công ty nào chịu bỏ vốn đầu tư vào dự án mạo hiểm này. “Bọn họ là nhà đầu tư duy nhất chịu bỏ tiền...”

“Nếu Ngô thị có ý đầu tư thì sao?”

“Ngô thị?”

Cảnh Mạc Vũ muốn đầu tư vào dự án? Phản ứng đầu tiên của tôi là nghi ngờ ý đồ của anh. Anh đã mua quyền khai thác núi đất đỏ, dự án này là canh bạc cuối cùng của tôi. Một khi để anh ngồi vào vị trí tổng giám đốc Cảnh Thiên, lại để Ngô thị rót vốn đầu tư, anh sẽ càng dễ dàng nuốt trọn dự án. Đến lúc đó, Cảnh Thiên còn lại thứ gì? Một cái vỏ rỗng gánh món nợ lớn mà thôi.

Năm mươi một phần trăm cổ phần trong tay ba tôi chỉ e cũng trở thành hư vô.

Nghĩ đến đây, sống lưng tôi toát mồ hôi lạnh.

“Không sai.” Cảnh Mạc Vũ xoay chiếc ghế, giơ tay kéo tôi vào lòng. Anh cất giọng mờ ám bên tai tôi: “Đêm nay, em có nên đổi đổi tượng “đám phán” thành anh không nhỉ?”

Trong đầu tôi vụt qua hình ảnh nóng bỏng ở Passion hơn hai năm trước, tôi kiên định lắc đầu. “Không, tôi tuyệt đối không hợp tác với anh.”

Giọng anh lạnh hân. “Tại sao?”

“Bill cùng lắm là muốn thôn tính dự án. Còn anh... sẽ nuốt trọn Cảnh Thiên...” Tôi ngừng một giây. “... và cả tôi nữa.”

Cảnh Mạc Vũ không hề tỏ ra phiền não vì bị tôi vạch trần tâm tư. Ngược lại, anh còn mỉm cười, đặt bàn tay không bị thương lên eo tôi, nhẹ nhàng vuốt ve. “Cảnh Thiên sớm muộn cũng là của anh. Em sớm muộn cũng thuộc về anh...”

Ngón tay anh dừng lại ở nơi nhạy cảm. Tôi rùng mình, hoảng hốt nhảy ra khỏi người anh. Vì quá dùng sức, tôi suýt ngã sõng soài, phải lùi lại vài bước mới đứng vững.

“Không! Không thể nào!” Tôi hùng hổ nói với anh. “Anh sẽ chẳng giành được thứ gì hết.”

Miệng nói vậy nhưng trong lòng tôi biết rõ, chỉ cần có tiền, thế giới này chẳng có gì là không thể, chẳng thứ gì không giành được.

Chạng vạng, sắp đến giờ hẹn với Bill, tôi thay bộ đồ công sở tương đối mô phạm rồi quay sang Cảnh Mạc Vũ. “Tôi phải đi gặp Bill.”

Tôi không còn nhiều thời gian. Tối nay, tôi nhất định phải đạt được thỏa thuận với Bill. Tôi phải nhanh chóng ký kết hợp đồng nhân lúc tôi còn có thể chống đỡ.

Mặc dù không thể ngăn cản Cảnh Mạc Vũ thôn tính Cảnh Thiên nhưng nếu có sự ủng hộ của Bill, ít nhất tôi cũng có cơ hội giành phần thắng.

Tôi tưởng Cảnh Mạc Vũ sẽ nhận ra tâm tư của tôi mà ngăn cản tôi. Tôi đã nghĩ đến các đối sách, thậm chí bảo chú Tài giúp tôi giải quyết bằng vũ lực, ai ngờ Cảnh Mạc Vũ không những không ngăn cản, còn nói: “Anh đi cùng em.”

Thấy tôi hơi do dự, anh cất giọng lãnh đạm: “Em cũng biết, ở một nơi như Passion, cho dù em bị cưỡng bức trong phòng cũng không có ai vào cứu em.”

Điều này... tôi đã được lĩnh giáo. Nhưng ngộ nhờ anh muốn phá hoại việc hợp tác giữa tôi và Bill thì sao?

Cảnh Mạc Vũ nhanh chóng đọc ra suy nghĩ của tôi. “Em yên tâm đi, anh sẽ không ngăn cản vụ hợp tác của em, làm những chuyện ảnh hưởng đến thân phận của mình.”

Ngẫm đi nghĩ lại, nhưng lời anh nói cũng có lý. Bây giờ anh là thái tử của Ngô thị, mang bộ mặt của Ngô gia, anh tuyệt đối không nói những lời thất thổ trước mặt người đại diện khu vực Trung Quốc của DMS. Hơn nữa, tôi biết Bill thật lòng muốn hợp tác với Cảnh Thiên, anh ta sẽ không vì sự phá hoại của Cảnh Mạc Vũ mà bỏ cuộc.

Tôi cầm áo khoác đưa cho anh. “Chúng ta đi thôi!”

Hai năm không đến Passion Pub, nơi này vẫn không thay đổi nhiều, vẫn phô trương ánh đèn và âm thanh kích tình.

Đi nhanh trên hành lang dài, tôi đến phòng VIP mà Bill đặt trước, đẩy cửa bước vào.

Bill đã chờ sẵn trong phòng, thư thái cầm ly rượu, thưởng thức bản nhạc giao hưởng. Nói thật lòng, Bill là người đàn ông Mỹ hấp dẫn, với mái tóc ngắn màu nâu, sống mũi cao như tượng đá, thân hình cao lớn thể hiện vẻ đẹp của đàn ông ngoại quốc. Đáng tiếc, đôi mắt màu xanh lam của anh ta chứa đầy dục vọng không thể che giấu. Anh ta luôn nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng.

Thấy tôi đẩy cửa, thân hình cao lớn nhanh như cắt xông đến trước mặt tôi, đồng thời tặng tôi quà gặp mặt truyền thống của người Mỹ, đó là vòng tay ôm nồng nhiệt.

Tuy ôm nhau là phép xã giao của người Mỹ nhưng anh ta hơi siết chặt tay. Tôi dùng sức cũng không thoát khỏi vòng tay của anh ta, đành giả bộ nhiệt tình ôm lại, cố chịu đựng mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, lên tiếng chào hỏi: “Hi, Bill!”

Tiếng động ở cửa có vẻ hơi mạnh. Không cần nhìn tôi cũng biết là Cảnh Mạc Vũ.

“Bill, tôi muốn giới thiệu với anh...” Tôi thừa dịp đẩy người Bill, chỉ tay về phía Cảnh Mạc Vũ đang đứng ở cửa. “Đây là...”

“Vincent?” Bill hưng phấn reo lên rồi lập tức chạy tới ôm Cảnh Mạc Vũ. Sau đó, anh ta xúc động hỏi Cảnh Mạc Vũ đến Trung Quốc từ lúc nào, tại sao lại ở đây. Xem ra, mối quan hệ giữa hai người đàn ông không phải thân thiết bình thường.

Cảnh Mạc Vũ trả lời bằng tiếng Anh: “Vừa rồi nghe Ngôn Ngôn nói hẹn anh bàn bạc hợp đồng, tôi đi cùng cô ấy... đương nhiên để giúp cô ấy đàm phán.”

Tuy là người Mỹ nhưng Bill đã làm việc ở Trung Quốc nhiều năm, anh ta hiểu phép xã giao của người Trung Quốc. “Nếu Vincent đã ra mặt, mọi việc sẽ dễ giải quyết thôi.”

“Cảm ơn anh!” Cảnh Mạc Vũ vỗ vai anh ta, kéo tay tôi ngồi xuống chiếc sofa phía đối diện.

Bill rót đầy hai ly rượu vang cho chúng tôi. Anh ta cùng Cảnh Mạc Vũ nâng ly, trò chuyện về tình hình gần đây của hai người một lúc, mới chợt nhớ ra sự tồn tại của tôi. “Này, Vincent, cậu và Cảnh tiểu thư có quan hệ gì vậy?”

“Cô ấy là...”

“Tôi là em gái của anh ấy.” Tôi trả lời thay Cảnh Mạc Vũ.

“Em gái? Chẳng phải cậu họ Ngô sao?”

Cảnh Mạc Vũ nâng ly rượu, nhấp một ngụm, nụ cười trên khóe miệng đầy ẩn ý.

Bill chợt ngộ ra: “À, tôi hiểu rồi.”

“Vincent, em gái anh xinh đẹp và đáng yêu thật đấy...” Ánh mắt anh ta lại vụt qua tia dục vọng. Có thể ở nước Mỹ, đây là một lời tán dương bình thường, nhưng tôi không quen nổi.

“Đúng vậy.” Cảnh Mạc Vũ mỉm cười nhìn tôi, vòng tay qua eo tôi, bờ môi chạm vào tóc mai của tôi. “Tôi luôn yêu cô ấy.”

Tôi không nghe nhầm, Cảnh Mạc Vũ vừa nói “yêu” (love). Tôi tưởng cả cuộc đời sẽ không bao giờ được nghe anh thốt ra từ này. Biết rõ anh cố ý tuyên bố chủ quyền với Bill, khiến Bill tưởng tôi thuộc về anh, tôi vẫn cảm thấy hoang mang, cổ họng khô khốc.

Tôi cầm ly rượu vang trước mặt, uống một ngụm lớn. Vị chua cay kích thích vị giác của tôi. Có người nói, từ trong vị chua cay của rượu vang thấm thấu vị ngọt ngào, đó chính là mùi vị của tình yêu. Tôi chưa từng thử qua, không biết do rượu tôi từng uống chẳng phải hàng cực phẩm hay do tôi không biết cách thưởng thức...

Cảnh Mạc Vũ giật lấy ly rượu trong tay tôi. “Ngôn Ngôn, đây là ly của anh.”

Nói xong, anh cố ý đặt môi lên miệng ly, nơi có dấu son của tôi, uống cạn chỗ rượu còn lại. “Bill, nể tình bạn giữa chúng ta, anh chiếu cố cô em gái đáng yêu của tôi đúng không?”

“Đó là lẽ dĩ nhiên.”

Đi vào chủ đề chính, tôi chọn thời cơ bày tỏ thành ý hợp tác với Bill, sau đó đề xuất ý kiến với ý định thăm dò, tôi đồng ý nhượng quyền tiêu thụ cho DMS, nhưng không phải độc quyền, hỏi liệu anh ta có thể chấp nhận.

Bill nhìn Cảnh Mạc Vũ bằng ánh mắt khó xử. “Việc này...”

Cảnh Mạc Vũ không xen ngang. Anh cầm ly rượu, tao nhã tựa vào thành ghế, từ từ thưởng thức. Một bàn tay anh đặt lên đùi tôi, trông có vẻ tự nhiên nhưng bộc lộ sự mờ ám khó diễn tả.

Bill nhìn chằm chằm vào cánh tay anh một lúc. “Được, nể mặt Vincent, tôi đồng ý.”

Cảnh Mạc Vũ cười cười nhìn tôi. Tôi ra sức ấn hai huyết thái dương đau buốt, mọi tia hy vọng đều tan biến.

Tiếp xúc với Bill một thời gian không phải là ngắn, tôi hiểu anh ta là người luôn đặt lợi ích lên hàng đầu và chưa từng nhượng bộ về mặt lợi ích. Hôm nay, anh ta chịu nhượng bộ Cảnh Mạc Vũ, chỉ e ngày mai, anh ta có thể vì Cảnh Mạc Vũ mà bán đứng Cảnh Thiên.

Tôi vốn gửi gắm hy vọng vào Bill, nôn nóng muốn ký hợp đồng với anh ta nhưng bây giờ mới thấy, tôi đã quá ngây thơ. Tất cả mọi việc đều trong tầm kiểm soát của Cảnh Mạc Vũ.

Sau khi kết thúc buổi gặp xã giao với Bill, chúng tôi về đến nhà đã là nửa đêm. Cửa sổ phòng khách vẫn sáng đèn, nhất định là ba tôi đang đợi chúng tôi về.

Cảnh Mạc Vũ dừng trước nhà, xuống xe mở cửa cho tôi. Tôi tưởng anh cho tôi xuống xe trước rồi mới lái ô tô vào nhà để xe tầng ngầm. Nào ngờ tôi vừa đặt chân xuống đất, Cảnh Mạc Vũ một tay chống cửa xe, một tay đặt lên thân xe, giam tôi trong tầm nhìn của anh.

Tôi cảnh giác cúi gầm mặt, né tránh bờ môi đang áp sát. “Anh...”

“Ba đang ở cửa sổ kia kìa. Em không muốn khiến ông thất vọng đấy chứ?”

Đảo mắt qua hình bóng mờ mờ trước cửa sổ, tôi liền nở nụ cười yêu mị, vòng hai tay qua cổ anh, chủ động hôn anh.

Trong đêm tối vắng lặng, nụ hôn mãnh liệt của chúng tôi rất có tính thưởng thức. Trong lúc môi lưỡi giao hòa, tay anh luồn vào tóc tôi, dịu dàng vuốt ve. Tay tôi thuận theo đường nét cương nghị trên lưng anh, từng chút một...

Một nụ hôn không mất đi vẻ thâm tình. Sự xâm chiếm và né tránh giữa hai bờ môi có mùi vị kích thích khó diễn tả.

Trong nụ hôn triền miên và động tác vuốt ve ở đầu ngón tay Cảnh Mạc Vũ, tôi không phải không nhận ra khao khát của anh, nhưng tôi không dám đón nhận. Bất kể anh thật lòng hay giả dối, tôi đều không muốn anh xích lại gần, bởi khi tôi và Cảnh Mạc Vũ ở bên nhau, tôi không nhìn thấy tương lai. Tôi không xác định điều gì chờ đón tôi ở điểm cuối cuộc đời: là hạnh phúc hay bị thương, là sống hay chết...

Năm hai mươi tuổi, tôi còn trẻ nên dám dùng hôn nhân để đánh cược, thậm chí không tiếc đánh cược cả mạng sống của mình, chỉ mong đổi lấy chút lưu luyến của anh. Kết quả, tôi đổi được gì?

Sự tuyệt vọng vì trái tim ngừng đập, nỗi đau bị tước đi cốt nhục sống không bằng chết và lần cuối cùng gặp mặt, thứ anh xé nát không chỉ là quần áo, mà còn cả tình yêu tôi dành cho anh... Tôi mất hai năm để làm quen với cuộc sống không có anh, để coi nhẹ tình cảm nam nữ, để chữa lành trái tim bị tổn thương...

Tôi chỉ muốn tiếp tục sống vì ba tôi, vì Cảnh gia, không yêu bất cứ người nào, không hận bất cứ ai...

Sau khi kết thúc nụ hôn cuồng nhiệt, tôi chỉnh lại đầu tóc, quần áo rồi đi vào nhà. Quả nhiên ba tôi đang ngồi trước cửa sổ, tuy gương mặt ông không thể hiện điều gì nhưng khóe miệng hơi nhếch lên.

“Ba, ba vẫn chưa ngủ sao?” Tôi cố tình tỏ vẻ kinh ngạc, đi đến bên ông, kéo tấm chăn dưới đầu gối đắp lên người ông. “Sau này ba đừng ngồi gần cửa sổ, ở đây gió to lắm.”

“Ba đã bảo vú Ngọc chuẩn bị đồ ăn đêm cho hai đứa.” Ông đưa mắt ra sau lưng tôi. “Mạc Vũ đâu rồi? Nó không về cùng con à?”

“Anh ấy đi đỗ xe ạ!”

“Ồ.”

Ba tôi gọi vú Ngọc, bảo dọn đồ ăn đã chuẩn bị sẵn lên bàn.

Đều là món Cảnh Mạc Vũ thích nhất. Cảnh Mạc Vũ chậm rãi thưởng thức hồi lâu. Ba tôi chẳng hề động đũa, từ đầu đến cuối chỉ quan sát nét mặt của anh.

Từ nhỏ đến lớn, tôi đều tưởng ba tôi thiên vị, ông dành hết tình thương cho tôi. Bây giờ tôi mới biết, ông dành cho tôi tình yêu, còn thứ ông cho Cảnh Mạc Vũ... là sự kỳ vọng và gửi gắm một đời.

Không phải ông muốn mất người con trai này, mà là không chịu nổi sự mất mát. Có lẽ ngay từ đầu tôi đã sai. Giả sử tôi không ép Cảnh Mạc Vũ bỏ đi, có thể nào ba tôi sẽ không đổ bệnh nặng như vậy?

Ăn xong, tôi và Cảnh Mạc Vũ về phòng, đóng cửa dưới ánh mắt khẩn thiết của ba tôi.

Tôi quá mệt mỏi, thả mình xuống giường, chỉ muốn ngủ một giấc thật say.

Thấy Cảnh Mạc Vũ lên giường ôm tôi, tôi thành thực nói: “Tôi thật sự mệt mỏi lắm rồi, không còn sức lực để cùng anh đóng kịch, cũng không có sức lực phản kháng. Anh muốn làm gì thì tùy anh.”

“Được.”

Anh bắt đầu cởi áo tôi. Tôi liền nhắm nghiền hai mắt.

Trong lúc mơ màng, tất cả quần áo đều rời khỏi cơ thể tôi. Sau đó, một chiếc khăn mặt ấm đặt lên người tôi, cuốn đi mọi nhộp nháp khó chịu, để lại cảm giác mát mẻ, dễ chịu. Tiếp theo, một thứ mềm mại, ấm nóng lướt trên làn da tôi, có lúc dịu dàng như chuồn chuồn đập nước, có lúc điên cuồng như dông bão...

Cuối cùng, tôi nằm trong vòng tay ấm áp vô cùng.

“Ngôn Ngôn... Anh rất nhớ mùi hương trên người em.” Một giọng nói thâm tình vang lên bên tai tôi.

Tôi lặng lẽ mở mắt. Bên ngoài là bóng tối không có tận cùng, người bên cạnh và tôi ôm nhau không một khe hở.

Cuộc sống quả là thú vị. Lúc kết hôn, chúng tôi đồng sàng dị mộng[1]. Sau khi ly hôn, chúng tôi dị mộng đồng sàng...

[1] Đồng sàng dị mộng: nằm cùng một giường nhưng có giấc mơ khác nhau. Nghĩa bóng là sống gần nhau nhưng không cùng chí hướng, tình cảm.

Tôi cười khổ rồi nhắm nghiền cặp mắt ngăn ngăn nước.

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 54

52. Chương 53

Ban đêm, tôi chìm trong những giấc mơ lộn xộn nhưng vô cùng chân thực. Tôi mơ thấy tôi và Cảnh Mạc Vũ tái hôn. Tôi đang chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật, anh lại đề xuất ly hôn, đồng thời được nhận hai mươi lăm phần trăm cổ phần của Cảnh Thiên.

Tôi còn mơ thấy Cảnh Mạc Vũ và Bill liên kết, khiến dự án rơi vào cục diện khó khăn. DMS đột nhiên rút vốn đầu tư, tôi bị ngân hàng đòi nợ, không thanh toán nổi tiền viện phí của ba...

Giấc mơ cuối cùng là cảnh trời xanh biển biếc, hoa tươi rực rỡ vô cùng quen thuộc. Nhưng nơi đó không phải tổ chức đám cưới của tôi mà là đám cưới của Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc. Tôi đứng trong rừng cây, dõi theo bóng lưng của họ ở phía xa. Đến lúc này tôi mới phát hiện mình vẫn còn yêu Cảnh Mạc Vũ nên không đành lòng. Tôi không biết lấy đâu ra dũng khí, chẳng cần thể diện, đẩy đám đông xông đến giữa anh và Hứa Tiểu Nặc. Tôi lớn tiếng nói với anh: “Cảnh Mạc Vũ, anh là của em, dù không yêu em, anh cũng không thể yêu người phụ nữ khác!”

Tôi thừa nhận mình không có lý lẽ. Nhưng tình yêu vốn chẳng tuân theo bất cứ lý lẽ nào. Tôi có thể chịu đựng cuộc sống không có anh nhưng tôi không thể chấp nhận anh cưới Hứa Tiểu Nặc.

“Ngôn Ngôn... Tôi xin lỗi!” Cảnh Mạc Vũ và Hứa Tiểu Nặc đan tay vào nhau, đi qua tôi.

Chân tay tôi tê liệt đến mức không thể động đậy, nhịp đập trái tim ngày càng hư vô, cơ thể mất trọng lượng, rơi xuống vực sâu không đáy.

Tôi lập tức mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ, Cảnh Mạc Vũ ngủ rất say bên cạnh tôi. Ánh ban mai chiếu sáng cặp lông mi đang rung rung và khoe miệng hơi cong lên của anh. Cánh tay mạnh mẽ ôm chặt cơ thể tôi, giống mỗi buổi sáng sớm khi chúng tôi mới cưới.

Tôi cố gắng kéo đầu óc về thực tại mới nhớ ra thời gian trôi qua thật nhanh, chúng tôi đã ly hôn hai năm. Tối qua, trước khi chìm vào giấc ngủ, Cảnh Mạc Vũ còn nói rất nhớ mùi hương trên người tôi. Tôi không cho anh biết, thật ra tôi cũng nhớ mùi hương trên cơ thể anh.

Mặt hơi ngứa ngứa, tôi đưa tay chạm vào, hóa ra là nước mắt.

Tôi đã quyết định buông tay, đã quen với cuộc sống không có anh, vậy tại sao tôi vẫn còn vì anh mà đau lòng, vì anh mà rơi lệ? Tại sao tôi vẫn không thể chấp nhận một người phụ nữ khác ở bên cạnh anh? Đúng, nhất định là ghen tị, là không cam lòng. Tôi ghen với “kẻ thứ ba” đê tiện, bị ối như Hứa Tiểu Nặc cũng có thể thành công, không cam lòng khi mình thua sạch sành sanh.

Lông mày Cảnh Mạc Vũ động đậy, anh mở cặp mắt mơ màng. Mặc dù tôi nhanh chóng lau đi vệt nước mắt còn đọng trên má nhưng vẫn không lọt qua đôi mắt sắc bén của anh.

“Ngôn Ngôn, tại sao em khóc? Xảy ra chuyện gì vậy?” Cảnh Mạc Vũ lập tức ôm tôi chặt hơn, anh đã hoàn toàn tỉnh táo.

Nếu tôi nói cho anh biết, tôi khóc vì mơ thấy anh cưới người phụ nữ khác, không biết anh sẽ nghĩ gì. “Rơi vào tình cảnh hẫng ngày phải ngủ cùng anh, tôi không khóc, lẽ nào nên cười?”

“Ồ.” Cảnh Mạc Vũ thở phào. “Không sao, em sẽ nhanh chóng quen thôi.”

Đây mới là điều tôi lo lắng nhất.

Tôi không sợ Cảnh Mạc Vũ đoạt mất Cảnh Thiên, dấu sao công ty vốn thuộc về anh. Tôi chỉ sợ mình giẫm lên vết xe đổ, sợ cảnh tượng trong cơn ác mộng sẽ ứng nghiệm.

Sau khi cùng ba tôi ăn sáng và đợi bác sĩ khám lại cho ông, tôi mới cùng Cảnh Mạc Vũ tới công ty. Trong phòng hội nghị công ty Cảnh Thiên, tôi nhìn đồng hồ lần thứ n. Tôi đã đợi suốt một tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy bóng dáng các cổ đông. Tôi đã sớm quen cảnh các thành viên “khai quốc công thần” của hội đồng quản trị khệnh khạng ra về ta đây, vừa xem báo cáo tài chính tháng này, tôi vừa nhẩn nại chờ đợi.

Cảnh Mạc Vũ không hề tỏ ra sốt ruột, vì kể từ lúc anh mở máy di động, chuông điện thoại không ngừng reo vang, nghe qua có vẻ đều là những vụ làm ăn ghé thăm, cần xin ý kiến của anh. Cảnh Mạc Vũ không hề thay đổi sắc mặt, xử lý quyết đoán, ổn thỏa.

Trong số đó có một cuộc điện thoại rất kỳ lạ. Cảnh Mạc Vũ nghe máy, chỉ nói một câu: “Ừm, tôi biết rồi”, rồi tắt máy.

Lại một tiếng đồng hồ trôi qua, không một cổ đông nào xuất hiện, tôi bắt đầu cảm thấy sự việc không bình thường. Tôi đang định gọi điện cho trợ lý Kim hỏi tình hình, cửa phòng hội nghị mở ra, trợ lý Kim cầm túi văn kiện đi vào. Anh ta đi thẳng đến bên Cảnh Mạc Vũ. Cảnh Mạc Vũ nhận tập tài liệu, bình thần xem một lượt rồi nở nụ cười nhạt. “Ồ, làm rất tốt!”

Đầu óc tôi như nổ tung, ly nước trong tay tôi sóng sánh, nước nóng đổ vào tay tôi.

Tôi mặc kệ cánh tay bỏng rát, giật tập tài liệu trong tay Cảnh Mạc Vũ. Giấy trắng mực đen rất rõ ràng, bảy vị cổ đông của Cảnh Thiên và Cảnh Mạc Vũ ký kết hợp đồng chuyển nhượng cổ phần. Bản hợp đồng đầu tiên ký vào ba ngày trước, cũng là hôm Cảnh Mạc Vũ giành được quyền khai thác núi đất đỏ.

Tôi không ngờ anh có thể mua lại một nửa Cảnh Thiên trong ba ngày. Mà người đứng ra tiến hành vụ mua bán lại là trợ lý Kim mà tôi tin tưởng nhất.

Tâm trạng phần nộ, kinh ngạc dội trong lòng tôi nhưng lớn nhất vẫn là cảm giác thất vọng về bản thân. Tôi nên sớm đoán ra, Kim Triển Bằng là trợ lý trước đây của Cảnh Mạc Vũ, sau khi Cảnh Mạc Vũ bị tôi ép rời khỏi công ty, rất nhiều nhân viên của Cảnh Thiên chủ động xin nghỉ việc, còn anh ta vẫn ở lại giúp tôi...

Vào thời khắc “mịt mù khói súng” này, Cảnh Mạc Vũ lại túm lấy tay tôi, chăm chú nhìn vết bỏng trên làn da tôi. “Sao em chẳng cẩn thận gì cả!”

Tôi giật tay khỏi tay anh, bóp vàng trán đau buốt.

Không sao, chỉ là bốn mươi chín phần trăm cổ phần, số cổ phần do tôi sở hữu quá một nửa, Cảnh Thiên vẫn thuộc về ba tôi, không ai có thể cướp mất. Tôi cố gắng an ủi bản thân như vậy. Sau khi tâm trạng ổn định trở lại, tôi chống tay xuống thành ghế, ngồi về vị trí của mình, nhìn thẳng vào Cảnh Mạc Vũ. “Anh nắm bốn mươi chín phần trăm cổ phần của Cảnh Thiên thì sao? Quyền quyết định vẫn nằm trong tay tôi”.

Cảnh Mạc Vũ phát tay, Kim Triển Bằng lui ra ngoài, đóng cửa phòng hội nghị. Cả quá trình đó, anh ta không hề nhìn tôi một lần. Cảnh Mạc Vũ thông thả tựa vào thành ghế, nhìn quanh phòng hội nghị trống không. “Em không cảm thấy như vậy rất tốt sao? Cảnh Thiên bây giờ thuộc về hai chúng ta. Dù chúng ta có quyết định thế nào cũng không cần phải thông báo, bàn bạc với người khác.”

Tôi cười nhạt. “Rốt cuộc anh muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi, Tổng giám đốc Ngô!”

“Ngôn Ngôn, anh không có ý gì khác. Anh chỉ không muốn nhìn mấy ông già đó chỉ tay năm ngón, nói nhăng nói cuội với em...”

“Xin hãy nói vào trọng điểm.”

Cảnh Mạc Vũ thở dài. “Anh đã xem qua sổ sách tài vụ của công ty. Cảnh Thiên hiện đang đối diện với nguy cơ rất lớn. Anh phải trở thành cổ đông của Cảnh Thiên thì mới thuận lợi rót vốn đầu tư vào Cảnh Thiên, giúp Cảnh Thiên vượt qua khó khăn.” Anh đưa một tập tài liệu cho tôi. “Đây là kế hoạch đầu tư và bản hợp đồng hợp tác với Ngô thị. Anh hy vọng em hãy suy nghĩ lại.”

Bắt gặp ánh mắt cảnh giác của tôi, anh nói tiếp: “Anh biết em lo ngại anh mượn việc đầu tư để đánh đổ Cảnh Thiên. Nhưng em nghĩ xem, nếu muốn đánh đổ Cảnh Thiên, việc gì anh phải bỏ ra nhiều tiền mua lại bốn mươi chín phần trăm cổ phần? Làm vậy anh có lợi gì chứ?”

Tôi nhất thời không biết trả lời thế nào. Cảnh Mạc Vũ nói đúng, nếu muốn đánh đổ Cảnh Thiên, việc gì anh phải bỏ số tiền lớn mua cổ phần. Đợi Cảnh Thiên bị phá sản, anh muốn mua bao nhiêu cũng hết sức dễ dàng.

Nếu anh muốn chiếm Cảnh Thiên thông qua sở hữu cổ phần, con số bốn mươi chín phần trăm cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Hoặc là tái hôn với tôi, anh sẽ có cơ hội được chia thêm cổ phần. Nhưng lúc này, làm sao tôi có thể đồng ý tái hôn với anh?

Rốt cuộc Cảnh Mạc Vũ đang tính toán điều gì, tôi thật sự không đoán ra.

Thấy tôi trầm mặc, Cảnh Mạc Vũ nói tiếp: “Anh biết, hiện tại Cảnh Thiên đang đứng trước nguy cơ rất lớn. Dự án này quyết định sự sống chết của Cảnh Thiên. Không sai, bây giờ Bill đồng ý bỏ vốn đầu tư thì dự

án có thể khởi động như kế hoạch. Nhưng em tưởng anh ta muốn giúp em thật sao? Anh ta hy vọng Cảnh Thiên sớm phá sản hơn bất cứ ai để anh ta có thể mua kỹ thuật và thiết bị của chúng ta với giá rẻ...”

“Anh thì sao? Đừng nói với tôi, anh không nghĩ như vậy nhé?”

Cảnh Mạc Vũ đi đến bên tôi, nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi. Một bàn tay anh còn quần vải bằng, tỏa ra mùi thuốc khử trùng thoang thoang. “Ngôn Ngôn, anh phải nói thế nào để em tin, anh làm tất cả những chuyện này vì em. Anh không muốn chứng kiến Cảnh Thiên sụp đổ, không muốn thấy em vì Cảnh gia mà phải bôn ba vất vả. Ngôn Ngôn, hãy đọc kỹ bản hợp đồng này, rồi em sẽ hiểu, anh thật lòng muốn giúp em.”

Tôi đảo mắt qua bản hợp đồng, lập tức bị nội dung của nó thu hút. Tôi vội vàng cầm tập tài liệu đọc kỹ một lượt. Không thể phủ nhận, mỗi điều khoản trong bản hợp đồng đều nhằm mục đích khiến dự án tiến hành thuận lợi. Câu chữ vô cùng kín kẽ, được cân nhắc kỹ càng, đều có lợi cho Cảnh Thiên.

Gập bản hợp đồng lại, tôi gật đầu: “Được, tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc.”

Rời khỏi phòng hội nghị, tôi đi qua văn phòng của trợ lý Kim để về phòng mình. Cách lớp tường kính trong suốt, tôi nhìn thấy Kim Triển Bằng đang cắm cúi làm việc. Hai năm nay, tôi thật sự cảm kích anh ta. Lúc mới vào Cảnh Thiên, tôi sốt đầu mề trán bởi công việc vô cùng bẽ bộn, anh ta đều nói cặn kẽ cho tôi biết, Cảnh Mạc Vũ làm thế nào để giải quyết những rối rắm này. Anh ta cũng thường ở lại công ty làm thêm với tôi đến tận đêm khuya, toàn tâm toàn lực giúp đỡ tôi quản lý Cảnh Thiên. Có lẽ tôi không phải một tổng giám đốc giỏi, nhưng Kim Triển Bằng chắc chắn là một người trợ lý xuất sắc, dù anh ta đã bán đứng tôi.

Nhìn thấy tôi, Kim Triển Bằng lập tức đứng dậy mở cửa cho tôi. Thái độ của anh ta vẫn cung kính như ngày nào, như không có chuyện gì xảy ra. “Giám đốc Cảnh, cô tìm tôi có việc sao?”

Tôi gật đầu, đi vào phòng của anh ta.

Kim Triển Bằng kéo rèm cửa sổ, ngăn những ánh mắt tò mò bên ngoài.

“Tôi có lỗi gì với anh sao?”

“Không phải”. Anh ta trả lời rất dứt khoát.

“Vậy tại sao anh bán đứng Cảnh Thiên? ”

“Tôi không bán đứng Cảnh Thiên, việc chuyển nhượng cổ phần trong nội bộ công ty không ảnh hưởng đến lợi ích của công ty. Ngược lại, tôi cho rằng Ngô Tổng trở thành cổ đông lớn sẽ rất có lợi đối với sự phát triển của Cảnh Thiên trong tương lai”. Câu trả lời của Kim Triển Bằng rõ ràng đã có sự chuẩn bị trước, giọng rất hùng hồn.

“Nhưng anh lại giấu tôi cả quá trình diễn ra chuyện đó”. Có lẽ anh ta không phản bội Cảnh Thiên, mà là phản bội tôi.

Kim Triển Bằng im lặng.

Tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, không còn sức lực vòng vo với anh ta, liền hỏi thẳng: “Anh bị Cảnh Mạc Vũ mua chuộc từ khi nào? ”

Anh ta cũng không quanh co. “Hai năm trước. Lúc ra đi, Cảnh Tổng tặng tôi một ngôi nhà. Anh ấy nói, nếu trong ba năm, Cảnh Thiên không tuyên bố phá sản, ngôi nhà đó sẽ thuộc về tôi. ”

Tôi nở nụ cười tự giễu. “Anh ta hiểu tôi thật đấy, biết Cảnh Thiên rơi vào tay tôi sẽ không chống đỡ nổi trong ba năm. ”

“Không phải vậy, là Cảnh Tổng ra đi không đúng lúc. Cảnh Thiên lúc bấy giờ ôm món nợ ngân hàng tới con số trăm triệu, chỉ còn lại cái vỏ trống rỗng và một bản kế hoạch dự án. Công, nhân viên của công ty lần lượt từ chức... Cảnh tổng sợ cô không thể ứng phó nên mới bảo tôi ở lại giúp cô. ”

“Giúp tôi... ” Tôi cúi đầu, bàn tay vô thức ôm ngực. Tôi muốn xoa bóp trái tim đau đớn nhưng không thể chạm tới, nghe Kim Triển Bằng nói tiếp: “”Cảnh Tổng nói anh ấy chỉ tạm thời ra đi. Chắc chắn anh ấy sẽ trở về sau ba năm. ”

Hỏi xong những điều muốn biết, tôi chống tay vào sofa đứng dậy, nói với Kim Triễn Bằng câu cuối cùng: “Kể từ ngày hôm nay, anh ta là tổng giám đốc của công ty, sau này theo anh ta làm việc, anh nhất định sẽ có tương lai tươi sáng. ”

“Giám đốc Cảnh!” Kim Triễn Bằng do dự một lát, rồi mở miệng. “Dù thế nào thì việc Cảnh Tổng mua lại cổ phần của Cảnh Thiên cũng là giúp Cảnh Thiên vượt qua khó khăn.”

“Ồ, tôi hiểu rồi!”

Tôi nói tôi đã hiểu nhưng thực ra tôi hiểu điều gì, hiểu như thế nào, tôi nhất thời mù mịt. Tôi chỉ cảm thấy Cảnh Mạc Vũ vẫn là tấm lưới quấn chặt lấy tôi, khiến tôi không thể thoát ra, cũng không thể né tránh.

Từ lúc rời khỏi văn phòng của trợ lý Kim, ngực tôi càng lúc càng đau buốt. Tôi tưởng mình lại phát bệnh, nhân tiện đi bệnh viện lấy thuốc cho ba, tôi đăng ký khám tim. Sau cuộc kiểm tra kỹ lưỡng, kết quả kiểm tra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi. Bác sĩ nói, tim tôi hồi phục rất tốt, chức năng tim đã như của người bình thường, chỉ cần giữ tâm trạng ổn định, chú ý vấn đề ăn ở, tránh vận động mạnh thì tôi hoàn toàn có thể sống cuộc sống bình thường.

Tôi không chắc chắn nên hỏi lại lần nữa: “Bệnh tim của tôi không tái phát thật sao? Tại sao gần đây tôi luôn cảm thấy lồng ngực đau buốt?”

Bác sĩ lại kiểm tra một lượt cho tôi, sau đó kết luận: “Đúng là chẳng có vấn đề gì cả.”

Tuy bác sĩ là một chuyên gia có tiếng nhưng tôi không mấy tin tưởng kết luận của ông ta. Vì vậy, tôi vẫn đề nghị bác sĩ kê cho tôi mấy lọ thuốc Nitroglycerin để dự phòng. Cầm thuốc rời bệnh viện, tôi chợt nhớ tới Văn Triết Lỗi.

Cảnh Mạc Vũ cho rằng anh ta lừa dối tình cảm của tôi, hại chết con của chúng tôi. Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, tôi có hỏi vài bác sĩ, bọn họ đều cho tôi biết, kiến nghị của Văn Triết Lỗi lúc bấy giờ hoàn toàn chính xác. Tình trạng sức khỏe của tôi không cho phép tôi giữ đứa bé. Nếu tôi miễn cưỡng giữ bào thai, không những con tôi không sống nổi, ngay cả tôi cũng có nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng.

Dù thế nào, Văn Triết Lỗi cũng là một bác sĩ có trách nhiệm, cũng giống Cảnh Mạc Vũ trước kia là người anh trai tốt không có gì đáng chê trách.

Cũng có thể, sự việc phát triển tới ngày hôm nay, không ai trong chúng tôi có lỗi, chỉ là do lập trường, thân phận của chúng tôi.

Suy đi tính lại, bớt đi gánh nặng Cảnh Thiên chẳng có gì không tốt đối với tôi. Ít nhất, tôi không cần phiền não vì chuyện vốn đầu tư, có thể dành nhiều thời gian chăm sóc ba. Lúc tôi về nhà, ba tôi vừa ăn cơm xong, chuẩn bị nghỉ ngơi. Thấy tôi, ông rất vui, nói đang muốn hít thở không khí trong lành, bắt tôi cùng ông đi dạo ngoài sân vườn.

Tôi khoác cho ba chiếc áo dày rồi đỡ ông ra cửa.

Những năm qua, có rất nhiều thứ đã thay đổi nhưng từng cái cây, ngọn cỏ trong ngôi biệt thự vẫn như ngày xưa, vẫn là cảnh sắc trong ký ức lúc nhỏ, vẫn là cảnh sắc trước khi mẹ tôi qua đời. Đến bây giờ tôi mới hiểu, thế nào là tình yêu đến chết cũng không đổi thay.

Vịn tay vào cành cây khô, ba tôi nói: “Có lẽ ba đã già thật rồi, gần đây thường nhớ đến quãng thời gian con và Mạc Vũ còn nhỏ. Lúc đó, cả ngày con quấn lấy nó, đến lúc đi ngủ cũng đòi ngủ cùng nó. Ba thường nghĩ, nếu Mạc Vũ rời xa con, không biết con sẽ ra sao.”

“Ba, con đã không còn là một cô bé nữa.”

Ba vuốt tóc tôi, đầy mắt đục mờ do bệnh tật hành hạ chứa đầy vẻ không đành lòng và lưu luyến. “Đối với ba, con lúc nào cũng chỉ là cô bé, cần người khác che chở, bảo vệ.”

Chớp chớp đôi mắt cay cay, tôi vội vàng nhìn đi chỗ khác, không để ba thấy giọt lệ trong mắt tôi.

“Ngôn Ngôn, con và Mạc Vũ định khi nào tái hôn?”

“Tái hôn?” Tôi thật sự không hiểu. Việc chúng tôi vội vàng kết hôn là một sai lầm, tại sao người cha hết mực thương yêu tôi lại mong muốn tôi và Cảnh Mạc Vũ giẫm lên vết xe đổ như vậy?

Thái độ trầm mặc của tôi khiến ba lo lắng. “Sao thế? Con không muốn tái hôn với Mạc Vũ?”

“Không phải.” Tôi không muốn tiếp tục phạm phải sai lầm, cũng không muốn làm ba tôi thất vọng. Tôi nghĩ, chuyện Cảnh Mạc Vũ mua lại cổ phần của Cảnh Thiên sớm muộn ba tôi cũng biết, chỉ bằng nhân dịp này thăm dò quan điểm của ông. “Ba, ba biết không, Cảnh Mạc Vũ đã mua hết cổ phần trong tay chú Tề, chú Diệu...”

“Vậy sao?”

“Con nghe mọi người bàn tán sau lưng, nói lần này anh ấy trở về là có ý đồ khác.” Thấy ba tôi chau mày, tôi lập tức nhấn mạnh: “Đều là lời đồn đại của những người không liên quan.”

“Ngôn Ngôn, con hãy mặc kệ người khác nói gì thì nói. Ba nuôi Mạc Vũ đến lúc trưởng thành, nó là người thế nào, ba biết rõ nhất. Nó tuyệt đối không làm chuyện khiến con bị tổn thương...”

Ba là người rất hiếm khi tâm sự, vậy mà buổi trưa hôm đó, ông kéo tay tôi ngồi xuống chiếc ghế dài, nói với tôi rất nhiều chuyện. Ngoài trời gió lạnh nhưng lòng bàn tay ông vô cùng ấm áp.

Ba nói, ông sống hơn sáu mươi năm, tuy không phải người trí tuệ nhưng chắc chắn có thể nhìn thấu người nào đáng tin cậy, người nào gian dối, người nào đáng để ông gửi gắm con gái yêu... Vì vậy, năm đó ông mới bất chấp thủ đoạn ép Cảnh Mạc Vũ cưới tôi.

Tuy cuộc hôn nhân của tôi cuối cùng thất bại, tuy Cảnh Mạc Vũ đã quay về Ngô gia nhưng ông chưa từng hối hận vì gả tôi cho anh. Điều duy nhất khiến ông hối hận là ông không nên chiều theo ý tôi, để mặc tôi ra tòa ly hôn, bởi trong thời gian tôi mất tích, ông đã chứng kiến Cảnh Mạc Vũ lo lắng, khổ sở và quan tâm đến tôi như thế nào.

Hôm chúng tôi ly hôn, vẻ mặt đau khổ và ân hận của Cảnh Mạc Vũ lúc về nhà, ông đều thấy hết. Chỉ đang tiếc, ông không thể cứu vãn tình thế.

Bây giờ, Cảnh Mạc Vũ đã trở về. Anh thay đổi nhiều so với hai năm trước nhưng ánh mắt anh nhìn tôi vẫn không thay đổi. ông hy vọng tôi không bỏ lỡ hạnh phúc trong tầm tay một lần nữa.

Không biết Cảnh Mạc Vũ diễn xuất quá giỏi khiến ba tôi bị lừa hay là tôi từ đầu đến cuối đều lừa mình dối người?

Tôi đột nhiên cảm thấy mù mờ.

Ngắm cảnh cây hợp hoan trổ trụi trong vườn nhà, tôi bất chợt nhớ đến ánh mắt Cảnh Mạc Vũ dõi theo tôi lúc tôi rời khỏi phòng hội nghị. Hình như ánh mắt ấy vẫn không thay đổi, vẫn là sự sâu thẳm và bất lực không che giấu như trước khi anh ra đi.

Lẽ nào tôi đã nghĩ sai? Tôi tưởng hai năm trôi qua, Cảnh Mạc Vũ đã xem nhẹ mọi chuyện, bao gồm cả mối quan hệ của chúng tôi. Tôi cũng có thể từ bỏ sự cố chấp của mình, tập trung cùng anh diễn một vở kịch để ba tôi có thể yên tâm ra đi. Sau đó, tôi vẫn là tôi, anh vẫn là anh, chúng tôi không bao giờ dây dưa với nhau nữa.

Nhưng tôi không ngờ, Cảnh Mạc Vũ mới chỉ quay về được ba ngày ngắn ngủi, cuộc sống bình lặng của tôi đã bị đảo lộn hoàn toàn. Từ bữa uống rượu rồi lên giường đến việc ba khuyên tôi “tái hôn” ngày hôm nay, mọi tình tiết trong vở kịch đã đi chệch khỏi kịch bản của tôi, phát triển theo nội dung Cảnh Mạc Vũ sắp đặt. Trong khi đó, tôi không biết kết cục câu chuyện của anh sẽ như thế nào. Có lẽ cuộc đời vốn không có kịch bản, không ai có thể biết được kết thúc.

Tầm chàng vạng, Cảnh Mạc Vũ gọi điện về nhà, nói buổi tối anh có việc cần giải quyết, có lẽ sẽ về muộn một chút.

Câu “muộn một chút” của anh khiến ba tôi đợi đến nửa đêm. Tôi phải tốn bao công sức mới có thể dỗ ông đi ngủ. Trước khi đi ngủ, ông cầm tay tôi, không ngừng khuyên nhủ: “Ngôn Ngôn, lần này con đừng bướng bỉnh nữa, hãy cho Mạc Vũ một cơ hội.”

Tôi gật đầu, về phòng lại bị mất ngủ. Tôi lấy một chiếc hòm được khóa chặt từ trong tủ ra, phải lớp bụi rồi chậm rãi mở ra. Bên trong là áo ngủ cũ, sơ mi cũ, còn có cả khung ảnh cũ của Cảnh Mạc Vũ. Đây đều là những thứ anh thích nhất, lúc đi quá vội vàng nên anh không mang theo.

Tôi không biết Cảnh Mạc Vũ còn để ý đến đồng hồ cũ này nữa không nhưng tôi vẫn giữ lại tất cả.

Bên ngoài có tiếng động cơ ô tô. Tôi vội vàng thu dọn đồ, tắt đèn lên giường nằm, tôi cũng không rõ. Có lẽ tôi không muốn Cảnh Mạc Vũ nghĩ tôi đang đợi anh. Không bao lâu sau, cửa phòng khẽ mở, tôi nằm trên giường, không nhúc nhích. Một làn khí lạnh mang theo hơi rượu tràn vào, tôi bất chợt rùng mình, cơ thể hơi run rẩy. Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi, giúp tôi kéo chiếc chăn mỏng đang đắp ngang bụng lên vai. Sau đó, anh không nằm xuống cũng không bỏ đi, chỉ ngồi yên lặng ở đó. Bên cạnh là người đàn ông không rõ tâm ý, tôi không ngủ nổi, trong lòng rối bời.

Không biết bao lâu sau, vì nằm một tư thế quá lâu, nửa người tôi hơi tê. Tôi đang suy nghĩ xem có nên trở mình không thì cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng có động tĩnh, nhưng anh không nằm xuống mà đèn ở đầu giường. “Em đã không ngủ được thì đừng ngủ nữa, dậy pha cho anh một cốc trà giải rượu đi!”

Tôi thật sự cảm thấy ý kiến này không tồi, ít nhất tôi có thể cử động một chút. Thế là, tôi xoa bóp cánh tay tê cứng, ngồi dậy. Tôi liếc Cảnh Mạc Vũ một cái qua ánh đèn mờ lung. Ánh mắt anh rất tỉnh táo, chẳng có vẻ gì là say rượu. “Anh uống rượu đấy à?”

“Ừ, anh uống không nhiều nhưng cũng đủ để gây ra hành vi “bừa bãi”...”

Không đợi anh nói xong, tôi đã phi xuống giường, tới phòng bếp.

“Nhớ cho thêm mật ong.” Giọng điệu mang đầy ý cười của anh truyền tới, giống như trước kia.

Kỹ thuật “nhiều năm không tu sửa” của tôi không còn như xưa. Tôi lợ mọ trong phòng bếp một lúc lâu, ngậy ngốc không biết bao nhiêu lần mới pha xong một cốc trà giải rượu có mùi quái dị. Tôi cũng không nhớ phải cho bao nhiêu nguyên liệu, điều duy nhất còn nhớ là cho thêm nhiều mật ong.

Pha trà xong, tôi quay về phòng, mùi dầu tắm trà xanh và cây cỏ tràn ngập trong phòng, xộc vào mũi tôi.

Cảnh Mạc Vũ đã tắm xong, lên giường nằm, anh đang nói chuyện điện thoại: “... Một thời gian nữa... Vâng, con biết rồi... Sức khỏe của ba thế nào rồi ạ? Con sẽ cố quay về sớm.”

Tôi âm thầm tính toán chênh lệch múi giờ, không khó đoán ra cuộc điện thoại này đến từ nước Mỹ. Tôi cũng dễ dàng đoán ra, ở Mỹ cũng có những người đang sốt ruột mong Cảnh Mạc Vũ quay về.

Sau khi cúp điện thoại, anh nhận cốc trà trong tay tôi, tiện thể kéo tôi vào lòng. Dù không muốn nhưng tôi không thể tránh khỏi tình trạng bị bao vây trong mùi hương quen thuộc.

Mùi hương quen thuộc len lỏi vào mũi, gọi lại trong tôi nhiều hồi ức. Tôi nghĩ đến lần đầu tiên Cảnh Mạc Vũ vùi mặt xuống cổ tôi, nói anh thích mùi hương này. Tôi cũng nhớ lúc chúng tôi quấn lấy nhau, anh nói: “Anh thích mùi hương của em... Trước đây người cảm thấy rất ấm áp, bây giờ người thấy càng mê hoặc...”

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên bừng tỉnh, phát hiện tình thế không ổn. Nhưng đáng tiếc... tôi tỉnh ngộ quá muộn màng.

Cảnh Mạc Vũ đã đặt cốc trà chỉ còn nửa non xuống chiếc tủ đầu giường rồi lật người đè tôi xuống. Sợi tóc đen lòa xòa của anh rủ xuống một bên má tôi, giọt nước lạnh chảy xuống mặt tôi.

Lòng tôi chùng xuống, tôi hỏi anh: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Cảnh Mạc Vũ thản nhiên trả lời: “Làm theo lời em nói, anh đóng tốt vai diễn của mình, em sẽ cho anh thứ anh muốn.”

“Nhưng anh muốn gì mới được chứ!” Không muốn tốn công sức đoán mò, tôi hỏi thẳng. “Cảnh Thiên, hay là tôi?”

“Nếu muốn công ty như Cảnh Thiên, anh có thể tùy tiện đăng ký cả chục ấy chứ!” Ánh mắt anh đảo một lượt từ trên xuống dưới cơ thể tôi, thể hiện ý đồ rõ ràng.

Tôi cam chịu số phận, nhắm nghiền hai mắt.

Chuyện xảy ra sau đó không nói cũng biết, dù nên hay không cũng đã xảy ra.

Sau một hồi quần quýt, Cảnh Mạc Vũ mãn nguyện ôm tôi chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mơ màng, tôi vẫn lơ mơ hiểu ra một chuyện, thứ “đã mất đi” mà anh muốn lấy lại chính là tôi.

Tôi nên sớm nghĩ đến điều này...

Mặt trời mọc rồi lại lặn, một tháng trôi qua rất nhanh, Cảnh Mạc Vũ vẫn không rời khỏi Cảnh gia.

Một lần ở trong văn phòng lật quyển lịch, đếm ngày tháng, tôi bỗng phát hiện thời gian này, tôi như đang sống trong mộng ước của thuở mới biết yêu.

Mỗi tối, tôi và anh ôm nhau ngủ, buổi sáng mở mắt đều có thể nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của anh. Ánh nắng ban mai chiếu vào khóe miệng hơi nhếch lên của anh. Chúng tôi cùng nhau ăn sáng, cùng tới công ty làm việc. Tuy phần lớn công việc do Cảnh Mạc Vũ xử lý nhưng tôi vẫn phải phụ trách không ít việc vụn vặt. Ví dụ cùng anh tiếp khách hàng, giúp anh sắp xếp tài liệu, rót cà phê và mua cơm trưa cho anh...

Nhân viên của Cảnh Thiên gặp tôi vẫn chào: “Giám đốc Cảnh” nhưng tôi biết địa vị của tôi đã rớt xuống ngàn trượng từ lâu.

Thỉnh thoảng, Cảnh Mạc Vũ cùng tôi xem phim truyền hình khi anh rảnh rỗi. Đặc biệt, những bộ phim về tình yêu, anh còn xem chăm chú hơn tôi.

Trong ấn tượng của tôi, Cảnh Mạc Vũ trước kia chỉ xem tin tức và chương trình thể thao.

“Anh thích thể loại phim tình yêu từ lúc nào vậy.” Một lần, anh dẫn tôi đi xem buổi chiếu ra mắt một bộ phim điện ảnh chủ đề về tình yêu, cuối cùng tôi cũng không thể kìm nén sự hiếu kỳ, hỏi anh.

Cảnh Mạc Vũ tựa vào thành sofa dành cho khách VIP, ánh mắt không rời màn hình lớn, giọng nhàn nhạt: “Bắt đầu từ lúc bị em bỏ rơi.”

Tuy không đồng tình với cách sử dụng câu từ của anh nhưng tôi vẫn động lòng trắc ẩn. “Xem những bộ phim như thế này anh sẽ thấy dễ chịu sao?”

“Không.” Cảnh Mạc Vũ trả lời. “Nhưng sẽ giúp anh học được cách giành lại người phụ nữ anh yêu.”

Nếu người phụ nữ anh yêu là tôi, vậy thì: “... Hình như anh vẫn chưa học được.”

Có lúc, Cảnh Mạc Vũ nổi hứng dẫn tôi tới một hòn đảo nhỏ ở Thái Lan tắm suối nước nóng, hay đưa tôi lên Thiên Sơn, ở nơi ngàn năm tuyết rơi dày đặc, nhẩn nại chờ tôi chủ động lao vào vòng tay anh cho đỡ lạnh. Có lúc anh đưa tôi tới Tây Hồ, vừa uống trà vừa nói chuyện lý tưởng và cuộc đời nhân tiện hỏi tôi: “Em định lúc nào tái hôn với anh đây, ba giục anh không dưới một lần rồi.”

Tôi cố gắng nuốt ngụm trà nóng trong cổ họng, nói: “Chúng ta có thể làm chứng nhận kết hôn giả.”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi, sắc mặt không thay đổi. “Em muốn thế nào cũng được. Có điều nhất định phải tổ chức tiệc cưới. Ba mẹ anh và chú bác ở bên Mỹ đều về dự. Lúc đó, có khả năng báo chí sẽ đưa tin...”

Rầm rộ thế chắc chắn mọi người đều biết. Ngô nhỡ bị giới truyền thông vạch trần chúng tôi làm giấy kết hôn giả, mặt mũi của Ngô gia để vào đâu? Tôi ngập ngừng: “Ồ, để tôi suy nghĩ lại.”

“Em cứ từ từ suy nghĩ đi!” Cảnh Mạc Vũ cúi đầu uống ngụm trà, hỏi tôi: “Chu kỳ của em tháng này hình như chậm vài ngày rồi thì phải.”

Tôi gợn ngón tay nhắm tịt, quả nhiên chậm năm ngày. Rõ ràng tôi đã bắt anh dùng biện pháp an toàn vào thời kỳ không an toàn, lẽ nào anh... Thảo nào trong mấy ngày đưa tôi đi nghỉ Thái Lan, anh chỉ chuyên tâm giày vò tôi mà chẳng làm gì khác. Người đàn ông này quả nhiên ngày càng thâm hiểm.

Tôi bất an đặt tay lên bụng. Nhớ đến đứa con từng bị mất, lòng tôi lại nhói đau.

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 55

53. Chương 54

Sống trong tâm trạng bất an mất mấy ngày, tôi cảmquyến lịch trên bàn làm việc nhăm tính, hôm nay đã muộn gần mười ngày.“Bà dì” của tôi vẫn chưa đến thăm tôi, điều này khiến tôi càng thấp thỏm, lo âu.

“Xin hỏi, ở đây có người gọi cơm hộp phải không ạ?” Bên ngoài vọng vào tiếng đàn ông vang vang.

Thư ký của tôi lớn tiếng trách móc: “Ông đừng nói to như vậy, ở đây không ai gọi cơm cả.”

“Tôi xin lỗi! Thật ngại quá, chắc tôi đi nhầm phòng rồi!” Nghe giọng nói có vẻ quen quen, tôi liền đẩy cửa, thấy một người đàn ông trung niên cầm hai túi cơm hộp, nhìn ngó xung quanh.

Tôi nhìn kĩ bộ dạng của người đàn ông đó, đó là người từng cứu tôi ở công viên Lục Hồ.

Cô thư ký vừa định lên tiếng, tôi liền giơ tay ngăn lại. “Không có chuyện gì, cô mau đi làm việc đi!”

Bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của cô thư ký, tôi nhận túi đồ ăn trong tay người đàn ông, hỏi: “Chú, chú định đưa đồ ăn đếnphòng nào, để cháu đưa giúp chú!”

Trước sự nhiệt tình của tôi, người đàn ông ngây người, nhất thời không có phản ứng.

Biết ông ấy không nhớ ra tôi, tôi đành nhắc nhở: “Chú, chú quên rồi à? Hơn hai năm trước, chú từng cứu cháu ở công viên Lục Hồ. Hôm đó trời mưa rất lớn... Chú còn nhớkhông?”

“À, cháu gái, thì ra là cháu.”

“Vâng ạ!”

Lúc đưa ông ấy xuống tầng một, ông ấy vỗ bàn tay dính đầy dầu mỡ lên vai tôi, cất giọng thân thiện: “Bệnh tim của cháu đã khỏi chưa?”

“Cũng ổn định rồi ạ, hai năm nay cháu không bị phát bệnh.”

“Cháu phải cẩn thận đấy, lúc phát bệnh trông cháu rất đáng sợ...”

“Vâng ạ! Lần trước may gặp được chú...”

Trong lúc trò chuyện với ông ấy, tôi cúi đầu nhìn tên quán ăn in trên túi nylon, là “Mùi vị ngon”. Nếu tôi nhớ không nhầm, đây là một quán ăn nhỏ nằm trên con đường đối diện công ty chúng tôi.

“Hiện tại chú chuyên đưa đồ ăn cho quán này à?” Tôi hỏi.

“Đó là quán chú tự mở, mới khai trương hai ngày trước. Tuy chỉ là quán nhỏ nhưng tuyệt đối không dùng dầu ăn phế thải.” Ông ấy cười, nói. “Lúc nào rảnh, nhớ đến ủng hộ chú nhé!”

“Được ạ!”

Tôi ghi nhớ tên quán ăn này. Trong đầu mãi nghĩ cách làm thế nào để giúp đỡ quán ăn của người đàn ông tốt bụng, tôi nhất thời không để ý một người đứng sau lưng.

Sau khi tiễn ông ấy, tôi đi lên văn phòng làm việc của Cảnh Mạc Vũ, hỏi xem anh có thử đặt bữa trưa ở “Mùi vị ngon” không. Văn phòng không một bóng người, tôi quay đầu hỏi thư ký: “Tổng giám đốc vẫn chưa họp xong à?”

“Xong rồi ạ! Tổng giám đốc vừa đi ra ngoài, hình như có việc rất gấp.”

“Vậy hả?” Tôi không để tâm, chỉ dặn dò thư ký: “Đi báo với phòng Hành chính, từ nay về sau, công ty sẽ thống nhất đặt cơm trưa ở quán “Mùi vị ngon” bên đường đối diện, hãy nhớ, một đồng cũng không được bớt của người ta.”

“Vâng ạ!”

Sau khi quay về văn phòng, tôi không có cách nào để tập trung vào công việc. Đọc tài liệu một lúc, tôi lại không nhìn nổi, liếc qua quyển lịch trên bàn, trong lòng không rõ là chờ mong hay lo lắng, tóm lại rất nôn nóng muốn biết kết quả. Cuối cùng, trong một giây phút không thể kiềm chế, tôi liền tới hiệu thuốc mua que thử thai đủ các nhãn hiệu. Về đến văn phòng, tôi vội vàng vào nhà vệ sinh. Mười phút sau, mấy que thử thai có hai vạch đỏ rõ ràng bày ra trước mắt tôi. Dù kết quả nằm trong dự liệu nhưng vẫn khiến tôi thần thờ hồi lâu. Cho đến khi điện thoại di động đổ chuông, tôi mới định thần.

Là cô thư ký gọi đến. Cô ta sốt ruột báo cho tôi biết, khách hàng Cảnh Mạc Vũ hẹn gặp hôm nay đã tới, nhưng chẳng thấy bóng dáng anh đâu, điện thoại di động thì tắt máy.

Bình thường, Cảnh Mạc Vũ đều cho tôi biết lịch trình của anh. Hôm nay, chắc anh đã gặp chuyện gì đó.

“Trợ lý Kim có ở đó không? Chị thử hỏi xem anh ta biết Cảnh Tổng đi đâu không.”

“Tôi cũng không tìm thấy trợ lý Kim. Tôi vừa gọi cho anh ấy nhưng anh ấy tắt máy.”

Một người luôn lấy công việc làm trọng như Cảnh Mạc Vũ lại chơi trò mất tích? Điều này chẳng giống phong cách của anh chút nào. “Chị đã gọi vào máy cá nhân của Cảnh Tổng chưa?”

“Tôi gọi rồi, số đó cũng tắt máy.”

“Cũng tắt máy sao?” Điện thoại cá nhân của Cảnh Mạc Vũ không bao giờ tắt máy, trừ khi không nằm trong vùng phủ sóng.

Chẳng có thời gian suy đoán xem anh đi đâu, tôi nói với thư ký. “Chị hãy đưa khách hàng đến văn phòng của tôi trước. Tôi sẽ về ngay.”

“Được ạ!”

“Còn nữa, chị hãy đưa lịch trình làm việc buổi chiều hôm nay của Cảnh Tổng cho tôi.”

Tôi vội vàng về văn phòng làm việc, cô thư ký lập tức đưa cho tôi thời gian biểu dày đặc, nhìn mà hoa mắt chóng mặt. “Hãy thông báo Tổng giám sát Từ, lát nữa đến văn phòng của tôi.”

“Vâng ạ!”

Bận rộn cả buổi chiều, lại trải qua một buổi tiếp khách mệt mỏi, tôi cũng coi như miễn cưỡng hoàn thành công việc Cảnh Mạc Vũ theo lịch trình.

Ánh trăng nhàn nhạt trên bầu trời, đèn đường sáng không có điểm dừng càng tôn thêm vẻ diêm dúa của bóng đêm.

Tôi đi khỏi nhà hàng, con đường không có anh bỗng trở nên rất dài, tiếng bước chân cũng có vẻ đơn điệu.

Chú Tài giúp tôi mở cửa xe ô tô đỗ bên lề đường, hỏi tôi muốn đi đâu, tôi đáp: “Chú đưa cháu về nhà đi ạ!”

Ô tô lao rất nhanh trên phố, tôi cuộn người trên ghế da, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng. Xúc cảm mềm mại khiến bao mệt mỏi và băn khoăn tan biến trong giây lát, khóe miệng tôi bất giác cong lên. Nghĩ đến bộ dạng vui mừng của ba tôi khi nhận được tin này, nụ cười trên môi tôi càng lúc càng tươi tắn. Sau đó, tự nhiên nghĩ đến người cha lòng dạ thâm sâu của con tôi, tâm trạng tôi trở nên nặng nề.

Một tháng trở lại đây, Cảnh Mạc Vũ mỗi ngày như xa như gần, đều ở nơi tôi có thể chạm tới. Có lúc anh bá đạo ôm tôi vào lòng, khiến hơi thở của tôi đều là mùi của anh. Có lúc anh lại dịu dàng giúp tôi kéo cao cổ áo để che cơn gió lạnh mùa đông. Có lúc anh dịu dàng hôn lên trán tôi. Có lúc anh 데 tôi xuống giường, hoàn toàn không cho tôi cơ hội hít thở...

Tôi biết anh đã bước chín trăm chín mươi chín bước, chỉ đợi tôi tiến bước cuối cùng về phía anh. Nhưng từ đầu đến cuối, tôi vẫn không chịu đi bước cuối cùng đó. Nỗi tuyệt vọng và đau khổ trong quá khứ luôn khiến tôi cảm thấy mình đang đứng trên đỉnh núi sương mù dày đặc. Tôi phải dè dặt dò từng bước một vì chỉ cần sơ sẩy là rơi xuống vực sâu.

Nhưng bây giờ, tôi buộc phải thực hiện bước cuối cùng này bởi tôi quá hiểu Cảnh Mạc Vũ. Dù tôi có khả năng làm một người mẹ đơn thân, anh cũng tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ quyền nuôi dưỡng. Vì vậy, tôi không còn sự lựa chọn nào khác, dù phía trước là vực sâu vạn trượng, tôi cũng phải bước bước này.

Mãi chìm trong suy nghĩ, tôi bất giác về đến nhà lúc nào không hay. Đèn ở phòng khách sáng trưng, nổi bật trong đêm tối cô độc. Ba tôi vẫn ngồi bên cửa sổ như thường lệ. Mái tóc dày của ông giờ chỉ còn vài sợi thưa thớt, sắc mặt ngày càng kém. Chỉ khi thấy tôi và Cảnh Mạc Vũ về nhà, cặp lông mày nhíu chặt của ông mới dần ra.

“Ngôn Ngôn, con về rồi à? Có lạnh không con? Mau uống cốc nước nóng cho ấm bụng.”

“Ba!” Tôi đi đến trước mặt ông, quỳ xuống trước ghế ông đang ngồi. “Con muốn báo cho ba một tin vui.”

Bất gặp bộ mặt tươi cười rạng rỡ của tôi, đôi mắt đục mờ của ông vụt qua một tia sáng. “Lẽ nào...”

Tôi nói chậm rãi: “Con có thai rồi.”

Ba vô cùng hưng phấn, ông cười một lúc mới thốt ra một câu: “Là của Mạc Vũ à?”

Tôi khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Kể từ khi bị bệnh, tôi rất ít khi thấy ông vui như hôm nay. Ông còn nghĩ đến chuyện đặt tên cho đứa bé: “Gọi là Cảnh... À không, cháu của ba phải mang họ Ngô...”

“Nếu ba thích họ Cảnh thì cứ đặt họ Cảnh đi, chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi.”

“Họ gì cũng được, chỉ cần gọi ba một tiếng ông là được rồi.”

“Vâng ạ!” Dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng không quan trọng bằng tâm trạng vui vẻ của ba tôi.

Trò chuyện đến tận đêm khuya, tôi mới đỡ được ba đi ngủ. Sau đó tôi xuống nhà, một mình ngồi trên sofa xem tivi. Vô tình nhướng mắt, tôi liền bắt gặp một hình bóng không biết đứng ở cửa ra vào từ bao giờ. Người đó nhìn tôi chăm chú, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng.

Tôi sợ đến mức suýt nữa nhảy dựng lên. Tôi trừng mắt, cất giọng trách móc: “Nửa đêm nửa hôm anh muốn dọa chết người hay sao?”

Có lẽ thấy phản ứng của tôi hơi quá khích, Cảnh Mạc Vũ tưởng tôi bị dọa chết khiếp. Anh nói bằng một giọng khản trương và quan tâm: “Anh làm em sợ à? Em không sao chứ?”

“Không sao! Sau này anh đừng dọa người như vậy, sẽ có án mạng đó.” Tôi nửa đùa nửa thật.

Cảnh Mạc Vũ không hề mỉm cười, sắc mặt nặng nề, ánh mắt u tối. Nhận ra sự bất thường của anh, tôi thấy hơi bất an. “Anh sao thế? Chiều nay anh đi đâu? Tại sao điện thoại không mở máy?”

“Anh đến thành phố T một chuyến, trên máy bay không được mở di động.”

“Ồ.” Tôi trầm mặc một, hai giây rồi mỉm cười nói với anh: “Chúng ta tái hôn đi!”

“...” Cảnh Mạc Vũ dùng tất cả sức lực ôm tôi vào lòng. Thời khắc này, không có điều gì chân thực và thỏa mãn như vòng tay của anh.

“Bởi vì... em có thai rồi!”

“Có thai?”

Người anh cứng đờ. Tôi không bắt được tia hưng phấn trong đáy mắt anh như tôi nghĩ. Mặc dù anh cũng cố gắng làm vẻ mặt vui mừng nhưng nhìn vẫn rất miễn cưỡng.

“Anh sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

“Hôm nay anh đến bệnh viện thành phố T.”

Sau giây phút hoảng hốt ngẩn ngui, tôi như nhìn thấy nỗi đau đang bị kìm nén tới cực hạn trong lòng anh.

“Ngôn Ngôn, tại sao em không nói cho anh biết em bị bệnh tim? Tại sao em không nói với anh, chút năng tim của em không bình thường, em không thể sinh con? Tại sao em không cho anh biết, lúc phá thai, em đã phát bệnh và suýt nữa chết trong phòng cấp cứu?”

“Sao anh biết?”

“Nếu không phải anh tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa em và người đàn ông bán cơm hộp ở công ty, có phải em định giấu anh cả đời?”

“Em...” Tôi đưa mắt về phía phòng ngủ của ba tôi. “Chúng ta về phòng nói chuyện đi!”

Tôi kéo Cảnh Mạc Vũ về phòng, khóa trái cửa.

Cảnh Mạc Vũ kể với tôi, anh vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa tôi và người đàn ông đó nên mới biết tôi mắc bệnh tim nhưng giấu anh. Sau đó, anh suy đoán, Văn Triết Lỗi là bác sĩ khoa Tim mạch ở bệnh viện thành phố T, chắc chắn anh ta nắm rõ bệnh tình của tôi. Vì vậy, anh lập tức bay tới thành phố T. Ở bệnh viện thành phố T, anh đã tìm thấy bệnh án của tôi bị Văn Triết Lỗi giấu đi. Anh cũng gặp bác sĩ khoa Phụ sản, người phá thai cho tôi năm đó.

Lúc đó anh mới biết, trong mấy tháng chúng tôi kết hôn, tôi đã phải trải qua chuyện gì.

Thật ra bây giờ nhớ lại, tôi cảm thấy những chuyện tôi từng trải qua trong quá khứ không còn quan trọng. Quan trọng là tôi vẫn còn tình cảm với anh, vẫn yêu anh. Hơn nữa, chúng tôi đã có con. Bất kể tương lai như thế nào, chúng tôi cũng sẽ không buông tay đối phương.

“Ngôn Ngôn, chúng ta có thể không cần đứa con này...” Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định chưa từng thấy.

“Em đã khỏi bệnh rồi, bác sĩ nói em có thể sinh con.” Thấy anh không tin, tôi hơi sốt ruột. “Lần này em thực sự không nói dối anh. Hai năm nay, sức khỏe của em hồi phục rất tốt.”

“Anh vừa mời một chuyên gia tim mạch có tiếng ở Mỹ. Ngày mai ông ấy sẽ đến thành phố A và kiểm tra toàn diện cho em.”

Tuy tôi cho rằng bệnh tình của tôi không nghiêm trọng, chẳng cần mời chuyên gia gì đó sang khám nhưng giọng điệu căng thẳng và lo lắng của Cảnh Mạc Vũ vẫn khiến tôi cảm thấy ảm lạnh.

Trong đêm tối tĩnh lặng, chúng tôi trầm mặc nhìn nhau, anh không cần thốt ra bất cứ câu gì, tôi cũng nhìn ra tình cảm khác biệt trong mắt anh. Tôi đột nhiên buột miệng hỏi câu trước đây ngày nào tôi cũng hỏi một lần: “Anh có yêu em không?”

“Ồ...” Lại là đáp án như tôi suy đoán. Nhưng tôi không ngờ chừng một, hai giây, anh nói tiếp: “Anh yêu em! Sau khi rời xa em, anh mới phát hiện anh đã yêu em từ lâu, từ trước khi chúng ta kết hôn...”

“Anh... nói thật chứ?” Câu nói của anh khiến tôi có cảm giác không chân thực, cảnh vật xung quanh như biến thành ảo ảnh trong giấc mộng. Tôi cố gắng nín tay áo Cảnh Mạc Vũ, mới cảm thấy yên lòng.

“Thật đấy. Anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ kể từ lúc anh hứa sẽ mãi mãi ở bên em, thế giới của anh hình như chỉ có một người phụ nữ là em, anh không có hứng thú với bất cứ người đàn bà nào khác. Mỗi ngày đều nhớ em, lo em bị người khác ức hiếp, lo buổi đêm em gặp ác mộng, ngủ không ngon giấc, lo em chán thịt, dinh dưỡng mất cân đối... Anh chưa từng nghĩ, nếu một ngày chúng ta xa nhau, cuộc sống sẽ trở nên thế nào.”

Viễn mắt tôi ướt đẫm. Cảnh Mạc Vũ nâng mặt tôi, hôn giọt nước đọng ở khóe mắt tôi. “Ngôn Ngôn, trải qua hai năm xa cách, anh càng tin rằng, anh không thể sống thiếu em...”

Tôi dùng sức gạt đầu, nhắm mắt tựa vào vai anh, trong lòng yên bình và thanh thản vô cùng.

Một đêm ngủ ngon giấc. Chiều ngày hôm sau, chuyên gia tim mạch quyền uy do Cảnh Mạc Vũ mời đến tiến hành kiểm tra toàn diện quả tim của tôi. Lúc có kết quả, sắc mặt của vị chuyên gia tóc nâu mắt xanh có vẻ rất khó coi.

“Bác sĩ, bệnh tình của vợ tôi có nghiêm trọng không?” Cảnh Mạc Vũ cất giọng đầy lo lắng.

Vị chuyên gia liếc anh một cái, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. “Vincent, tôi biết cậu giàu có, tôi cũng biết cậu rất yêu vợ mình, nhưng phiền cậu hãy nghĩ đến cảm nhận của các bệnh nhân khác của tôi. Bọn họ có người đang trải qua nỗi đau đớn tột cùng, có người sắp đối mặt với cái chết, đang chờ tôi cứu mạng. Vậy mà cậu mời tôi khấn cấp sang bên này chỉ để khám bệnh ột người có quả tim gần như bình thường!”

Bị quả trách một hồi, Cảnh Mạc Vũ tựa hồ không hiểu ý của chuyên gia, anh hỏi bằng giọng nghi hoặc: “Ý của bác sĩ là, tim của vợ tôi hoàn toàn khỏe mạnh?”

Thấy Cảnh Mạc Vũ không hề tỏ ra áy náy, vị chuyên gia quyền uy cũng không tiện nói quá nặng lời, chỉ bình thản cùng anh thảo luận về bệnh trạng của tôi: “Không thể nói là hoàn toàn khỏe mạnh, nhưng kết quả kiểm tra cho thấy, chức năng tim của cô ấy bình thường, nếu không mệt mỏi quá độ và bị đả kích nặng nề, cô ấy sẽ không có vấn đề gì.”

“Vậy nếu bị đả kích hoặc mang thai và sinh con thì sao? Liệu có nguy hiểm đến tính mạng không?” Cảnh Mạc Vũ lại hỏi.

“Theo lý lẽ thông thường, tâm trạng không ổn định sẽ dẫn đến nhịp tim không đều, dùng thuốc kịp thời sẽ chẳng xảy ra vấn đề lớn.” Chuyên gia xem kết quả khám thai của tôi. “Về việc mang thai, tôi không dám khẳng định không có bất cứ nguy hiểm nào. Tuy nhiên, trong số những người có hoàn cảnh giống vợ cậu bây giờ, cho đến nay vẫn chưa xuất hiện một trường hợp phát bệnh tim trong quá trình mang thai và sinh con. Cậu hiểu ý tôi rồi chứ?”

Đúng là chuyên gia quyền uy có khác. Lời nói của ông ta khiến bệnh nhân yên lòng hơn những câu đùn đẩy trách nhiệm của các bác sĩ thông thường như: “Có thể nguy hiểm đến tính mạng, hy vọng cô suy nghĩ cẩn thận, tự mình quyết định...”

Tôi gật đầu, nhìn chuyên gia bằng ánh mắt cảm kích. “Tôi hiểu, cảm ơn bác sĩ.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cười cười với Cảnh Mạc Vũ. “Em đã nói không sao mà anh cứ không tin, bây giờ thì anh tin rồi chứ?”

Cảnh Mạc Vũ gật đầu, nhẹ nhàng đặt tay lên tay tôi. Lúc này tôi mới phát hiện lòng bàn tay anh ướt đầm mồ hôi. Hóa ra, người điềm đạm, bình tĩnh như Cảnh Mạc Vũ cũng có lúc căng thẳng, sợ hãi.

Chuyên gia quyền uy khám bệnh cho tôi xong, không kịp ăn bữa cơm do chúng tôi sắp xếp, lập tức lên máy bay về Mỹ để tham gia một ca mổ quan trọng. Trước khi lên đường, ông nghiêm mặt cảnh cáo người trợ lý, sau này phải hỏi rõ bệnh tình của bệnh nhân, đừng lãng phí thì giờ của ông.

Tôi chu môi nói với Cảnh Mạc Vũ: “Anh nghe rõ chưa? Người ta nói anh đó, nhà tư bản!”

“Anh cho rằng, bệnh tật không phân biệt nặng nhẹ, nên đối xử bình đẳng mới đúng!”

Từ sân bay về nhà, Cảnh Mạc Vũ đột nhiên nghĩ tới một việc quan trọng: “Đúng rồi, hộ chiếu của em còn ở trong ngăn kéo phải không? Để anh cầm đi làm visa đi Mỹ cho em.”

“Visa ư? Anh định đưa em đi Mỹ?” Sức khỏe của ba tôi như vậy, tôi làm gì có tâm trạng đi Mỹ. “Chúng ta đợi một thời gian nữa rồi tính.”

“Chúng ta đi đăng ký kết hôn, sẽ không lâu đâu, hai, ba ngày là đủ rồi.”

“Đăng ký kết hôn?”

Tôi tưởng việc tái hôn của tôi và Cảnh Mạc Vũ cũng giống như lúc kết hôn, chỉ cần anh bỏ chút thời gian, cùng tôi đến Cục Dân chính điền vào bảng thông tin, làm một cuốn sổ đỏ. Cả quá trình, chúng tôi chẳng cần nói nhiều cũng có thể trở thành vợ chồng.

Hay là Cảnh Mạc Vũ không những đổi tên họ mà còn chuyển sang quốc tịch Mỹ nên mới phải đưa tôi đi Mỹ kết hôn?

Tôi lên baidu tra cứu, rõ ràng ở Trung Quốc cũng có thể làm thủ tục kết hôn. Chỉ cần đại sứ quán Mỹ cấp cho anh giấy chứng nhận độc thân bằng hai thứ tiếng Anh - Trung và hộ chiếu của anh là chúng tôi có thể đăng ký kết hôn như bình thường.

Tôi chỉ tay vào nội dung chỉ dẫn trên màn hình vi tính cho Cảnh Mạc Vũ xem nhưng anh chỉ liếc qua, lãnh đạm nói: “Kết hôn ở Trung Quốc chẳng được bảo đảm gì cả, ly hôn còn đơn giản hơn đuổi việc nhân viên. Anh thấy luật lệ hôn nhân của Mỹ vẫn đáng tin hơn.”

“Này, sao anh chưa kết hôn đã tính đến chuyện ly hôn rồi?”

“Đề phòng bất trắc.”

Tôi đột nhiên có ảo giác mình vừa leo lên thuyền của đạo tặc. Có điều, một khi đã lên rồi, tôi cũng không cần bận tâm nhiều như vậy. Tôi ngẫm nghĩ rồi nói: “Không cần làm visa. Visa em làm lần trước chắc vẫn chưa hết hạn.”

“Lần trước? Em từng đi Mỹ sao?”

Tôi vuốt mái tóc lòa xòa. “Chưa từng.”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi hồi lâu, ánh mắt anh khiến tôi không thể che giấu tâm tư. “Tại sao?”

“Em sợ cách anh quá gần. Ở gần anh, em sẽ làm những chuyện không lý trí, quấy rầy cuộc sống bình yên của anh...” Tôi chậm rãi nói.

Năm đầu tiên sau khi Cảnh Mạc Vũ bỏ đi là năm tôi khổ nhất.

Tôi bán mạng làm việc để mình không có thời gian nhớ anh. Nhưng mỗi khi nghe ai đó gọi tiếng “anh”, tôi sẽ nghĩ đến Cảnh Mạc Vũ. Có người nhắc tới “Ngô gia”, tôi lại nghĩ đến anh. Có người nói “nước Mỹ”, tôi cũng nhớ tới anh. Thậm chí có người gọi tôi là “Cảnh Tổng”, tôi cũng vô thức nhìn xung quanh. Biết rõ là không thể nhưng tôi vẫn ảo tưởng, anh đang đứng đâu đó gần tôi.

Một lần, công ty cần đi Washington đặt thiết bị, tôi đã làm visa để đi cùng đoàn. Ý định của tôi là tìm cơ hội gặp anh một lần, dù chỉ được nhìn anh từ xa. Cuối cùng, chỉ vì sợ làm phiền anh nên tôi đã trả lại vé máy bay. Sau đó, thời gian cứ thế trôi đi, nhớ nhung biến thành thói quen. Tôi không cố ý quên anh, vậy mà anh dường như đã thật sự bước ra khỏi cuộc sống của tôi, ngày càng trở nên xa vời... Tôi tưởng mình đã thoát khỏi chiếc lồng sắt của tình yêu nhưng thật ra, đó chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Tôi đang thất thần, Cảnh Mạc Vũ đã tiến lại gần tôi. “Nếu em đã quyết định “quấy rầy”, thì hãy “quấy rầy” đến cùng đi!”

Đúng vậy, một khi đã quyết định yêu anh, bất kể đúng sai thế nào, cũng là sự lựa chọn của tôi. Đã yêu thì yêu đến cùng.

NGOẠI TRUYỆN VỀ CẢNH MẠC VŨ: Bệnh tim

Quá khứ đã bỏ lỡ không thể quay lại, nhưng không hề gì, chúng ta còn có hiện tại...

“Bệnh tim của cháu đã khỏi chưa?”

“Cũng ổn định rồi ạ, hai năm nay cháu không bị phát bệnh.”

“Cháu phải cẩn thận đấy, lúc phát bệnh trông cháu lắt đàng sợ...”

“Vâng ạ! Lần trước may gặp được chú...”

“...”

Âm thanh quen thuộc và xa lạ mỗi lúc một xa, Cảnh Mạc Vũ vẫn đứng ở lối ra cầu thang tĩnh mịch. Đến lúc này, anh vẫn cảm thấy từng câu từng chữ vang lên bên tai, có thể xuyên thủng màng nhĩ. Đặc biệt, hai từ “bệnh tim” khiến đầu ngón tay anh run run, mãi không thể bình tĩnh lại được.

Lối đi không có ánh sáng đột nhiên biến thành màu trắng toát, mùi máu tanh phảng phất quanh đây. Cảnh Mạc Vũ dường như nhìn thấy cảnh ly biệt bi thương nhất trong ký ức của anh, nhìn thấy hơi thở của người

mẹ nuôi ngày càng yếu ớt, đôi mắt dụi dằng của bà ngân ngấn nước, ngón tay thon dài giờ lên trong không trung, muốn túm lấy thế giới mà bà vẫn còn lưu luyến nhưng cuối cùng, bàn tay đó bất lực buông lơi.

Lúc bấy giờ, Cảnh Mạc Vũ mới năm tuổi. Lần đầu tiên trong đời, anh trải qua cảnh ly biệt đau thương, cũng là lần đầu tiên trong đời anh nghe nói, trên thế gian tồn tại một căn bệnh có thể đột ngột cướp đi sinh mạng con người. Dù ba nuôi của anh giỏi giang cỡ nào cũng không thể giành được người ông yêu thương từ tay thần Chết.

Bệnh đó gọi là “bệnh tim”.

Vì vậy, kể từ lúc đó, anh rất lo những người xung quanh mắc phải căn bệnh này, đặc biệt là cô em gái anh yêu thương nhất. May mà lúc nhỏ, Ngôn Ngôn ăn được, ngủ được, cơ thể khỏe mạnh hơn những đứa trẻ bình thường. Thỉnh thoảng, cô mắc bệnh cảm cúm gì đó nên mới bị sốt. Mỗi lần đưa cô đi bệnh viện, anh đều túm tay áo bác sĩ, hỏi đi hỏi lại một câu: “Có phải em gái cháu bị bệnh tim không?”

Bác sĩ cười, xoa đầu anh: “Không phải, em gái cháu chỉ bị cảm cúm, tiêm vài mũi là khỏe lại ngay.”

Thấy anh không tin, bác sĩ cầm điện tâm đồ vừa được in ra, đưa cho anh xem. “Cháu xem này, nhịp tim của em gái cháu hoàn toàn bình thường.”

Cảnh Mạc Vũ không hiểu điện tâm đồ nhưng thái độ ôn hòa của bác sĩ khiến anh yên lòng.

Sau đó, Ngôn Ngôn lớn lên, cơ thể ngày càng mạnh khỏe, đến bệnh cảm cúm cũng không mắc phải nữa. Cảnh Mạc Vũ tìm hiểu kiến thức cơ bản về bệnh tim, biết tỷ lệ mắc bệnh tim ở Ngôn Ngôn không cao. Người mắc bệnh tim đa phần khí huyết suy yếu, dễ mệt mỏi, vận động nhẹ mà cũng thở hồng hộc. Ngoảnh đầu nhìn cô em gái yêu quý của mình hoạt bát, lanh lợi, chạy đi chạy lại khắp sân cũng không đổ mồ hôi, không thở dốc, lúc này anh mới thực sự yên tâm.

Anh không còn lo rằng cô sẽ ra đi đột ngột như mẹ nuôi của anh nữa.

Cho đến hai năm trước, vụ kiện ly hôn đã kết thúc cuộc hôn nhân của hai người. Không bao lâu sau, Cảnh Mạc Vũ nghe nói ba nuôi anh bị bắt vì hoạt động khai thác khoáng sản trái phép. Bên trên trực tiếp cử tổ chuyên án điều tra, ở thành phố A không người nào có thể ra mặt, cũng không ai biết rõ nội tình cuộc điều tra đó, Cảnh Mạc Vũ biết Hứa Tiểu Nặc không có năng lực bày trò, nhất định có kẻ ngầm sắp đặt. Nhưng anh không ngờ, người đó là Văn Triết Lỗi, con trai Phó Hạ Dương, bác sĩ nổi tiếng ở bệnh viện thành phố T, cũng là chuyên gia khoa Tim mạch.

Ngoài chuyện đau lòng vì Ngôn Ngôn bị người đàn ông vô sỉ đó lợi dụng và lừa dối, anh cũng đã lo lắng Ngôn Ngôn giấu anh điều gì đó.

Cảnh Mạc Vũ cử người điều tra hồ sơ bệnh án của Ngôn Ngôn ở thành phố T. Ngoài một tờ ghi chép tình trạng sức khỏe, bao gồm cả nhịp tim bình thường, chỉ có bệnh án cô phá thai bằng thuốc ở khoa Phụ sản. Trên bệnh án ghi rõ, trong quá trình phá thai, cô bị mất rất nhiều máu, phải cấp cứu hơn bốn mươi phút... Ở cột ký tên người nhà bệnh nhân cấp cứu là chữ ký của Văn Triết Lỗi.

Ánh chiều tà đỏ như màu máu, nhuộm đỏ đáy mắt Cảnh Mạc Vũ. Tập bệnh án trong tay anh bị vò nát.

Cuối cùng, Cảnh Mạc Vũ đã hiểu tại sao cô lại tuyệt tình rời xa anh như vậy, bởi tình yêu cô dành cho anh đã khô cạn. Nếu còn có chút tình cảm với anh, sao cô không chịu gặp mặt anh, cũng không chịu để anh ở bên cạnh cô lúc cô gặp nguy hiểm đến tính mạng?

Dù biết duyên phận đã hết, Cảnh Mạc Vũ vẫn muốn cho Ngôn Ngôn biết sự thật, Văn Triết Lỗi lừa dối cô, lợi dụng cô, thậm chí hại chết con của cô và anh, khiến hai người hiểu lầm sâu sắc. Một khi nhìn rõ tất cả, cô sẽ không tiếp tục cố chấp mà mê muội.

Nào ngờ, cuối cùng cô thà ở bên Văn Triết Lỗi đã hôn mê bất tỉnh cũng không muốn quay về bên anh.

Nghe được cuộc nói chuyện giữa Ngôn Ngôn và người đàn ông xa lạ kia, Cảnh Mạc Vũ bỗng hoài nghi, sự việc xảy ra hai năm trước không như anh nghĩ.

Cảnh Mạc Vũ vội vàng quay về văn phòng, gọi điện ra lệnh bảo vệ giữ người đàn ông trung niên đưa cơm hộp. Anh dặn dò bảo vệ, nhất định phải giữ thái độ lịch sự với người đàn ông đó.

Không bao lâu sau, bảo vệ gọi điện tới, nói đã mời người đàn ông trung niên vào phòng bảo vệ. Cảnh Mạc Vũ cúp điện thoại, lập tức đi xuống.

Trong phòng bảo vệ tĩnh mịch, Cảnh Mạc Vũ rút tờ danh thiếp, viết số điện thoại cá nhân, đưa cho người đàn ông. “Tôi nghe nói chú từng cứu vợ tôi. Rất cảm ơn chú... Đây là danh thiếp của tôi. Sau này nếu chú gặp phải chuyện gì, chỉ cần cầm danh thiếp đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp chú...”

“Vợ cậu? Cô bé đó? Chuyện này...” Người đàn ông không giỏi ăn nói vội vàng xua tay. “Tôi cũng có làm gì đâu. Lúc đó tôi thấy cô bé rất đáng thương nên mới đưa đi bệnh viện, không phải tôi trông mong được báo đáp.”

“Tôi biết.” Cảnh Mạc Vũ nhét tấm danh thiếp vào tay ông ấy. “Sống trên đời, ai cũng có lúc gặp khó khăn, chú hãy giữ danh thiếp này, biết đâu có lúc cần dùng đến.”

Người đàn ông nhận thành ý của Cảnh Mạc Vũ, ngập ngừng nhận tờ danh thiếp, liên tục nói cảm ơn.

Sau đó, Cảnh Mạc Vũ khéo léo hỏi thăm chuyện đã xảy ra. Người đàn ông tỉnh tỉnh thẳng thắn, lập tức kể lại theo ký ức mơ hồ của mình.

Cảnh Mạc Vũ im lặng lắng nghe người đàn ông kể lại buổi tối mưa to gió lớn như thế nào, công viên không một bóng người, tối đen đến mức nào, cô gái trẻ nằm bất tỉnh bên chiếc ghế xích đu ướt từ đầu đến chân, trông thảm thương như thế nào, còn nữa, lúc ông ấy đội mưa công cô gái đến bệnh viện ở gần đấy, cô nước nở trong cơn mê man: “Anh, anh đã đến rồi... Em biết, em nhất định đợi được anh...” Còn nữa, bác sĩ ở bệnh viện phải cấp cứu hơn một tiếng đồng hồ mới có thể cứu cô thoát chết.

Nói xong, ông ta mới phát hiện, nơi đáy mắt của chàng trai tuần tú, khí chất phi phàm trước mặt đã đỏ hoe từ bao giờ. Bàn tay đặt trên bàn nắm chặt, ông mới ý thức có lẽ mình đã nói quá nhiều, ông vội vàng an ủi: “Dù sao vợ cậu vẫn còn sống, hai người vẫn có thể ở bên nhau...”

Lúc này Cảnh Mạc Vũ mới mở miệng, giọng khản đặc: “Cháu rất cảm ơn chú!”

Nếu hôm nay anh không vô tình nghe thấy, nếu người đàn ông tốt bụng không kể với anh chuyện xảy ra trong quá khứ, có lẽ cả đời này anh sẽ không biết, vào buổi tối mưa gió, bão bùng đó, lúc cô đang vùng vẫy giữa sự sống và cái chết, anh lại ở bên giường của một người phụ nữ không quan trọng, để mặc cô một mình chịu đựng với bệnh tật.

Cảnh Mạc Vũ càng nắm chặt tay, dường như chỉ nỗi đau thể xác mới có thể làm giảm nhẹ cảm giác đau đớn trong lòng anh.

Sau khi người đàn ông ra về, Cảnh Mạc Vũ gọi trợ lý Kim: “Anh có biết Ngôn Ngôn bị bệnh tim không?”

Trợ lý Kim ngạc nhiên. “Bệnh tim?”

“Năm đó tôi bảo anh điều tra xem cô ấy quen Văn Triết Lỗi như thế nào, sao anh không nói cho tôi biết cô ấy mắc bệnh tim?”

“Chẳng phải họ quen nhau trong lúc khám bệnh hay sao? Hơn nữa tôi đã điều tra bệnh án, đúng là kết quả kiểm tra bình thường, sao Cảnh tiểu thư có thể mắc bệnh tim?”

Cảnh Mạc Vũ bóp trán, cố gắng giữ tâm trạng ổn định. Trợ lý Kim theo anh bao nhiêu năm nay, năng lực giải quyết công việc chắc chắn không có vấn đề. Đến anh ta cũng không điều tra ra, chứng tỏ có người cố ý sửa bệnh án và thông tin về bệnh nhân.

Anh không biết là Ngôn Ngôn không muốn cho anh biết hay Văn Triết Lỗi cố ý không để anh biết, dẫn đến sự hiểu lầm giữa anh và Ngôn Ngôn.

“Anh hãy liên hệ với người ở thành phố T, tôi muốn điều tra bệnh án của tất cả các bệnh nhân Văn Triết Lỗi từng khám và chữa trị. Còn nữa, tôi muốn gặp bác sĩ tiến hành phá thai cho Ngôn Ngôn.”

“Vâng, tôi sẽ đi liên hệ ngay.”

Chiếc máy bay xuyên qua tầng mây, hạ cánh xuống thành phố T.

Vừa xuống máy bay, Cảnh Mạc Vũ và trợ lý Kim liền nhận được điện thoại, nhờ người quen ở bệnh viện thành phố T mà đã liên hệ được với bác sĩ khoa Phụ sản đó. Bác sĩ cũng rảnh rồi, có thể gặp mặt ngay...

Sau khi nói chuyện riêng với bác sĩ phụ sản hơn một tiếng đồng hồ, lại tìm ra bệnh án của một bệnh nhân tên “An Nhiên” trong những tư liệu bệnh nhân của Văn Triết Lỗi, cuối cùng Cảnh Mạc Vũ cũng nắm được rất nhiều chuyện trước kia anh không hề hay biết.

Hóa ra, hai năm trước, Ngôn Ngôn mắc bệnh viêm cơ tim nghiêm trọng. Vì không kịp thời chữa trị, tâm trạng thất thường, bệnh tình của cô trở nên vô cùng nghiêm trọng, đến mức tim cô có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. Tình trạng sức khỏe không cho phép cô mang thai, vậy mà cô giấu anh, định sinh đứa con đó.

Để việc sinh nở thuận lợi, cô từng nằm viện một tuần. Lúc anh đến thành phố T tìm cô, cô vừa xuất viện. Anh còn nhớ thấy sắc mặt cô nhợt nhạt nhưng nụ cười vô cùng rạng rỡ, không hề có dấu hiệu của bệnh tật.

Sau đó, cô mất đi đứa bé trong bụng, bệnh tình càng nặng thêm, cô đã giấu anh tới thành phố T chữa trị.

Thời gian đó, Cảnh Mạc Vũ đến khắp các bệnh viện cũng không tìm thấy cô là bởi Văn Triết Lỗi giúp cô dùng tên giả để làm thủ tục nhập viện. Có thể thấy anh ta rắp tâm khoét sâu sự hiểu lầm giữa anh và Ngôn Ngôn.

Đến mức không thể cứu vãn...

Lúc Cảnh Mạc Vũ rời khỏi bệnh viện, đêm đã khuya, đèn hai bên đường sáng rực.

Một mình anh bước đi trên phố xá huyền ảo, bước chân hơi loạng choạng.

Anh không biết rõ phương hướng, cũng không nhìn thấy điểm tận cùng của con đường. Anh chưa bao giờ muốn ôm cô như lúc này, dùng tất cả sức lực để ôm cô, nói với cô: “Anh đã học được cách yêu một người. Anh sẽ dùng cả cuộc đời để yêu em!”

Trên thực tế, đời người rất ngắn, không tới vạn năm, thậm chí chưa tới trăm năm, nhưng không sao cả.

Hiện tại là đủ rồi...

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 56

54. Chương 55

“Ngày mai chúng ta đi Washington! ”

Lúc Cảnh Mạc Vũ nói câu này, tôi vừa tỉnh dậy, chưa kịp đánh răng, rửa mặt. Tôi mơ hồ nhìn anh. “Anh nói gì? Ngày mai?”

“Ừ, visa của em tuần sau hết hạn rồi, nếu làm cái khác, không biết sẽ phải đợi bao lâu.”

“Đợi thì đợi, em không vội.”

“Nhưng anh vội.” Cảnh Mạc Vũ nói. “Hơn nữa, ba mẹ anh rất muốn gặp em.”

Nghe câu này, đầu óc tôi lập tức mừng rỡ tưởng cảnh cô bé Lọ Lem được gả vào nhà giàu, bị kỳ thị, coi thường trong các bộ phim truyền hình thần tượng. Tôi bất an hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Thái độ của ba mẹ anh với Cảnh gia thế nào? Họ còn trách ba em không?”

“Em yên tâm đi, ba mẹ anh đều là người tốt”.

Qua mấy lần tiếp xúc gián tiếp, tôi có thể nhận ra Ngô Cẩn Mân khá hơn người, nhưng dù sao ba tôi đã hại gia đình họ cốt nhục phân ly nhiều năm. Tôi không thể tưởng tượng họ nhìn nhận Cảnh gia, nhìn nhận tôi như thế nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy Cảnh Mạc Vũ không phải nhân vật nam chính nhu nhược trong mấy bộ phim truyền hình thần tượng. Anh dám đưa tôi đi Mỹ kết hôn, chắc anh đã chuẩn bị đầu vào đấy, không để tôi phải chịu uất ức. Hơn nữa, bây giờ tôi đã có con, mẹ dựa hơi con, đường đường nhập thất.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức đứng dậy thu dọn đồ rồi hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Anh đã đặt vé máy bay chưa?”

“Không cần đặt, ba anh ấy bay đến đón em.”

Tôi muốn nói: “Thời buổi này xăng dầu đắt đỏ, máy bay chở khách cũng thải ít khí carbon hơn” nhưng tôi cố kìm chế, không lên tiếng.

Khi chiếc máy bay tư nhân của Ngô gia đáp xuống Washington, một trận tuyết lớn ập đến. Qua cửa kính máy bay, lớp tuyết dày và trắng toát càng khiến thành phố xa lạ thêm phần lạnh lẽo.

Cửa khoang máy bay mở ra, tôi nhìn thấy có rất nhiều người đang đứng ỏi ra, họ đều mặc những bộ trang phục cao quý. Đứng đầu là một người đàn ông và một người phụ nữ có khí chất phi phàm. Tôi nheo mắt để nhìn cho rõ, người đàn ông trông có vẻ giống Ngô Cẩn Mân.

Lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng trong tình huống bất ngờ, còn là người đứng đầu gia tộc Ngô thị nghe danh đã lâu, tôi thấp thỏm khoác tay Cảnh Mạc Vũ xuống máy bay, đi đến trước mặt họ, nhận ánh mắt dò xét của mọi người.

“Ngôn Ngôn, đây là ba mẹ anh.” Lần đầu tiên trong đời, tôi có dịp quan sát kỹ lưỡng Ngô phu nhân trong truyền thuyết. Bà đúng là người phụ nữ giỏi giang, mang vẻ đẹp không kiêu kỳ.

“Bác trai, bác gái... Con chào hai bác!”

Họ mỉm cười gật đầu.

Quả nhiên, tình tiết “cẩu huyết” trong phim truyền hình không xuất hiện. Thái độ của Ngô Cẩn Mân và phu nhân đối với tôi rất nhã nhặn, khiến người đối diện không hề cảm thấy giả tạo. Đặc biệt là Ngô phu nhân, không đợi Cảnh Mạc Vũ giới thiệu, bà đã tiến lên vài bước, nhiệt tình nắm tay tôi, cất giọng thân thiết: “Ngôn Ngôn...”

Bàn tay được chăm sóc cẩn thận của bà mang lại cảm giác dễ chịu như người mẹ. Tôi thích bà từ lúc đó.

“Sắc mặt con không tốt lắm, có phải trong người khó chịu?” Bà hỏi.

Nhận ra sự quan tâm chân thành của bà, tôi cũng không giả bộ ứng phó: “Cũng hơi hơi, nhưng xuống máy bay con đã đỡ nhiều rồi ạ!”

“Có phải máy bay nhỏ quá nên không dễ chịu?”

“Không phải đâu ạ, con thấy rất dễ chịu.” Tôi vội lắc đầu, chỉ có hai chúng tôi ngồi trên chiếc máy bay đủ chứa mười mấy người, quả thực là không nhỏ.

“Không phải do máy bay.” Cảnh Mạc Vũ nói giúp tôi. “Cô ấy đang có thai nên bị ghen.”

“Có thai?”

“Có thai?”

Hai vợ chồng Ngô Cẩn Mân đồng thanh kêu lên vẻ kinh ngạc sau đó mừng rỡ đưa mắt nhìn nhau rồi nở nụ cười rạng rỡ, có thể thấy tin tức này khiến họ rất vui mừng.

Tôi lườm Cảnh Mạc Vũ, dùng ánh mắt hỏi anh: “Anh vẫn chưa cho ba mẹ biết chuyện em mang thai?”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười với tôi, sau đó, anh kéo tôi đi gặp những người khác: “Ngôn Ngôn, đây là chú hai của anh.”

Đây là chú hai Ngô Cẩn Hoa, người từng bày mưu tính kế hãm hại Cảnh Mạc Vũ? Tôi quan sát kĩ lưỡng, đó là người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, tràn đầy vẻ ngang ngược.

Ngô Cẩn Hoa vỗ vai Cảnh Mạc Vũ. “Vincent, cuối cùng cháu cũng đạt được ước nguyện rồi nhé!”

Có thể do ông ta nguy trang quá tốt, tôi không hề nhìn ra vẻ thâm hiểm, tàn nhẫn, đến cháu ruột của mình cũng không bỏ qua từ nụ cười của ông ta. Ngược lại, trông ông ta tương đối hòa nhã, thân thiện.

Dinh thự của Ngô Cẩn Mân không xa hoa như trong tưởng tượng của tôi, nói đúng hơn, xa hoa ngoài sức tưởng tượng của tôi. Ngôi biệt thự nằm ở vị trí sau là núi, trước là hồ nước, trông giống một vương phủ trang nhã, đẹp dễ và khác biệt. Cả khu biệt thự mang phong cách kiến trúc Gothic, nhà của Ngô gia như miếng ngọc đẹp đẽ, tráng lệ, nguy nga hiếm thấy.

Tôi bất giác cảm thán một câu: “Đẹp quá!” Ngô phu nhân nói cho tôi biết, đây là Ngô Cẩn Mân mời kiến trúc sư người Trung Quốc mà ông thích nhất thiết kế. Tính đến quy hoạch tổng thể của cả khu vực, chính quyền địa phương không cho Ngô gia xây dựng khu biệt thự mang phong cách Trung Quốc khác biệt này nhưng Ngô Cẩn Mân kiên quyết muốn cho người phương Tây biết thế nào là phong cách kiến trúc cổ xưa của Trung Quốc. Ông tốn rất nhiều công sức mới đạt được ý nguyện.

Sau đó, Ngô phu nhân lại nói: “Vincent có nhiều điểm giống ông ấy. Đặc biệt là tính cách, chỉ cần quyết định một điều gì đó thì sẽ không bao giờ thay đổi...”

Thấy tôi không hiểu thâm ý trong câu nói của bà, Ngô phu nhân cười cười. “Đi thôi, để bác đưa con đi thăm phòng ngủ của Vincent. Hai năm trước, nó đã trang trí lại theo ý mình, thay đổi hoàn toàn thiết kế mà ba nó thích nhất.”

Tôi lặng lẽ đi theo Ngô phu nhân vào phòng của Cảnh Mạc Vũ. Khi nhìn thấy căn phòng ngủ có phong cách ấm áp, lãng mạn, hoàn toàn khác phong cách của vương phủ, tôi không khỏi ngỡ ngàng, tưởng đây chỉ là ảo giác. Trước mắt tôi chính là căn phòng của tôi, nói đúng hơn, là phòng của tôi và Cảnh Mạc Vũ ở Trung Quốc. Giấy dán tường màu hồng phấn, đèn pha lê màu tím nhạt, rèm cửa màu ngà, chiếc giường đôi trắng muốt, cả kệ tủ đựng đầy những chiếc cốc mà tôi sưu tầm, tất nhiên có cả bộ cốc dạ quang tôi yêu thích...

Những chiếc cốc dạ quang trước mắt trở nên mơ hồ.

Ngô phu nhân nhẹ nhàng nắm tay tôi. “Ngôn Ngôn, Ngô Cẩn Mân nói hai năm trước có một cô gái gửi email cho ông ấy, trong đó toàn là ảnh Vincent lúc nhỏ. Cô gái còn nói cho ông ấy biết, Vincent đang ở thành phố A... Cô gái đó là con phải không?”

Tôi lặng lẽ gật đầu.

“Trước đây, bác nghĩ mãi cũng không ra, tại sao con lại giấu Vincent, nói sự thật cho chúng ta biết. Sau đó, Vincent bảo con vì hiểu nhầm mà kiên quyết rời xa nó, còn bất chấp tất cả đòi ly hôn. Bây giờ bác mới hiểu, con muốn Vincent ra đi mà không vướng bận điều gì...”

Ngô phu nhân dừng lại. Lần này, tôi đã hiểu thâm ý của bà. Tuy tôi làm nhiều chuyện như vậy nhưng Cảnh Mạc Vũ chưa bao giờ quên Cảnh gia, từng chi tiết nhỏ trong căn phòng này là minh chứng hoàn hảo nhất.

Đăng ký kết hôn ở Mỹ không phải chuyện dễ dàng. Nhân viên làm thủ tục xét duyệt hồ sơ của chúng tôi vô cùng nghiêm khắc, hết nói hộ chiếu, visa của tôi không hợp lệ lại nói có khả năng kết hôn giả để di dân, cứ như tôi muốn kết hôn ở nơi này lắm. Tôi trừng mắt với kẻ đầu tu. “Đây chính là luật hôn nhân đáng tin mà anh nói đấy à? Kết hôn còn khó hơn ly hôn.”

“... Anh sẽ giải quyết.”

May mà Cảnh Mạc Vũ đã có sự chuẩn bị từ trước, gọi luật sư đến.

Sau khi luật sư vừa giải thích vừa đưa ra bằng chứng hợp tình hợp lý, nhân viên làm thủ tục mới tin tôi và Cảnh Mạc Vũ đã trải qua một cuộc sinh ly tử biệt oanh liệt, khó khăn lắm mới có thể đến được với nhau, tu thành chính quả.

Với sự tôn trọng tình yêu chân chính, nhân viên làm thủ tục thận trọng đóng dấu cho chúng tôi, còn chúc chúng tôi hạnh phúc.

Nhận tờ chứng nhận kết hôn, tôi nhìn cái tên xa lạ trên đó: “Ngô Dục, Vincent Wu”, rồi lại quay sang người đàn ông bên cạnh. Đúng là anh, người đàn ông tôi yêu tám năm, chờ đợi suốt tám năm. Lúc này, tôi mới yên tâm khoác tay chồng mới cưới, rời khỏi nơi đăng ký kết hôn.

Bởi chúng tôi mất nhiều thời gian làm thủ tục nên sắc trời đã dần tối, bên ngoài tuyết lất phất rơi. Tôi không rành đường phố ở Washington, do đó, khi Cảnh Mạc Vũ dừng xe trước một quảng trường tối đen, xuống xe, mở cửa cho tôi, tôi thấy hoàn toàn mờ mịt. “Đây là đâu vậy?”

“Em xuống xe rồi sẽ biết ngay.”

Tôi vừa xuống xe, đèn trên quảng trường đột nhiên bật sáng. Khi ánh đèn bừng lên trong đêm tối, tôi mới nhìn rõ quảng trường được trải thảm đỏ. Thảm thảm đỏ trải dài tới một bức cao thần thánh. Cha cố đứng ở trên, đợi chúng tôi qua bên đó đón nhận lời chúc phúc của Thượng Đế.

Hai bên thảm đỏ có rất nhiều người ăn mặc chỉnh tề, rất nhiều người qua đường cũng dừng bước, tiến lại gần theo dõi.

Khách sạn phía đối diện bật đèn nhấp nháy từ khi nào. Có rất nhiều người đang chờ đợi chứng kiến tình yêu của chúng tôi đơm hoa kết trái.

Niềm vui bất ngờ khiến tôi luống cuống.

Sau đó, một bàn tay nắm chặt tay tôi. Cảm giác không phải Cảnh Mạc Vũ, tôi lập tức quay đầu, bắt gặp gương mặt tươi cười rạng rỡ của ba tôi.

“Ba, sao ba lại đến đây?” Tôi vui mừng khôn xiết, nhào vào lòng ông.

“Con gái yêu quý của ba lấy chồng, ba có thể không đến sao?” Ba tôi vừa cười vừa vỗ lưng tôi. Ông kéo tay tôi giao cho Cảnh Mạc Vũ. “Lần này, ba thật sự yên tâm rồi.”

“Con đã nói, con sẽ không buông tay cô ấy... Con nói được, nhất định sẽ làm được.” Cảnh Mạc Vũ nâng tay tôi, đeo chiếc nhẫn bạch kim năm nào vào ngón áp út của tôi.

“Ngôn Ngôn, anh yêu em!”

Khúc nhạc cưới không biết vang lên từ bao giờ, pháo hoa nổ tung trên bầu trời, rực rỡ một vùng.

Dường như hoa tuyết trên không trung đều được thắp sáng, giống từng giọt pha lê nhiều màu sắc rơi xuống chốn phàm trần, chỉ để làm chứng cho câu: “Anh yêu em” của Cảnh Mạc Vũ.

Buổi lễ kết thúc, dạ tiệc bắt đầu, Cảnh Mạc Vũ ôm tôi đi mời rượu khách. Tôi gần như không quen khách dự tiệc cưới, ngoài Bill và một bóng người màu trắng ở góc phòng tiệc. Bill vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt xuyên thấu. Tôi né tránh cái nhìn nóng bỏng của anh ta, tình cờ bắt gặp một hình bóng đứng trong góc phòng.

Ban đầu, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm. Tôi bắt gặp ánh nhìn kỹ hơn, người đó đúng là Hứa Tiểu Nặc, âm hồn không tan.

Lại một lần nữa gặp cô ta trong đám cưới, Cảnh Mạc Vũ vẫn là chú rể, tôi vẫn là cô dâu. Còn cô ta, dung mạo khuyên thành ngày nào biến mất, thay vào đó là vẻ tiêu tụy, khó coi. Chiếc gai nhọn cô ta để lại trong lòng tôi đã không còn tồn tại. Khoác tay chú rể luôn khiến người khác điên đảo của tôi, tôi mới hoàn toàn hiểu rõ, trong câu chuyện tình yêu này, từ đầu đến cuối tôi đều là nữ chính, không ai có thể thay thế.

“Là anh bảo người đưa cô ta đến đây.” Giọng của Cảnh Mạc Vũ vang lên bên tai tôi.

Tôi như mất ánh mắt nghi hoặc nhìn Cảnh Mạc Vũ. “Tại sao?”

“Chẳng phải em muốn cho cô ta xem một màn kịch hấp dẫn hay sao? Thế nào, anh sắp xếp bối cảnh không tồi đấy chứ?”

Tôi đảo mắt quanh khách sạn sang trọng nhất Washington, đâu chỉ đơn giản là “không tồi”.

Cảnh Mạc Vũ cúi mặt, bờ môi mềm mại của anh phủ xuống môi tôi. Trong lúc tôi kinh ngạc hé răng, đầu lưỡi của anh đã đưa vào một cách quyết đoán.

Rất lâu sau này, mỗi khi nhớ đến nụ hôn nồng nàn tại đám cưới, tôi đều đỏ mặt, tim đập nhanh, đủ thấy buổi tối hôm đó, chúng tôi hôn cuồng nhiệt đến mức nào trước mặt mọi người. May mà người Mỹ rất thoáng, họ đều vui vẻ chứng kiến cảnh tượng nóng bỏng này.

Hôn đến khi đầy mắt Cảnh Mạc Vũ trở nên hỗn loạn, anh mới buông tôi ra, giúp tôi chỉnh lại cổ áo. “Đáng tiếc là cơ thể em không tiện, không thể cho cô ta thấy thế nào là kích tình tiêu hồn thực sự.”

“Anh để cô ta sống đến ngày hôm nay, không phải vì muốn cô ta chứng kiến cảnh “kích tình tiêu hồn” đấy chứ?” Lúc đó cũng chỉ vì tức giận nên tôi mới nói những lời khiêu khích này, bảo tôi cùng Cảnh Mạc Vũ diễn thật... tôi thật sự không làm nổi.

“Anh luôn cho rằng ý kiến này không tồi.”

“Anh đừng có mơ mộng viễn vông.”

Bóng lưng cô độc của Hứa Tiểu Nặc biến mất khỏi phòng tiệc. Một nhân viên phục vụ đưa cho tôi một phong thư, phẳng phất mùi nước hoa của Hứa Tiểu Nặc.

Tôi mở ra, bên trong viết:

Cảnh An Ngôn, kể từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã biết, ngoài cô ra, trong mắt anh ấy không thể có bất cứ người phụ nữ nào khác.

Con người bi ai nhất chính là khi tất cả mọi người đều thấy cô rất hạnh phúc, duy nhất bản thân cô không nhìn thấy.

Tôi cầm lá thư đuổi theo. Nhưng Hứa Tiểu Nặc và một bóng lưng cao lớn đã cùng biến mất trong đêm tuyết rơi của Washington. Cảnh Mạc Vũ đuổi theo tôi, giúp tôi mặc áo khoác dày, phủi đi hoa tuyết trên tóc tôi.

“Anh biết, em luôn trách anh quá nhân từ với cô ta. Thật ra, anh chỉ cảm thấy cô ta không đáng để ý tới, đến mức anh thường xuyên quên mất sự tồn tại của cô ta...”

“Nhưng cô ta vẫn luôn để ý đến anh.”

“Em yên tâm. Lần này cô ta sẽ thực sự biến mất. Em sẽ không bao giờ phải gặp lại cô ta hay nghe bất cứ tin tức gì về cô ta. Dù cô ta có chết ở đâu đường, cũng chẳng liên quan đến anh.”

“Anh đưa cô ta đến Mỹ là để cô ta tham dự hôn lễ của anh?”

Cảnh Mạc Vũ nở nụ cười nhạt. “Đầu tiên, anh xin đính chính lại, người đưa cô ta đến nước Mỹ không phải anh, mà là chú Mã.”

“Có khác biệt sao?”

“Em còn nhớ lần chúng ta tổ chức tiệc ở thành phố A không? Hứa Tiểu Nặc đột nhiên xuất hiện, ba sai người đưa cô ta đi ấy.”

Làm sao tôi có thể quên. Cuối cùng, anh vẫn không đành lòng nên cứu cô ta.

“Anh biết ba sẽ không tha cho cô ta nhưng anh không muốn can thiệp. Cô ta đã dám từ Mỹ trở về, chắc cũng biết sẽ phải đối mặt với chuyện gì. Không ngờ chú Mã giấu anh cứ cô ta...”

“Chú Mã ư?”

“Đúng vậy. Sau đó anh bảo chú ấy giao Hứa Tiểu Nặc cho anh. Chú ấy cầu xin anh tha cho cô ta một lần, chú ấy nói, trước đây chú có một cô con gái qua đời vì bệnh tật. Hứa Tiểu Nặc giống con gái chú ấy, cũng đáng thương như vậy... Chú ấy còn nói, chỉ cần anh tha cho cô ta, chú ấy bảo đảm sẽ không để cô ta xuất hiện trước mặt anh. Chú Mã theo anh lâu như vậy nhưng chưa từng cầu xin anh điều gì, vì thế anh đã đồng ý. Nhưng dù sao chú ấy cũng phản bội anh, mà chuyện phản bội, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai.”

Tôi đột nhiên nhớ đến một chuyện khác, liền hỏi anh: “Sau đó chú Mã đã đưa Hứa Tiểu Nặc ra khỏi Hội Hiên, còn đưa cô ta đi Mỹ. Anh có biết vụ này không?”

“Mãi sau này anh mới biết. Lúc đó anh bận tìm em, làm gì có tâm trạng quan tâm đến bọn họ. Sau khi đến Mỹ, anh mới sai người đi tìm bọn họ. Hôm đó, anh muốn kết thúc với Hứa Tiểu Nặc nhưng khi nhìn thấy cô ta phải dựa vào máy hô hấp mới duy trì mạng sống trong phòng bệnh, đột nhiên anh cảm thấy, cái chết đối với cô ta là một sự giải thoát. Cô ta tưởng cô ta đã thắng, cô ta cho rằng em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh...”

Tuyết rơi ngập trời, tôi không còn nhìn thấy bóng lưng Hứa Tiểu Nặc, tôi không biết cô ta đi đâu nhưng tôi hy vọng cô ta sống tốt, vì cả cuộc đời cô ta là bi kịch, tôi hy vọng cô ta có thể hiểu rõ ý nghĩa của cuộc sống ở thời khắc cuối cùng của cuộc đời.

Tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, mẹ chồng tôi đã cất giọng đầy quan tâm: “Mẹ thấy Ngôn Ngôn hơi mệt rồi, con đưa vợ con về nhà trước đi, để ba mẹ và chú hai tiếp khách là được, không sao đâu.”

Nhắc đến chú hai của Cảnh Mạc Vũ, tôi lại đưa mắt về phía Ngô Cẩm Hoa đang bận rộn tiếp khách. Sau hai ngày tiếp xúc, tôi phát hiện ông ấy rất giống Cảnh Mạc Vũ, bề ngoài lạnh lùng, bá đạo nhưng giàu lòng trắc ẩn.

Một lần, nhìn thấy một con chó hoang ở gần Ngô gia, ông ấy lập tức gọi điện đến trung tâm cứu giúp động vật, bảo người ta tới đưa con chó đi. Tôi rất khó tưởng tượng người như ông ấy vì quyền lực mà hăm hại cháu ruột của mình.

Trên đường về nhà, tôi hỏi dò Cảnh Mạc Vũ: “Hình như chú hai của anh luôn bảo vệ anh?”

Cảnh Mạc Vũ dõi mắt về phía trước, trả lời: “Ừ, hai năm nay ba anh gặp nhiều trở ngại, ở Ngô gia lại có nhiều kỳ hựu nên không tiện bảo vệ anh. Toàn là chú hai dạy anh xử lý công việc làm ăn của Ngô thị. Nếu không có chú ấy, anh không thể nhanh chóng đứng vững ở Ngô thị như bây giờ.”

“Tại sao chú ấy làm vậy?”

“Có lẽ chú ấy cho rằng, anh thích hợp quản lý Ngô gia hơn Tim.”

Tôi gật đầu. Nói xa nói gần đã nhiều, tôi hỏi thẳng vấn đề muốn biết: “Anh từng nói với ba, người bắt cóc anh do chú hai sai khiến, là anh nói dối ba phải không?”

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 57

55. Chương 56

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười nhìn tôi. “Ngôn Ngôn, từ trước đến nay, em luôn là người hiểu anh nhất.”

“Em như vậy mà được coi là hiểu anh, có phải anh bị ai quá không...” Nếu tôi thật sự hiểu anh, ngay từ đầu tôi đã không hiểu nhầm anh thích Hứa Tiểu Nặc, cũng không nghĩ anh chỉ vì trách nhiệm nên mới cưới tôi, càng không cho rằng một khi tôi ép anh rời khỏi Cảnh gia, khiến anh trắng tay là có thể vứt bỏ hết tình cảm với Cảnh gia, trở về bên ba mẹ anh.

Cảnh Mạc Vũ nhíu mày, không để bụng lời tôi nói. “Không sao cả, chúng ta còn thời gian một đời, nếu em có điều gì chưa hiểu, em cứ từ từ tìm hiểu.”

Một đời? Nghe ra có vẻ rất dài. Tôi ngoảnh đầu quan sát kỹ người đàn ông ở bên cạnh, nghĩ đến chuyện sống cùng anh cả đời, chứng kiến anh ngày một già đi, trong lòng chợt dấy lên một cảm giác thật khó diễn tả.

“Sao em lại nhìn anh như vậy?” Cảnh Mạc Vũ hỏi.

“Em đang nghĩ, lúc về già, không biết anh còn đẹp trai không.”

Cảnh Mạc Vũ buông một tay khỏi vô lăng, véo má tôi. “Ngoài vẻ đẹp trai, em còn thích anh ở điểm gì?”

Vấn đề này có vẻ sâu xa. Tôi ngẫm nghĩ rất lâu nhưng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc tôi thích anh ở điểm gì. Hình như rất nhiều điểm nhưng hình như tất cả đều không quan trọng, tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi.

“Vậy anh thích em ở điểm gì?” Tôi hỏi ngược lại, chờ đợi anh nêu ra ưu điểm của tôi.

“Anh thích... ôm em ngủ...”

“...”

Bầu trời Washington đầy hoa tuyết, xe của Cảnh Mạc Vũ chuyển hướng vào khu vực nội thành, dừng lại trước một nhà hàng Trung quốc tao nhã.

Anh nói: “Anh thấy buổi tối em không ăn gì, chắc đói bụng rồi. Món thịt nhà hàng này không tồi, chúng ta nếm thử nhé!”

Không nếm không biết, món thịt của nhà hàng này đúng là mỹ vị, thơm mà không ngán.

Tôi chẳng hề e ngại, chén sạch các món ăn trên bàn. Sau khi no căng bụng, tư duy trở nên nhạy bén, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra vấn đề vừa rồi còn mờ mịt. Tôi thích Cảnh Mạc Vũ là bởi anh có thể thỏa mãn mọi dục vọng của tôi, ngoài sắc dục còn bao gồm cả thực dục...

Lại là một đêm động phòng hoa chúc, lại là căn phòng trang trí y hệt trước kia, lại là bồn tắm với những cành hoa hồng rực rỡ, lại là ánh đèn dịu dàng... Tất cả như một vòng luân hồi, quay về điểm xuất phát.

Lần này, ông chồng mới cưới của tôi lĩnh hội sâu sắc chân lý một đêm đáng giá ngàn vàng. Anh nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi kéo tôi lên giường.

Dưới tấm chăn mỏng, ngón tay lạnh giá của anh dừng lại ở cúc áo trên cổ tôi. Tôi hé mắt, bắt gặp đôi mắt đen lấp lánh của anh nhìn chằm chằm vào ngực tôi, ở bên nhau lâu như vậy, sao tôi không đọc ra hàm ý trong mắt anh. Tôi đập vào tay anh. “Sao thế? Mới có mấy ngày đã không nhận được rồi à?”

Cảnh Mạc Vũ lật người đè tôi xuống dưới, khoe miệng trần đầy ý cười của anh áp sát. Tôi định nghiêng mặt né tránh nhưng anh đã sớm đoán ra, giơ một tay đỡ lấy gáy tôi, một tay ôm eo tôi rồi phủ môi xuống.

Một thời gian dài chúng tôi không trao nhau nụ hôn nồng nàn như vậy, đầu lưỡi Cảnh Mạc Vũ tiến sâu vào, hơi ấm của anh mang theo ý chọc ghẹo, trong dục vọng mạnh mẽ của anh ẩn hiện sự kìm nén và thương yêu, đốt cháy ngọn lửa đam mê, khiến lý trí của tôi sụp đổ hoàn toàn. Tôi mềm nhũn người, để mặc anh trao cho tôi cảm giác như ảo mộng.

Áo ngực trên người đã bị Cảnh Mạc Vũ lột sạch. Nụ hôn nồng nàn như giọt mưa rơi trên vành tai nhạy cảm của tôi, rơi xuống cổ tôi... Hơi thở của anh nặng nề, cũng rất nhẹ nhàng, phả vào làn da tôi như ngọn lửa cháy bỏng, một đường từ trên xuống dưới, dừng lại ở trái chín căng mọng trước ngực tôi. Đầu lưỡi và hàm răng anh lúc nặng lúc nhẹ cọ sát vào vô số sợi dây thần kinh nhạy cảm trên đó...

“Ừm... ừm...” Theo tiếng rên rỉ yêu kiều, ngón tay tôi vùi sâu vào mái tóc của Cảnh Mạc Vũ. Toàn thân như được đốt cháy, cảm giác ướt át, nóng bỏng dâng tràn trong chốc lát. Tôi chỉ muốn lập tức được lấp đầy, được nở rộ dưới thân anh.

Thế là tôi đưa tay cởi áo ngực của Cảnh Mạc Vũ. Dù biết rõ tôi đang ở thời kì nguy hiểm, không thể dùng phương thức truyền thống để giải phóng dục vọng của bản thân, tôi vẫn khao khát hơi ấm của cơ thể anh...

Cảnh Mạc Vũ một tay nắm bàn tay đang cởi áo của tôi, một tay tiến vào nơi đã ướt át giữa hai đùi tôi. Thần kinh nhạy cảm của tôi không chịu nổi sự tiếp xúc đó, tôi cong người, khao khát anh tiếp tục thăm sâu hơn. Nhưng Cảnh Mạc Vũ đã rút ngón tay đưa đến trước mặt tôi.

Ánh mắt anh đầy ý cười trêu chọc. “Sao thế? Mới có vài ngày đã không nhận được rồi à?”

“Anh...”

Tôi nghiêng rặng, hạ quyết tâm, lật người nằm đè lên anh, hôn anh ngẫu nhiên. Sau đó, tôi diễn lại từ đầu đến cuối động tác anh vừa làm với tôi.

Từ trước đến nay, trả thù vốn là chuyện “địch tổn thất mười, ta tổn thất tám”. Sao một hồi giày vò, ai có thể vẹn toàn cơ thể mà rút lui? Do đó, trong đêm động phòng hoa chúc, chúng tôi lần qua lần lại, cuối cùng cả hai đều bị tổn thất, cả hai đều hạ vũ khí đầu hàng...

Mùa đông trôi qua, mùa xuân đến, cây hoa kết hợp hoan nhú lên chồi non xanh biếc.

Sự thay đổi của các mùa cũng như quá trình sinh trưởng và héo úa của sinh mệnh, đều là tuần hoàn tự nhiên.

Qua ba tháng nghỉ ngơi, tinh dưỡng, em bé trong bụng tôi ngày một lớn lên. Tuy việc ôm nghén khiến tôi khó chịu nhưng vào mỗi thời khắc yên tĩnh, tôi đều cảm nhận được nhịp tim mạnh khỏe, rõ ràng của đứa con trong bụng, điều đó khiến tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Trong khi đó, sức khỏe của ba tôi ngày càng kém. Bác sĩ không còn cách nào khác ngoài việc cho ông dùng thuốc giảm đau liều mạnh để giảm bớt sự đau đớn.

Tôi không rõ ba tôi biết bao nhiêu phần sự thật về bệnh tật của ông, chỉ biết ông sống vui vẻ mỗi ngày. Ông rất hiếm khi ở nhà dưỡng bệnh. Có lúc ông đi một vòng quanh núi đất đỏ, dẫn dò người phụ trách lưu ý đến vấn đề an toàn lao động, có lúc ông đến tòa nhà công ty Cảnh Thiên, nghe Cảnh Mạc Vũ báo cáo về tiến triển của dự án năng lượng mới. Những lúc nhàn rỗi, ông gọi điện cho bạn bè cũ, khoe với họ rằng cháu ông rất khỏe mạnh. Có lúc ông thích cùng tôi ngồi phơi nắng ngoài sân, hỏi chuyện cháu ông không biết chán: “Nhóc con bao giờ mới ra đời? Ông mong sớm được bày tiệc đầy tháng của cháu để nhận phong bao của mọi người.”

Tôi cười, nói: “Tại sao phải đợi đến đầy tháng hả ba? Bây giờ em bé đã được hơn ba tháng, bác sĩ nói thai nhi phát triển rất ổn định. Chúng ta có thể mở tiệc mừng, mời các chú, các bác đến chung vui.”

Mắt ba tôi sáng ngời. “Ồ nhỉ?” Nói xong ông vội vàng đi gọi điện cho bạn bè.

Trong bữa tiệc, ba tôi gặp lại nhiều bạn cũ lâu ngày không gặp nên ông rất vui. Ông liên tục nâng ly với đám anh em cùng vào sinh ra tử trước kia, không say không ngừng. Bác sĩ dặn ba tôi không được uống rượu, tôi muốn ngăn cản ông nhưng Cảnh Mạc Vũ nói: “Em cứ để ba uống đi. Việc ba vui vẻ quan trọng hơn bất cứ điều gì!”

Tôi nhẹ nhàng vuốt chiếc bụng đã hơi nhô lên, ngồi xuống ghế. Con người khi sinh ra, số phận đã định sẽ có lúc kết thúc. Mấy chục năm ngắn ngủi trải qua buồn vui, yêu hận của cõi trần, thứ con người theo đuổi không phải là sinh mệnh vô biên vô tận mà là sự thỏa mãn trong lòng. Trong cuộc đời này, ba tôi còn mấy lần được mãn nguyện, vui vẻ như lúc này, sao tôi phải khiến ông cụt hứng chứ!

Nhưng sức khỏe của ba tôi dù sao cũng không tốt. Mới uống vài chén, ông đã không thể gắng gượng, ông gọi Cảnh Mạc Vũ uống giúp ông. Sau đó, Cảnh Mạc Vũ cũng ngà ngà say. Cuối cùng, đám đàn ông đã sống quá nửa đời người đều say khướt, ôm nhau kể chuyện “gió giục mây vần” từ bốn mươi năm trước, cảm than thời gian trôi qua vô ích. Đôi mắt ba tôi cũng bộc lộ sự cảm khái.

Thời gian cũng không còn sớm, lại cảm thấy hơi mệt mỏi, nên tôi vịn vào thành sofa đứng dậy, bảo người trông nom ở cạnh tôi đưa đi nghỉ. Đi qua hành lang, tôi nghe đằng sau vọng tới tiếng bước chân dồn dập. Tôi đoán là Cảnh Mạc Vũ đuổi theo, vừa định quay đầu, hai cánh tay nóng bỏng đã ôm lấy eo tôi, kéo tôi vào trong lòng ngực ấm áp.

“Em định đi đâu vậy?” Hơi thở của anh phảng phất mùi rượu.

“Em thấy mọi người còn lâu mới giải tán nên tìm chỗ nghỉ ngơi trước.”

“Em mệt rồi à?”

Tôi lắc đầu. “Ở đây hơi ồn ào.”

“Ồ...” hơi thở nóng hổi của Cảnh Mạc Vũ phả vào sau tai tôi. Tôi vô thức né tránh vào lối ra an toàn ở bên cạnh anh. Anh thuận đà kéo tôi qua bên đó, vào một góc tối, bờ môi mềm mại của anh chạm vào môi tôi.

“Không, không được.” Tôi hốt hoảng ngó xung quanh, tìm camera theo dõi.

Cảnh Mạc Vũ ghé sát, giọng nói trầm thấp vang bên tai tôi: “Bác sĩ nói qua ba tháng là có thể...”

Dù có thể nhưng cũng không nên ở đây. Hơn nữa, xung quanh nơi này không biết lắp mấy chiếc camera theo dõi. Tôi vừa định giãy giụa, Cảnh Mạc Vũ lại ôm chặt cơ thể tôi, thò tay vào trong áo, vuốt ve eo của tôi, “Em đang tìm gì thế? Sợ ai nhìn thấy à?”

Tôi thầm thở dài. Con người Cảnh Mạc Vũ tương đối ôn hòa, trầm tĩnh nhưng ở một phương diện nào đó anh đặc biệt cứng rắn, bá đạo, càng nói càng không được, anh càng làm tới, nhất là khi say rượu, thực sự chuyện gì anh cũng có thể làm.

“Anh muốn em, chi bằng...” Tôi đưa hai tay ôm vai anh, ghé sát, nũng nịu. “Chúng ta về nhà đi. Ở đó không lo bị ai quấy rầy, anh muốn sao cũng được...” Để tăng thêm hiệu quả, tôi nghiêng đầu nhìn anh, để anh có thể thấy rõ vẻ căm dỗ mờ ám trong mắt tôi...

Dưới ánh sáng mờ mờ, tôi và Cảnh Mạc Vũ mắt đối mắt. Đôi mắt đen của anh không hề che dấu sự chiếm giữ mãnh liệt. Nhưng không biết có phải do ảo giác, tôi không nhìn thấy dự vọng không thể khống chế trong đáy mắt anh, thậm chí anh không hề có vẻ say rượu đến mức đánh mất thần trí.

Tôi đang cảm thấy khó hiểu, ở cầu thang phía đối diện bất chợt có một bóng đen vụt đến, lao vào Cảnh Mạc Vũ ở trước mặt tôi với tốc độ rất nhanh. Tôi giật mình, hét lên theo bản năng: “A... có người!”

Tiếng hét của tôi còn chưa dứt, một đám người đột nhiên xuất hiện, túm lấy bóng đen vừa chạy đến, bịt miệng hắn, lôi hắn ra ngoài. Tất cả những chuyện này âm thầm xảy ra trong bóng tối, ngay trước mắt tôi. Cảnh Mạc Vũ dường như không thấy, anh đặt một nụ hôn lên má tôi. “Có đúng là em sao cũng được không hả?”

“Gi cơ?” Tôi còn chưa kịp định thần, giờ ngón tay cứng đờ chỉ về phía sau lưng anh. “Vừa rồi anh có nhìn thấy không? Có người...”

Trong không khí tản mát mùi đặc trưng mà tôi rất quen thuộc. Tôi hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng nhận ra đó là mùi thuốc khử trùng. Tôi lập tức nghĩ đến hình bóng vừa rồi, người này cao lớn, hơi gầy, rất giống...

“Là anh ta?” Suy đoán đó khiến tôi hóa đá. “Người vừa rồi là Văn Triết Lỗi? Anh ta tỉnh rồi à?”

Cảnh Mạc Vũ lạnh lẽo nhìn tôi, ý cười trên khóe miệng anh từ từ biến mất.

Tôi chợt tỉnh ngộ trong giây lát. Thảo nào ánh mắt Cảnh Mạc Vũ không che giấu sự chiếm hữu nhưng không hề xuất hiện dự vọng không thể kiềm chế. Nhất định là anh đã nhìn thấy Văn Triết Lỗi, hoặc giả anh cho rằng tôi cũng nhìn thấy Văn Triết Lỗi nên lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc đến đây gặp anh ta. Nghĩ đến khả năng này, sống lưng tôi đổ mồ hôi lạnh.

Cảnh Mạc Vũ vuốt ve bờ vai run rẩy của tôi. Giọng anh nhẹ như gió thoảng: “Em đang sợ hãi? Sợ anh giết chết hẳn đúng không?”

“Anh định làm gì anh ta?”

Cảnh Mạc Vũ lạnh lùng liếc tôi một cái. Anh không trả lời mà lạnh lùng đi ra đại sảnh. Tôi vội kéo áo anh. “Dù anh ta đã gây ra nhiều chuyện nhưng anh ta cũng từng cứu mạng em...”

Cảnh Mạc Vũ dừng bước, tôi tiếp tục lên tiếng: “Anh ta là người tốt. Anh ta hận anh và ba nhưng chưa từng làm chuyện tổn hại đến em. Em biết, anh luôn nghĩ rằng Văn Triết Lỗi lừa gạt tình cảm của em, anh tưởng em ly hôn với anh là bởi vì em yêu anh ta. Nhưng thực tế, em đã lừa anh, em và anh ta từ đầu đến cuối chỉ là quan hệ bác sĩ với bệnh nhân. Em cảm kích anh ta nhưng chưa bao giờ yêu anh ta...”

Cảnh Mạc Vũ trầm mặc vài giây rồi quay đầu mỉm cười với tôi. Nụ cười của anh vô cùng cuốn hút. “Nếu anh muốn lấy mạng hắn, hai năm trước hắn đã chết trong bệnh viện, làm gì còn sống đến ngày hôm nay.”

Tôi cũng mỉm cười, đi đến ôm cánh tay anh. “Em biết anh sẽ không làm vậy. Anh là tín đồ Cơ Đốc giáo, giết người sẽ bị ông trời trừng phạt.”

“Anh không sợ bị ông trời trừng phạt, anh chỉ sợ em đau lòng...”

Tôi chợt nhớ đến chuyện hai năm trước xảy ra ngoài cổng bệnh viện T trước khi Cảnh Mạc Vũ ra đi. Lúc đó, xe của anh đổ trong tuyết. Tôi nghĩ, anh đã có ý định hoàn thành một việc trước khi anh đi. Nhưng cuối cùng, anh vẫn tha cho Văn Triết Lỗi. Trước giờ tôi đều chưa biết nguyên nhân. Đến bây giờ tôi mới hiểu, đó là vì dấu chân hư vô và hỗn loạn của tôi in trên tuyết.

Tôi muốn hỏi Cảnh Mạc Vũ, một khi Văn Triết Lỗi tỉnh lại, liệu anh có gây chuyện bất lợi với ba tôi. Nhưng vừa định mở miệng, Cảnh Mạc Vũ đã dạn dò cặp dưới ở bên cạnh: “Chuẩn bị xe.”

“Anh định đi đâu?”

Cảnh Mạc Vũ nhú mày, khoe miệng cong lên đầy mờ ám. “Tất nhiên là về nhà...”

Sống lưng tôi càng lạnh toát.

Đêm tối tĩnh mịch, cô nam quả nữ, căn phòng tràn ngập mùi hương thơm ngát.

Tôi thu mình trong lòng Cảnh Mạc Vũ, dán mặt vào bờ vai trần của anh, làn da tiếp xúc tạo ra dòng điện khác thường. Sau một hồi âu yếm, lúc tôi tưởng không thể chịu đựng nổi, lúc anh không cần tiếp tục nhấn nhay, anh lại sợ không thể khống chế bản thân, sợ tôi không chịu nổi kích thích, quyến luyến buông thân hình đầy đặn của tôi, thở dài một hơi. “Em không ngủ được à? Anh đi pha cho em cốc sữa.”

Tôi ôm gối nằm nhìn cơ thể trắng kiện với bộ ngực màu đồng của anh, chớp mắt ai oán. “Được thôi!”

Cảnh Mạc Vũ lập tức xuống giường, động tác nhanh như chớp. Tôi chỉ còn cách nhắm mắt, đắp chăn vẫn còn hơi ẩm, ngoan ngoãn đi ngủ.

Thực tế chứng minh, Cảnh Mạc Vũ làm chồng không mấy đạt yêu cầu nhưng làm cha thì chắc chắn đạt một trăm điểm.

Sau bữa tiệc náo nhiệt đó, Cảnh gia trở về yên tĩnh nhưng tôi không thực sự an lòng. Thứ nhất, sức khỏe của ba tôi ngày một kém, còn nữa, việc Văn Triết Lỗi đột nhiên xuất hiện ở giữa bữa tiệc luôn khiến tôi cảm thấy bất an. Lúc anh ta hôn mê, tôi chỉ mong anh ta sớm tỉnh lại, nhưng bây giờ anh ta tỉnh lại, tôi lại lo anh ta sẽ gây sóng gió cho Cảnh gia.

Tuy nhiên, một tháng trôi qua, Văn Triết Lỗi không xuất đầu lộ diện thêm một lần nào nữa, tôi cũng không nghe thấy tin tức gì liên quan đến anh ta. Anh ta dường như biến mất khỏi thế giới này, dường như chưa từng xuất hiện trên cõi đời. Có lần tôi không kìm nổi, hỏi Cảnh Mạc Vũ: “Anh hãy nói thật cho em biết, rốt cục anh đã làm gì Văn Triết Lỗi? Tại sao anh ta đột nhiên biến mất?”

Cảnh Mạc Vũ uống một ngụm trà, liếc tôi một cái qua làn hơi nước mờ mờ: “Sao vậy? Em muốn gặp hẳn?”

Tôi lập tức cười tươi. “Đâu có! Em chỉ lo anh ta làm việc gì bất lợi cho ba.”

Cảnh Mạc Vũ mỉm cười gật đầu. “Ngôn Ngôn, em có thời gian rảnh thì lo cho bản thân đi. Em xem mấy ngày nay em chẳng ăn gì, người gầy rộc đi rồi.”

“Em đâu có gầy, lại tăng cân rồi đấy.”

Nhận ra Cảnh Mạc Vũ có ý tránh né vấn đề này, tôi cũng không hỏi nhiều. Chỉ là không ngờ, khi tôi tưởng Văn Triết Lỗi hoàn toàn biến mất, anh ta lại đột nhiên xuất hiện.

Hôm đó, Cảnh Mạc Vũ đi gặp khách hàng. Trước khi ra cửa, anh dặn tôi không có việc gì thì đừng đi lung tung, hãy ở nhà tĩnh dưỡng. Nhưng ba tôi không hiểu bị làm sao, đột nhiên lục hết tủ quần áo dù bình thường ông không hề để ý đến hình thức bên ngoài. Ông chê áo màu này quá đậm, chê áo kia lỗi thời, đòi đi mua quần áo mới.

Tôi hỏi ông: “Rốt cuộc ba muốn quần áo kiểu gì?”

“Ba muốn mua một bộ lê màu trắng. Mẹ con nói, ba mặc lê màu trắng là oách nhất.” Ba tôi trả lời.

Tôi đi dạo ở trung tâm thương mại một lúc lâu mới chọn được bộ lê thích hợp nhất cho ba tôi. Khi lên xe để về nhà, trời đã hơi tối, ánh chiều tà đỏ rực dưới chân trời.

Đường Bàn Sơn không một bóng người, một chiếc ô tô dừng bên lề đường, cách xe của tôi không xa. Khi hình bóng quen thuộc vượt qua, tôi vội vàng kêu lên: “Chú Tài, dừng xe!”

Chú Tài đỗ xe bên lề đường, tôi đẩy cửa xuống xe, lập tức nhìn thấy Văn Triết Lỗi đứng dưới ánh hoàng hôn. Gương mặt anh ta trắng bệch, tuy có chút sắc hồng hơn lúc nằm viện nhưng trông anh ta vẫn rất ốm yếu. Anh ta gầy rộc, mặc áo sơ mi trắng nho nhỏ như lần đầu tiên gặp gỡ, nhưng không còn vẻ nhanh nhẹn và phong độ, chỉ còn cảm giác vô hồn, thê lương.

Thứ duy nhất có sức sống trên người Văn Triết Lỗi là đôi mắt đang nhìn tôi chăm chú.

“Anh có khỏe không?” ngoài câu này ra tôi không biết giữa chúng tôi có chuyện gì để nói.

“Tôi khỏe. Cô thì sao? Chúc năng tim đã hồi phục bình thường chưa?” Văn Triết Lỗi cười cười, ánh mắt đảo qua bụng tôi, giọng vẫn chuyên nghiệp như lần đầu gặp gỡ.

“Rồi.”

Chúng tôi im lặng. Cuối cùng, Văn Triết Lỗi nói một câu: “Bảo trọng!” rồi đi về phía xe của mình, tựa hồ anh ta và tôi không còn bất cứ quan hệ gì, càng không tồn tại thù cũ hận mới.

“Văn Triết Lỗi...” Tôi đuổi theo anh ta. Anh ta dừng lại, tôi cũng dừng bước. “Ba tôi già rồi, bắt kể...”

“Cô không cần nói nữa.” Văn Triết Lỗi cắt ngang lời của tôi. “Tôi biết cô muốn nói điều gì. Cô yên tâm đi, tôi đã nhận lời chồng cô. Món nợ giữa hai gia đình chúng ta, tôi sẽ từ từ tính sổ với anh ta, không liên quan đến người khác.”

Tôi còn muốn hỏi một câu nhưng chú Tài đã nhận ra Văn Triết Lỗi, lập tức xuống xe rồi đi nhanh về phía tôi. “Tiểu thư!”

“Không có chuyện gì đâu ạ!” Thấy Văn Triết Lỗi lên ô tô, tôi cũng cùng chú Tài rời khỏi đó. Trên con đường Bàn Sơn lạnh lẽo, chúng tôi đi lướt qua nhau.

Tôi biết, tôi sẽ không bao giờ còn dính dáng tới Văn Triết Lỗi, bởi tôi hiểu Cảnh Mạc Vũ, một khi anh đã gánh vác trách nhiệm, nhất định anh sẽ xử lý rất tốt, không để cuộc sống của tôi gặp phiền phức.

Ráng chiều rực rỡ nhuộm đỏ cả khoảng trời trước mặt.

Tôi đột nhiên hiểu rõ một vấn đề mà từ trước đến nay tôi không có câu trả lời: Thế nào là tình yêu?

Từ nhỏ đến lớn tôi đều yêu Cảnh Mạc Vũ. Tôi yêu anh như ngọn lửa rực cháy, yêu bằng tất cả sự nhiệt tình và sôi nổi, nhưng cũng đau tận đáy lòng. Tôi cho rằng, anh nên đáp lại tôi bằng tình cảm tương tự, mới coi như anh thực sự yêu tôi.

Kỳ thực, tình yêu trong hôn nhân vốn không cần những lời thề non hẹn biển, càng không cần thể hiện bằng sự bi tráng của sinh lý tử biệt, đó chẳng qua chỉ là một cuộc sống yên bình như nước.

Tình yêu trong hôn nhân là khi bạn muốn thứ gì, không cần mở miệng, chỉ cầm tờ tạp chí lướt qua, đối phương sẽ lập tức mua cho bạn, bất kể là chiếc nhẫn bạch kim hay đồ trang trí nội thất sáng tạo, hoặc một thanh sô cô la trông rất ngon, dù là đồ do công ty chuyên phát nhanh gửi đến hay chẳng được đóng gói đẹp đẽ... Đó chính là tình yêu.

Tình yêu trong hôn nhân là rõ ràng nên mua vé máy bay vào sáng sớm hôm sau nhưng đối phương vẫn cố mua chuyến mười một giờ đêm hôm trước, dù về nhà vào lúc hai giờ sáng, đánh thức giấc ngủ của bạn nhưng đối phương không hề thấy áy náy... Đó chính là tình yêu.

Tình yêu trong hôn nhân là lúc đi ngủ, bạn như con bạch tuộc quấn chặt lấy đối phương, nước miếng chảy đầy xuống ngực đối phương nhưng đối phương không đẩy bạn ra, để bạn có thể ngon giấc đến ngày mai.

Tình yêu trong hôn nhân chính là đối phương nửa đêm về nhà, phát hiện một người đàn ông ngồi trên giường của bạn. Đối phương tức giận đến mức đập vỡ tất cả những thứ người đàn ông kia động vào nhưng không hề động đến một sợi lông của bạn.

...

Không phải Cảnh Mạc Vũ chưa từng trao cho tôi tình yêu của anh mà tôi luôn nghĩ nó xa vời, đau khổ triền miên... Vì vậy, tình yêu đến một cách âm thầm, lặng lẽ, tôi không hề nhận ra, suýt chút nữa đã khiến nó chết một cách thê lương.

Phân kết

Đầu mùa hạ, hoa cúc dại nở vàng rực khắp mọi ngọn đồi.

Tôi và Cảnh Mạc Vũ đẩy xe lăn của ba tôi, đứng trước ngôi mộ phủ đầy hoa cúc dại. Hình ảnh mẹ tôi trên bia mộ vẫn xinh đẹp như ngày nào.

Ba tôi chống tay lên thành xe lăn, đứng dậy. Tôi muốn đỡ ông nhưng Cảnh Mạc Vũ kéo tay tôi lại. Cơ thể yếu ớt của ba tôi được cây gậy chống đỡ. Ông chậm rãi đi đến gần ngôi mộ, đặt bàn tay khô héo lên tấm bia, khước miệng cong lên. Đó là nụ cười vui vẻ hiếm thấy trên gương mặt ba tôi. Hôm nay, dường như ba tôi cố ý để mẹ tôi nhìn thấy dáng vẻ phong độ của ông. Ông mặc bộ le trắng mới mua, tóc nhuộm đen nhánh, trông rất nổi bật.

Tôi còn nhớ lúc nhỏ, khi ba dẫn tôi đến thăm mẹ, ông không chỉ một lần nói với tôi: “Mẹ con thích nhất nơi này. Ba đã hứa với mẹ con, đợi ba giải quyết xong những việc cần làm, nhất định ba sẽ cùng mẹ con đến ngắm mặt trời mọc và mặt trời lặn ở đây mỗi ngày. Không có máu tanh, tránh xa thù hận, chỉ có ba và mẹ con sống yên bình... Nhưng bây giờ ba vẫn còn nhiều chuyện phải làm, con và Mạc Vũ còn nhỏ, ba không yên tâm...”

Bây giờ nụ cười của ba nói cho tôi biết, cuối cùng ông cũng yên tâm về tôi và Cảnh Mạc Vũ.

Đứng trước ngôi mộ một lúc lâu, ba tôi mới lưu luyến ngồi lại xe lăn.

“Ba, ba mệt rồi, chúng ta về thôi!” Tôi nói.

Ba tôi lắc đầu. “Ngôn Ngôn, Mạc Vũ, ba biết các con không bận tâm ba để tài sản cho người nào. Nhưng ba vẫn lập di chúc ở chỗ luật sư Trần. Ba quyết định để lại Cảnh Thiên cho Mạc Vũ. Còn nhà cửa, cổ phiếu và tiền mặt, ba để lại cho Ngôn Ngôn.”

Nói xong, ông lấy từ chỗ tựa xe lăn một tập tài liệu, đưa cho chúng tôi. Giá trị tài sản và bất động sản sau khi được đánh giá trong tập tài liệu khiến tôi giật mình. “Sao nhiều như vậy?”

“Ba vất vả quá nửa đời người, đương nhiên tích lũy được chút ít.”

“Vậy sao ba không nói cho con biết?” Sớm biết trong tay ba tôi có nhiều tiền như vậy, tôi đã không cần vì vấn đề tài chính của Cảnh Thiên gặp nguy cơ, vất vả chạy đông chạy tây tìm người giúp đỡ, tìm người đầu tư, càng không cần bán đấu giá mỏ quặng ở núi đất đỏ.

Ba tôi liếc Cảnh Mạc Vũ, ánh mắt mang hàm ý sâu xa. Ông cười, nói: “Nếu ba không để lại đồng đồ nát cho con, liệu Mạc Vũ có quay về sớm như vậy không?”

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra vấn đề. Thì ra tất cả đều là kế hoạch của ba tôi, ông cố ý đẩy tôi vào bước đường cùng, chỉ còn cách dựa dẫm vào Cảnh Mạc Vũ.

“Sao ba biết anh ấy sẽ quay về?”

“Vì ba rất hiểu nó. Dù con không còn là em gái, không còn là vợ nó, con vẫn là người quan trọng nhất trong lòng nó, là người nó nhớ thương nhất.”

Tôi ngồi xuống trước mặt ba, nhẹ nhàng ngả đầu lên đùi ông. “Ba, con cảm ơn ba!”

“Ngôn Ngôn, ba có thể nghĩ cách để Mạc Vũ lấy con hai lần, nhưng không có lần thứ ba đâu, sau này ba không thể giúp con...”

“Ba yên tâm, sẽ không có lần thứ ba đâu ạ!” Tôi và Cảnh Mạc Vũ đồng thanh đáp.

Làn gió thổi qua, mang theo mùi hương hoa cúc nhàn nhạt, dịu dàng như bàn tay người mẹ. Tuy trong ký ức của tôi không có kỷ niệm về sự dịu dàng của mẹ nhưng tôi tin, đó nhất định là cảm giác mềm mại nhất, ấm áp nhất trên cõi đời này, có thể chạm tới tận đáy sâu lòng người.

Cảnh Mạc Vũ nắm chặt tay tôi, kiên định không rời.

Đọc tiếp : Hôn Nhân Không Tình Yêu - Chương 58

56. Chương 57

Ngoại truyện về Cảnh Mạc Vũ

Action 1: Tuyết ở Washington

Ngày cô bỏ đi cũng là một ngày mùa đông, tuyết rơi đầy trời. Sau đó, mùa đông không đi qua, tuyết cũng không ngừng rơi...

Đêm Bình an (đêm ngày 24/12) tối mù mịt, Washington phủ một màu tuyết trắng xóa. Tiếng cười nói và nhạc Giáng sinh vui vẻ tràn ngập không gian. Tuyết bám trên cửa sổ và mái hiên thỉnh thoảng rơi xuống.

Cả buổi tối vùi đầu vào tập tài liệu dày cộp, đến lúc này anh mới day day huyết thái dương rồi cầm cốc cà phê bên cạnh đưa lên miệng. Anh phát hiện trong cốc chỉ còn giọt cà phê cuối cùng, theo thành cốc rơi xuống.

Anh nâng cốc cà phê trống không một lúc lâu sau mới có thể kìm nén nỗi đau đột ngột tràn lên trong lồng ngực. Anh lại quên mất, cô không còn ở bên anh, sẽ không còn ai lặng lẽ rót đầy cốc cà phê nóng cho anh trong lúc anh chuyên tâm làm việc. Lúc bấy giờ, anh tưởng cà phê trong cốc uống mãi không cạn, giống như tình yêu của cô dành cho anh là vô tận.

Hóa ra, cốc cà phê cũng có ngày uống cạn, tình yêu của cô cũng có ngày kết thúc.

Đặt chiếc cốc xuống bàn, anh tiếp tục xem tài liệu. Thế nhưng, những hàng chữ tiếng Anh trên văn bản đột nhiên trở nên hỗn loạn, anh buồn bực đóng tập tài liệu, cởi áo đi vào nhà tắm.

Dòng nước xối xả gột rửa làn da mang lại cảm giác đau rát.

Dầu tắm có mùi cây cỏ lẫn mùi trà xanh dưới tác động của nước nóng dần dần lan tỏa khắp phòng tắm. Anh hít một hơi thật sâu, lặng lẽ ngửi mùi hương đó. Mùi dầu tắm rất thơm, rất giống mùi hương trong kí ức, chỉ là thiếu vị ngọt ngào đặc biệt.

Anh không nhớ rõ bao nhiêu năm trước, anh chỉ nhớ lúc đó cô vẫn là thiếu nữ tuổi vị thành niên nhưng đã mang vẻ đẹp lung linh, đôi mắt long lanh như hồ nước lúc nào cũng tràn ngập ý cười.

Một buổi tối, anh lê tấm thân mệt mỏi về nhà, cô đang ngồi trên sofa xem ti vi. Hình như cô vừa tắm xong. Bộ váy ngủ vàng nhạt làm tôn lên khuôn mặt trái xoan yêu kiều, giống tia nắng ấm áp chiếu xuống biển sâu lạnh lẽo, xua tan sự hiu quạnh ở nơi sâu nhất trong trái tim con người.

Anh ngồi xuống cạnh cô, véo bờ má non mềm của cô. “Muộn như vậy rồi vẫn chưa ngủ? Em lại không nghe lời rồi.”

“Người ta đang đợi anh mà, đúng là đồ vô lương tâm!” cô trừng mắt với anh nhưng đôi đồng tử đen láy vẫn là ý cười phớt phớt.

Một mùi hương ngọt ngào anh chưa từng ngửi thấy tỏa ra từ người cô khiến anh có cảm giác chéch choáng. Anh giơ tay kéo cô vào lòng, gí mũi vào cổ cô hít một hơi thật sâu. “Thơm quá, là mùi gì vậy?”

Cô cúi xuống ngửi ngửi cổ áo mình. “Dầu tắm em mới mua, anh thích mùi này à?”

Anh lại hít một hơi thật sâu rồi gật đầu. “Ừ, anh thích.”

Kể từ đó, trên người cô vĩnh viễn có mùi thơm này. Mùi hương quen thuộc đến mức không cần nhìn anh cũng biết là cô bên cạnh anh.

Sau khi ra đi, anh không còn ngửi thấy mùi hương đó nữa. Anh có cảm giác mình giống như một con nghiện không tìm ra thuốc phiện. Anh cho người đi mua tất cả các loại dầu tắm có trên thị trường, từ Chanek, Doir, La e... Các loại dầu tắm thuộc nhãn hiệu nổi tiếng anh đều ngửi qua nhưng không đúng loại cô thường dùng.

Anh còn tự mình đi siêu thị và trung tâm thương mại tìm kiếm nhưng vẫn không tìm ra mùi hương trên cơ thể cô.

Lúc này anh mới hiểu tại sao tình yêu của cô lại khô cạn. Cô có thể vì một câu anh tùy tiện nói ra “anh thích” mà hết ngày này qua ngày khác, hết năm này qua năm khác chỉ dùng một loại dầu tắm, trong khi anh chưa từng chú ý đến nhãn hiệu của nó.

Không phải anh không yêu cô. Chỉ là trong mối quan hệ tình cảm bất bình đẳng này, cô và anh giống như lửa và băng. Ngọn lửa của cô đã lụi tàn nhưng đổi lại là sự tan chảy của anh. Cô nói cô đã thua, thật ra không có ai thua, ai thắng, vì cả hai đều thương tích đầy mình.

Sau đó một ngày, anh vô tình ngửi thấy mùi hương đó trên đường. Anh đi tìm suốt hai con phố. Cuối cùng, một cô gái người Trung Quốc xa lạ nói cho anh biết, đó là nhãn hiệu dầu tắm của Trung Quốc, có mùi cam thảo và trà xanh, một chai chưa đến mười nhân dân tệ.

Tắm xong, anh mặc áo choàng tắm rồi ngồi xuống sofa.

Mùi hương trên người vẫn chưa bay hết, anh mơ hồ cảm thấy cô vẫn đang ở bên cạnh mình. Giống một đêm anh hoàn toàn đánh mất lý trí, ra sức chiếm đoạt cô. Sau trận kích tình, cô yên lặng nằm trên sofa, gối đầu lên đùi anh, để mặc anh sấy khô mái tóc dài của cô.

Sau đó, cô từ từ tìm vào giấc ngủ. Cô đã khóc trong giấc mơ, giọt nước mắt nóng hổi của cô chảy xuống đầu gối anh.

Anh biết cô rơi lệ vì mình. Anh muốn giúp cô thổi khô nước mắt, nhưng anh càng thổi, mắt cô càng đầm lệ.

Trong lòng đột nhiên rung động, anh nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô. Nước mắt thấm vào đầu lưỡi anh, có vị đắng chát và một nỗi bi thương không thể nói thành lời.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bế cô lên giường, nằm xuống ôm cô.

Kể từ đêm hôm đó, anh thực sự coi cô là một người phụ nữ, người phụ nữ của anh.

Hoa tuyết lóng lánh bay khắp không trung. Căn phòng trống không càng trở nên lạnh lẽo trong đêm Bình an.

Anh châm một điếu thuốc.

Đốm lửa trên đầu ngón tay chập chờn. anh hít một hơi thật sâu để điếu thuốc làm tê liệt sự đau đớn trong từng tế bào thần kinh trên người anh.

Điện thoại di động đổ chuông. Anh bắt máy, đầu kia vọng lên tiếng Anh kiểu Mỹ rất chuẩn của Ngô Khâu: “Anh họ, ra ngoài chơi đi! Đêm nay là đêm “Christmas baby”, đảm bảo anh sẽ có một đêm Bình an cả đời khó quên”.

Anh trả lời bằng một giọng lãnh đạm: “Anh không có hứng thú với con gái Mỹ, mọi người cứ chơi đi.”

“Có cả gái Châu Á, mỹ nhân Hàn Quốc...”

“Khỏi, anh không đi đâu, tài liệu của chú hai đưa, anh vẫn chưa xem xong.”

Nghe giọng nói không chút hứng thú của anh, Ngô Khâu không bắt ép, hậm hực tắt điện thoại.

Anh tắt điếu thuốc, quay về thư phòng, mở tài liệu vừa nãy, tiếp tục nghiên cứu.

Mấy tháng nay, người của Ngô gia đã hiểu quá rõ năng lực của anh, thế nhưng không ai biết, anh phải nỗ lực như thế nào trong những đêm cô tịch.

Cô nói: “Cảnh Mạc Vũ! Đợi đến ngày có bản lĩnh đòi về, anh hãy đến nói với tôi câu này.”

Câu nói của cô đến bây giờ vẫn cứ như cây kim cắm vào trái tim anh, thường xuyên nhắc nhở anh: đợi đến ngày anh có năng lực, anh nhất định sẽ đến trước mặt cô, đòi lại tình yêu, tình thân và cả sự tôn nghiêm mà anh đã đánh mất.

Chắc chắn sẽ có ngày, anh xin thề là như vậy.

Action 2: Đêm Giáng sinh

Washington, nước Mỹ.

Đêm Giáng sinh, cả thành phố phủ một màu tuyết trắng, chìm trong không khí từng bừng, nhộn nhịp, suốt đêm không ngủ. Anh ngồi một mình trong một quán cà phê nhỏ, nghe nhạc Giáng sinh, hít mùi vị cà phê.

Hôm nay, anh đã ngồi ở quán cà phê này một ngày, uống không biết bao nhiêu cốc cà phê, không phải vì mùi vị cà phê đặc biệt, chỉ là nhân viên phục vụ ở đây sẽ liên tục rót cà phê cho khách. Chỉ cần ly cà phê của khách uống trống không, nhân viên sẽ tự động đi đến đây rót đầy.

Vì vậy, anh mới quên cả chuyện rời đi.

Một bé gái tóc đen, mắt đen đi qua cửa sổ động đầy tuyết, dường như thấy hình bóng anh, cô bé ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn anh. Gương mặt trắng trẻo, mái tóc tơ mềm, bàn tay nhỏ nhắn, mũi mím của bé gái lập tức chạm vào nơi mềm mại nhất ở tận sâu trái tim anh.

Không gian như lùi về hai mươi năm trước, anh đứng ngoài cửa phòng học của một trường mẫu giáo ở thành phố A. Bên trong lớp học, đám trẻ nô đùa âm ỉ, cô ngồi một mình, yên lặng ở trong góc. Cô cúi thấp đầu, mái tóc mềm mại che khuất khuôn mặt.

Anh đi vào trong, khẽ vén mái tóc cô. “Ngôn Ngôn, em sao vậy? Bạn nào bắt nạt em phải không?”

Cô nhướn mày, đôi mắt to tròn ngấn nước.

“Anh, tại sao các bạn đều có mẹ, còn em không có? Hay là mẹ không cần em nữa? Tại sao mẹ lại bỏ rơi em?”

Lúc đó anh mới chín tuổi, lần đầu tiên nếm trải cảm giác đau thắt ruột gan. “Ngôn Ngôn, không phải mẹ không cần em, mà mẹ đi đến một nơi rất xa. Trước khi đi, mẹ còn nắm chặt tay em, nói không rời xa em, nhưng mẹ không thể không đi...”

Cô chớp mắt, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu. “Mẹ chết rồi đúng không anh? Giống chú Lưu ấy, một khi nhắm mắt, không bao giờ có thể mở ra...”

“Đúng vậy.”

Cô lại cụp mí mắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt gấu váy. Anh tưởng cô sẽ khóc nhưng cô không hề rơi nước mắt. Lúc cô ngẩng đầu, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, giọt lệ như hạt thủy tinh vẫn đọng lại trên viền mắt đỏ ửng. Cô không để nước mắt chảy xuống. “Thế anh có rời xa em không?”

Anh cảm thấy hàm răng của cô không phải dày vò đôi môi cô mà là trái tim anh.

Anh dang hai tay, ôm chặt cơ thể mềm mại của cô, từ tốn trả lời: “Anh sẽ không rời xa em, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh Ngôn Ngôn...”

Lúc đó, anh không hiểu hai từ “mãi mãi” có ý nghĩa như thế nào, càng chưa từng nghĩ hai từ “mãi mãi” đã trở thành tâm nguyện không thể thay thế trong lòng cô gái nhỏ.

Cô luôn tin tưởng vào lời hứa “mãi mãi” của anh. Cô luôn chờ đợi lời hứa “mãi mãi” của anh. Vậy mà anh lại dứt khoát từ chối khi cô lấy hết dũng khí bày tỏ tình cảm với anh.

Cô phải đấu tranh tư tưởng rất lâu mới có dũng khí đứng trước mặt anh trai cô, nói câu đó: “Người em yêu chính là anh!”

Thế nhưng anh không những không cự tuyệt mà còn hết lần này đến lần khác chứng minh cho cô thấy, anh chỉ coi cô là em gái, anh không thể yêu cô. Anh tưởng làm vậy là tốt cho cô. Thái độ lạnh lùng của anh đối với tình yêu đã khiến biết bao người con gái bị tổn thương, anh sợ sẽ làm tổn thương cô...

Cho đến khi cô tin lời anh, chấp nhận buông tay, cho đến khi cô thản nhiên nói: “Em không cần anh nữa, anh đi đi...”

Lúc đó, anh mới hoảng hốt nhận ra, không một người anh trai nào có thể mãi mãi ở bên cạnh em gái của mình, chỉ có một người đàn ông mới có thể vĩnh viễn ở bên cạnh người phụ nữ của anh ta. Trong hai mươi năm cuộc đời, không một cô gái nào đủ khả năng làm tan chảy trái tim băng giá của anh, cũng không phải vì anh sinh ra đã lạnh lùng, mà vì trái tim anh đã bị một người con gái chiếm trọn từ lâu.

Kể từ lúc thốt ra lời hứa “mãi mãi”, từ đáy lòng anh đã thích cô, muốn bảo vệ cô, không muốn cô bị tổn thương. Có lẽ đó không hẳn là tình yêu nam nữ thuần túy nhưng cũng không phải là tình cảm anh em.

Điều bi ai trong cuộc đời không phải là sau khi đánh mất cô mới hối hận, mà lúc anh trân trọng cô hơn cả tính mạng của mình, anh lại không hề phát hiện ra điều đó, vì vậy cô cũng không biết...

Điện thoại di động đổ chuông, là mẹ anh gọi điện giục anh về nhà ăn cơm. Lúc này anh mới nhớ ra, lễ Giáng sinh là đêm đoàn tụ quan trọng nhất của người Mỹ, người nhà đã đợi anh rất lâu.

Nhét tờ một trăm đô la Mỹ vào tay cô nhân viên phục vụ chuẩn bị rót café ỉnh, anh nói không cần trả lại tiền thừa rồi lập tức lao vào cơn giá lạnh.

Đạp chân trên lớp tuyết mỏng, anh bỗng thấy căm ghét đất nước này, căm ghét khí hậu Washington, bởi thời tiết giá lạnh sẽ khiến anh nhớ bàn tay ấm áp nhất.

Trong đêm tuyết rơi, cô lạnh đến mức toàn thân run rẩy nhưng vẫn nắm chặt hai tay anh, đưa lên miệng thổi phù phù. “Anh có lạnh không?”

Anh lắc đầu, mở vạt áo, ôm cả người cô vào lòng.

Lúc đó, dù trời giá rét đến mấy, anh cũng không cảm thấy lạnh.

Có những tình yêu, lúc thì sôi nổi, thề gắn bó keo sơn nhưng đến lúc hạ màn thì trong lòng chẳng lưu lại vết tích, cùng lắm là trở thành câu chuyện cười của buổi trà dư tửu hậu.

Có những tình yêu, lúc yêu hết sức nhẹ nhàng, tinh lặng như nước, nhưng sau khi chia tay sẽ trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa, dù không chạm vào cũng cảm thấy nhói buốt trong lòng.

Anh sẽ không vĩnh viễn ở lại mảnh đất Washington lạnh lẽo này. Rồi sẽ có ngày anh quay về, quay về tìm lại cảm giác ấm áp trong trái tim anh.

Ngoại truyện

Tình yêu chân thành

Action 1: Về nhà

Lúc tờ mờ sáng, cả thành phố chìm trong giấc ngủ say, không một tiếng động. Cơn gió đêm hiu quạnh bắt được một người đàn ông đang về nhà, cố hết sức để chui vào người anh, như muốn hút một chút hơi ấm.

Cảnh Mạc Vũ kéo chặt vạt áo khoác nhưng cũng không thể ngăn cản nhiệt độ cơ thể bị gió lạnh cuốn đi. Nhưng nghĩ đến việc sắp được ôm người phụ nữ ấm áp ấy ở trên giường, gió lạnh đến mức nào cũng không thể dập tắt được ngọn lửa đang cháy hừng hực trong tim anh.

Cảnh Mạc Vũ âm thầm vào nhà. Tuy mệt mỏi đến mức đầu óc hỗn loạn, anh vẫn vào phòng tắm trước, gột rửa khí lạnh trên người rồi mới lặng lẽ lên tầng trên.

Đẩy cửa phòng trẻ sơ sinh, nhờ ánh trăng bên ngoài cửa sổ, anh yên lặng ngắm nhìn em bé đang ngủ say trên giường.

Gương mặt trắng nõn, múp míp, hơi thở nhẹ nhẹ, ngón cái ngậm trong miệng, cái miệng nhỏ không ngừng mút chụt chụt.

“Con giống hệt mẹ con lúc nhỏ.” Cảnh Mạc Vũ mỉm cười, rút ngón tay ra khỏi miệng con trai, bỏ vào trong chăn rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Về phòng ngủ, anh dễ dàng đi đến bên giường, chui vào chăn, nằm xuống dù trong phòng không có ánh sáng. Anh còn chưa nằm tử tế, thân hình mềm mại, ấm áp ở bên cạnh không hề cự tuyệt cơ thể giá lạnh của anh, xoay người áp sát vào anh. Cô không hỏi anh tại sao về muộn, bởi cô đã biết nguyên nhân.

Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ nhắm mắt. Anh còn nhớ đến đêm đầu tiên anh và cô ôm nhau ngủ như thế này, đó là đêm thứ ba sau khi họ kết hôn. Lúc bấy giờ, anh đang chìm vào giấc ngủ, cô âm thầm áp sát vào người anh. Cơ thể ấm áp, mùi hương dịu dịu của cô đột nhiên mang lại cho anh cảm giác đặc biệt. Tối hôm đó, anh không hề chớp mắt. Anh cho rằng, hằng ngày được ôm người phụ nữ này qua đêm dài dằng dặc, dù bị mất ngủ cũng không đến nỗi khó chịu.

Action 2: Baby đính ước

Một ngày nọ, ông bố chỉ hận không thể hái được mặt trăng trên trời xuống để làm đồ chơi cho con trai. Tâm trạng của anh rất tốt, anh bế con trai, hôn lên gương mặt tròn xoe của cậu bé. “Nghe nói bây giờ tỷ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng, hai mươi năm sau đàn ông tìm vợ rất khó. Vì vậy, ba sẽ kiếm trước cho con một cô vợ xinh đẹp...”

Bà mẹ nào đó vội vàng giằng lấy con trai, lên tiếng phản đối con trai bị mất quyền tự do yêu đương: “Bây giờ là thời đại nào rồi mà anh còn bày trò đính ước từ nhỏ? Anh rảnh thì làm việc nghiêm chỉnh đi, có được không?”

“Anh cũng chỉ là đề phòng bất trắc. Hơn nữa, con gái của Dương Lam Hàng rất đáng yêu. Nếu nhìn thấy, chắc chắn em sẽ thích...”

“Thật không?” Nghĩ đến khí chất phi phàm của giáo sư nào đó, đôi mắt bà mẹ nào đó sáng rực, con gái của vị giáo sư kia, không cần nhìn cũng biết rất đáng yêu.

“Ngôn Ngôn, em đi đâu thế?”

“Nói miệng không ăn thua, em phải đi tìm tín vật mới được!”

Hết

57. Chương 58

Ngoại truyện về Cảnh Mạc Vũ

Action 1: Tuyết ở Washington

Ngày cô bỏ đi cũng là một ngày mùa đông, tuyết rơi đầy trời. Sau đó, mùa đông không đi qua, tuyết cũng không ngừng rơi...

Đêm Bình an (đêm ngày 24/12) tối mù mịt, Washington phủ một màu tuyết trắng xóa. Tiếng cười nói và nhạc Giáng sinh vui vẻ tràn ngập không gian. Tuyết bám trên cửa sổ và mái hiên thỉnh thoảng rơi xuống.

Cả buổi tối vùi đầu vào tập tài liệu dày cộp, đến lúc này anh mới day day huyết thái dương rồi cầm cốc cà phê bên cạnh đưa lên miệng. Anh phát hiện trong cốc chỉ còn giọt cà phê cuối cùng, theo thành cốc rơi xuống.

Anh nâng cốc cà phê trống không một lúc lâu sau mới có thể kìm nén nỗi đau đột ngột tràn lên trong lồng ngực. Anh lại quên mất, cô không còn ở bên anh, sẽ không còn ai lặng lẽ rót đầy cốc cà phê nóng cho anh trong lúc anh chuyên tâm làm việc. Lúc bấy giờ, anh tưởng cà phê trong cốc uống mãi không cạn, giống như tình yêu của cô dành cho anh là vô tận.

Hóa ra, cốc cà phê cũng có ngày uống cạn, tình yêu của cô cũng có ngày kết thúc.

Đặt chiếc cốc xuống bàn, anh tiếp tục xem tài liệu. Thế nhưng, những hàng chữ tiếng Anh trên văn bản đột nhiên trở nên hỗn loạn, anh buồn bực đóng tập tài liệu, cởi áo đi vào nhà tắm.

Dòng nước xối xả gột rửa làn da mang lại cảm giác đau rát.

Dầu tắm có mùi cây cỏ lẫn mùi trà xanh dưới tác động của nước nóng dần dần lan tỏa khắp phòng tắm. Anh hít một hơi thật sâu, lặng lẽ ngửi mùi hương đó. Mùi dầu tắm rất thơm, rất giống mùi hương trong kí ức, chỉ là thiếu vị ngọt ngào đặc biệt.

Anh không nhớ rõ bao nhiêu năm trước, anh chỉ nhớ lúc đó cô vẫn là thiếu nữ tuổi vị thành niên nhưng đã mang vẻ đẹp lung linh, đôi mắt long lanh như hồ nước lúc nào cũng tràn ngập ý cười.

Một buổi tối, anh lê tấm thân mệt mỏi về nhà, cô đang ngồi trên sofa xem ti vi. Hình như cô vừa tắm xong. Bộ váy ngủ vàng nhạt làm tôn lên khuôn mặt trái xoan yêu kiều, giống tia nắng ấm áp chiếu xuống biển sâu lạnh lẽo, xua tan sự hiu quạnh ở nơi sâu nhất trong trái tim con người.

Anh ngồi xuống cạnh cô, véo bờ má non mềm của cô. “Muộn như vậy rồi vẫn chưa ngủ? Em lại không nghe lời rồi.”

“Người ta đang đợi anh mà, đúng là đồ vô lương tâm!” cô trừng mắt với anh nhưng đôi đồng tử đen láy vẫn là ý cười phớt phới.

Một mùi hương ngọt ngào anh chưa từng ngửi thấy tỏa ra từ người cô khiến anh có cảm giác chéch choáng. Anh giơ tay kéo cô vào lòng, gí mũi vào cổ cô hít một hơi thật sâu. “Thơm quá, là mùi gì vậy?”

Cô cúi xuống ngửi ngửi cổ áo mình. “Dầu tắm em mới mua, anh thích mùi này à?”

Anh lại hít một hơi thật sâu rồi gật đầu. “Ừ, anh thích.”

Kể từ đó, trên người cô vĩnh viễn có mùi thơm này. Mùi hương quen thuộc đến mức không cần nhìn anh cũng biết là cô bên cạnh anh.

Sau khi ra đi, anh không còn ngửi thấy mùi hương đó nữa. Anh có cảm giác mình giống như một con nghiện không tìm ra thuốc phiện. Anh cho người đi mua tất cả các loại dầu tắm có trên thị trường, từ Chanek, Doir, La e... Các loại dầu tắm thuộc nhãn hiệu nổi tiếng anh đều ngửi qua nhưng không đúng loại cô thường dùng.

Anh còn tự mình đi siêu thị và trung tâm thương mại tìm kiếm nhưng vẫn không tìm ra mùi hương trên cơ thể cô.

Lúc này anh mới hiểu tại sao tình yêu của cô lại khô cạn. Cô có thể vì một câu anh tùy tiện nói ra “anh thích” mà hết ngày này qua ngày khác, hết năm này qua năm khác chỉ dùng một loại dầu tắm, trong khi anh chưa từng chú ý đến nhãn hiệu của nó.

Không phải anh không yêu cô. Chỉ là trong mối quan hệ tình cảm bất bình đẳng này, cô và anh giống như lửa và băng. Ngọn lửa của cô đã lụi tàn nhưng đổi lại là sự tan chảy của anh. Cô nói cô đã thua, thật ra không có ai thua, ai thắng, vì cả hai đều thương tích đầy mình.

Sau đó một ngày, anh vô tình ngửi thấy mùi hương đó trên đường. Anh đi tìm suốt hai con phố. Cuối cùng, một cô gái người Trung Quốc xa lạ nói cho anh biết, đó là nhãn hiệu dầu tắm của Trung Quốc, có mùi cam thảo và trà xanh, một chai chưa đến mười nhân dân tệ.

Tắm xong, anh mặc áo choàng tắm rồi ngồi xuống sofa.

Mùi hương trên người vẫn chưa bay hết, anh mơ hồ cảm thấy cô vẫn đang ở bên cạnh mình. Giống một đêm anh hoàn toàn đánh mất lý trí, ra sức chiếm đoạt cô. Sau trận kích tình, cô yên lặng nằm trên sofa, gối đầu lên đùi anh, để mặc anh sấy khô mái tóc dài của cô.

Sau đó, cô từ từ chìm vào giấc ngủ. Cô đã khóc trong giấc mơ, giọt nước mắt nóng hổi của cô chảy xuống đầu gối anh.

Anh biết cô rơi lệ vì mình. Anh muốn giúp cô thổi khô nước mắt, nhưng anh càng thổi, mắt cô càng đầm lệ.

Trong lòng đột nhiên rung động, anh nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô. Nước mắt thấm vào đầu lưỡi anh, có vị đắng chát và một nỗi bi thương không thể nói thành lời.

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bế cô lên giường, nằm xuống ôm cô.

Kể từ đêm hôm đó, anh thực sự coi cô là một người phụ nữ, người phụ nữ của anh.

Hoa tuyết lóng lánh bay khắp không trung. Căn phòng trống không càng trở nên lạnh lẽo trong đêm Bình an.

Anh châm một điếu thuốc.

Đốm lửa trên đầu ngón tay chập chờn. anh hít một hơi thật sâu để điếu thuốc làm tê liệt sự đau đớn trong từng tế bào thần kinh trên người anh.

Điện thoại di động đổ chuông. Anh bắt máy, đầu kia vọng lên tiếng Anh kiểu Mỹ rất chuẩn của Ngô Khâu: “Anh họ, ra ngoài chơi đi! Đêm nay là đêm “Christmas baby”, đảm bảo anh sẽ có một đêm Bình an cả đời khó quên”.

Anh trả lời bằng một giọng lãnh đạm: “Anh không có hứng thú với con gái Mỹ, mọi người cứ chơi đi.”

“Có cả gái Châu Á, mỹ nhân Hàn Quốc...”

“Khỏi, anh không đi đâu, tài liệu của chú hai đưa, anh vẫn chưa xem xong.”

Nghe giọng nói không chút hứng thú của anh, Ngô Khâu không bắt ép, hậm hực tắt điện thoại.

Anh tắt điếu thuốc, quay về thư phòng, mở tài liệu vừa nãy, tiếp tục nghiên cứu.

Mấy tháng nay, người của Ngô gia đã hiểu quá rõ năng lực của anh, thế nhưng không ai biết, anh phải nỗ lực như thế nào trong những đêm cô tịch.

Cô nói: “Cảnh Mạc Vũ! Đợi đến ngày có bản lĩnh đòi về, anh hãy đến nói với tôi câu này.”

Câu nói của cô đến bây giờ vẫn cứ như cây kim cắm vào trái tim anh, thường xuyên nhắc nhở anh: đợi đến ngày anh có năng lực, anh nhất định sẽ đến trước mặt cô, đòi lại tình yêu, tình thân và cả sự tôn nghiêm mà anh đã đánh mất.

Chắc chắn sẽ có ngày, anh xin thề là như vậy.

Action 2: Đêm Giáng sinh

Washington, nước Mỹ.

Đêm Giáng sinh, cả thành phố phủ một màu tuyết trắng, chìm trong không khí từng bừng, nhộn nhịp, suốt đêm không ngủ. Anh ngồi một mình trong một quán cà phê nhỏ, nghe nhạc Giáng sinh, hít mùi vị cà phê.

Hôm nay, anh đã ngồi ở quán cà phê này một ngày, uống không biết bao nhiêu cốc cà phê, không phải vì mùi vị cà phê đặc biệt, chỉ là nhân viên phục vụ ở đây sẽ liên tục rót cà phê cho khách. Chỉ cần ly cà phê của khách uống trống không, nhân viên sẽ tự động đi đến đây rót đầy.

Vì vậy, anh mới quên cả chuyện rời đi.

Một bé gái tóc đen, mắt đen đi qua cửa sổ đọng đầy tuyết, dường như thấy hình bóng anh, cô bé ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn anh. Gương mặt trắng trẻo, mái tóc tơ mềm, bàn tay nhỏ nhắn, mũi mím của bé gái lập tức chạm vào nơi mềm mại nhất ở tận sâu trái tim anh.

Không gian như lùi về hai mươi năm trước, anh đứng ngoài cửa phòng học của một trường mẫu giáo ở thành phố A. Bên trong lớp học, đám trẻ nô đùa âm ỉ, cô ngồi một mình, yên lặng ở trong góc. Cô cúi thấp đầu, mái tóc mềm mại che khuất khuôn mặt.

Anh đi vào trong, khẽ vén mái tóc cô. “Ngôn Ngôn, em sao vậy? Bạn nào bắt nạt em phải không?”

Cô nhướn mày, đôi mắt to tròn ngấn nước.

“Anh, tại sao các bạn đều có mẹ, còn em không có? Hay là mẹ không cần em nữa? Tại sao mẹ lại bỏ rơi em?”

Lúc đó anh mới chín tuổi, lần đầu tiên nếm trải cảm giác đau thắt ruột gan. “Ngôn Ngôn, không phải mẹ không cần em, mà mẹ đi đến một nơi rất xa. Trước khi đi, mẹ còn nắm chặt tay em, nói không nỡ rời xa em, nhưng mẹ không thể không đi...”

Cô chớp mắt, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu. “Mẹ chết rồi đúng không anh? Giống chú Lưu ấy, một khi nhắm mắt, không bao giờ có thể mở ra...”

“Đúng vậy.”

Cô lại cup mí mắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt gấu váy. Anh tưởng cô sẽ khóc nhưng cô không hề rơi nước mắt. Lúc cô ngẩng đầu, hàm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, giọt lệ như hạt thủy tinh vẫn đọng lại trên viền mắt đỏ ửng. Cô không để nước mắt chảy xuống. “Thế anh có rời xa em không?”

Anh cảm thấy hàm răng của cô không phải dày vò đôi môi cô mà là trái tim anh.

Anh dang hai tay, ôm chặt cơ thể mềm mại của cô, từ tốn trả lời: “Anh sẽ không rời xa em, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh Ngôn Ngôn...”

Lúc đó, anh không hiểu hai từ “mãi mãi” có ý nghĩa như thế nào, càng chưa từng nghĩ hai từ “mãi mãi” đã trở thành tâm nguyện không thể thay thế trong lòng cô gái nhỏ.

Cô luôn tin tưởng vào lời hứa “mãi mãi” của anh. Cô luôn chờ đợi lời hứa “mãi mãi” của anh. Vậy mà anh lại dứt khoát từ chối khi cô lấy hết dũng khí bày tỏ tình cảm với anh.

Cô phải đấu tranh tư tưởng rất lâu mới có dũng khí đứng trước mặt anh trai cô, nói câu đó: “Người em yêu chính là anh!”

Thế nhưng anh không những không cự tuyệt mà còn hết lần này đến lần khác chứng minh cho cô thấy, anh chỉ coi cô là em gái, anh không thể yêu cô. Anh tưởng làm vậy là tốt cho cô. Thái độ lạnh lùng của anh đối với tình yêu đã khiến biết bao người con gái bị tổn thương, anh sợ sẽ làm tổn thương cô...

Cho đến khi cô tin lời anh, chấp nhận buông tay, cho đến khi cô thản nhiên nói: “Em không cần anh nữa, anh đi đi...”

Lúc đó, anh mới hoảng hốt nhận ra, không một người anh trai nào có thể mãi mãi ở bên cạnh em gái của mình, chỉ có một người đàn ông mới có thể vĩnh viễn ở bên cạnh người phụ nữ của anh ta. Trong hai mươi năm cuộc đời, không một cô gái nào đủ khả năng làm tan chảy trái tim băng giá của anh, cũng không phải vì anh sinh ra đã lạnh lùng, mà vì trái tim anh đã bị một người con gái chiếm trọn từ lâu.

Kể từ lúc thốt ra lời hứa “mãi mãi”, từ đáy lòng anh đã thích cô, muốn bảo vệ cô, không muốn cô bị tổn thương. Có lẽ đó không hẳn là tình yêu nam nữ thuần túy nhưng cũng không phải là tình cảm anh em.

Điều bi ai trong cuộc đời không phải là sau khi đánh mất cô mới hối hận, mà lúc anh trân trọng cô hơn cả tính mạng của mình, anh lại không hề phát hiện ra điều đó, vì vậy cô cũng không biết...

Điện thoại di động đổ chuông, là mẹ anh gọi điện giục anh về nhà ăn cơm. Lúc này anh mới nhớ ra, lễ Giáng sinh là đêm đoàn tụ quan trọng nhất của người Mỹ, người nhà đã đợi anh rất lâu.

Nhét tờ một trăm đô la Mỹ vào tay cô nhân viên phục vụ chuẩn bị rót café ỉnh, anh nói không cần trả lại tiền thừa rồi lập tức lao vào cơn giá lạnh.

Đạp chân trên lớp tuyết mỏng, anh bỗng thấy cảm ghét đất nước này, cảm ghét khí hậu Washington, bởi thời tiết giá lạnh sẽ khiến anh nhớ bàn tay ấm áp nhất.

Trong đêm tuyết rơi, cô lạnh đến mức toàn thân run rẩy nhưng vẫn nắm chặt hai tay anh, đưa lên miệng thổi phù phù. “Anh có lạnh không?”

Anh lắc đầu, mở vạt áo, ôm cả người cô vào lòng.

Lúc đó, dù trời giá rét đến mấy, anh cũng không cảm thấy lạnh.

Có những tình yêu, lúc thì sôi nổi, thề gắn bó keo sơn nhưng đến lúc hạ màn thì trong lòng chẳng lưu lại vết tích, cùng lắm là trở thành câu chuyện cười của buổi trà dư tửu hậu.

Có những tình yêu, lúc yêu hết sức nhẹ nhàng, tinh lặng như nước, nhưng sau khi chia tay sẽ trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa, dù không chạm vào cũng cảm thấy nhói buốt trong lòng.

Anh sẽ không vĩnh viễn ở lại mảnh đất Washington lạnh lẽo này. Rồi sẽ có ngày anh quay về, quay về tìm lại cảm giác ấm áp trong trái tim anh.

Ngoại truyện

Tình yêu chân thành

Action 1: Về nhà

Lúc tờ mờ sáng, cả thành phố chìm trong giấc ngủ say, không một tiếng động. Cơn gió đêm hiu quạnh bắt được một người đàn ông đang về nhà, cố hết sức để chui vào người anh, như muốn hút một chút hơi ấm.

Cảnh Mạc Vũ kéo chặt vật áo khoác nhưng cũng không thể ngăn cản nhiệt độ cơ thể bị gió lạnh cuốn đi. Nhưng nghĩ đến việc sắp được ôm người phụ nữ ấm áp ấy ở trên giường, gió lạnh đến mức nào cũng không thể dập tắt được ngọn lửa đang cháy hừng hực trong tim anh.

Cảnh Mạc Vũ âm thầm vào nhà. Tuy mệt mỏi đến mức đầu óc hỗn loạn, anh vẫn vào phòng tắm trước, gột rửa khí lạnh trên người rồi mới lặng lẽ lên tầng trên.

Đẩy cửa phòng trẻ sơ sinh, nhờ ánh trăng bên ngoài cửa sổ, anh yên lặng ngắm nhìn em bé đang ngủ say trên giường.

Gương mặt trắng nõn, múp míp, hơi thở nhẹ nhẹ, ngón cái ngậm trong miệng, cái miệng nhỏ không ngừng mút chụt chụt.

“Con giống hệt mẹ con lúc nhỏ.” Cảnh Mạc Vũ mỉm cười, rút ngón tay ra khỏi miệng con trai, bỏ vào trong chăn rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Về phòng ngủ, anh dễ dàng đi đến bên giường, chui vào chăn, nằm xuống dù trong phòng không có ánh sáng. Anh còn chưa nằm tử tế, thân hình mềm mại, ấm áp ở bên cạnh không hề cự tuyệt cơ thể giá lạnh của anh, xoay người áp sát vào anh. Cô không hỏi anh tại sao về muộn, bởi cô đã biết nguyên nhân.

Cảnh Mạc Vũ lặng lẽ nhắm mắt. Anh còn nhớ đến đêm đầu tiên anh và cô ôm nhau ngủ như thế này, đó là đêm thứ ba sau khi họ kết hôn. Lúc bấy giờ, anh đang chìm vào giấc ngủ, cô âm thầm áp sát vào người anh. Cơ thể ấm áp, mùi hương dịu dịu của cô đột nhiên mang lại cho anh cảm giác đặc biệt. Tối hôm đó, anh không hề chớp mắt. Anh cho rằng, hằng ngày được ôm người phụ nữ này qua đêm dài dằng dặc, dù bị mất ngủ cũng không đến nỗi khó chịu.

Action 2: Baby đính ước

Một ngày nọ, ông bố chỉ hận không thể hái được mặt trăng trên trời xuống để làm đồ chơi cho con trai. Tâm trạng của anh rất tốt, anh bế con trai, hôn lên gương mặt tròn xoe của cậu bé. “Nghe nói bây giờ tỷ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng, hai mươi năm sau đàn ông tìm vợ rất khó. Vì vậy, ba sẽ kiểm tra cho con một cô vợ xinh đẹp...”

Bà mẹ nào đó vội vàng giằng lấy con trai, lên tiếng phản đối con trai bị mất quyền tự do yêu đương: “Bây giờ là thời đại nào rồi mà anh còn bày trò đính ước từ nhỏ? Anh rảnh thì làm việc nghiêm chỉnh đi, có được không?”

“Anh cũng chỉ là đề phòng bất trắc. Hơn nữa, con gái của Dương Lam Hàng rất đáng yêu. Nếu nhìn thấy, chắc chắn em sẽ thích...”

“Thật không?” Nghĩ đến khí chất phi phàm của giáo sư nào đó, đôi mắt bà mẹ nào đó sáng rực, con gái của vị giáo sư kia, không cần nhìn cũng biết rất đáng yêu.

“Ngôn Ngôn, em đi đâu thế?”

“Nói miệng không ăn thua, em phải đi tìm tín vật mới được!”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-khong-tinh-yeu>